

«Субъективно о бренном»
Память временных лет.
Искра вспыхнет мгновенно,
Но останется след.
Не ищите интригу —
Смысл придет не спеша.
Напиши свою книгу
И отгадет душа.

Ю. Белоусов (педіатр)

Іван Сміян

ОДИН ДЕНЬ... ЖИТТЯ МОГО

Книга 30

Потяглися журавлі вдалеч плавко.
Доганяв їх листопад за селом.
Тільки сивий чоловік тихо плакав,
Юний... сивий чоловік німо плакав
З перебитим у лікті крилом.

Борис Олійник

Тернопіль
2014

В авторській редакції

Дизайн обкладинки *Світлани Бедної*

Сміян І. С.

С 50 Один день... життя мого / І. Сміян. — Тернопіль, 2014. — 320 с.

Стежки, провулочки, вулочки, шляхи, бульвари, проспекти... Скільки їх в однієї людини? Не злічити! А якщо ще додати до цього, що «Добрими намірами вимощене пекло і багато наших доріг» (Тадеш Гицгер), то стає зрозумілою неосяжність життєвих проявів. Так вважає автор цієї книги спогадів та роздумів.

УДК 82-94

© Сміян І. С.,

2014

*Коли кричить «Ганьба!» чи «Слава!»
Ісламо-греко-їудей,
Питаю: хто тобі дав право
Діла судити і людей?..*

А. А. Мороз

Людино! Чи є хоч одна жива істота в природі, яка мала б таку «купку» гріхів, як я, ти, він, вона?.. Відповідь однозначна. Чому? Тому що

Г р е х и людей пересчитать ты так усердно рвешься?
С своих начини, и до чужих едва ли доберешься.

Фр. Рюккерт

Ми або не помічаємо своїх гріхів, або робимо вигляд, що не помічаємо... Особливо тоді, коли

Сквозит
Малейший г р е х через рубище; но все
Злодейства скроет бархат! Если в броню
Злодей одет из золота — суд правды
На нем свой сломит меч, а кто в лохмотьях —
Того легко соломинкой ничтожной
Сразит пигмей.

У. Шекспир

Багато, багато років тому Шекспір писав про гріх, золото та бархат... Але й сьогодні доводиться говорити про те, що

ВІДМИТОЮ МЗДОЮ НЕ ВІДМИЄШІ ДУШУ
(КАТЕРИНА ЩОТКІНА. «ДТ», 15 ЛИСТОПАДА 2013)

Коли на початку року нам обіцяли «папу бідних», ми світло всміхалися і знизували плечима. Ну так, турбота про бідних — річ шляхетна. Це взагалі тепер заведено й навіть модно — піклуватися про бідних. Модно і абсолютно безнадійно, бо бідність у світі вигідна і зручна занадто багатством і занадто сильним. Зате нам було приємно вже те, що демонстративно скромний спосіб життя понтифіка і сам собою підтримує вимушених задовольнятися малим, і боляче б'є по «статусному християнству», заведеному, зокрема, в наших краях.

І все ж таки Папа Франциск нас здивував. Одних — присмню, інших — не дуже. Когось, скажімо, навіть обурив своїми розтиражованими і буквально за тиждень розібраними на медіа-цитати проповідями, присвяченими нечесно нажитому багатству. Найбільш вразливі рознесли світом звістку про те, що «Папа піддав багатих анафемі». Анафемі не анафемі, однак після таких промов багатьом із тих, хто називає себе християнином, але при цьому підтримує свій добробут нечесним шляхом, має стати незатишно. З погляду Папи Франциска (а він при цьому посилається на вищий Авторитет, Ісуса Христа), такі люди — прямо погань, «побілені гроби, які зверху виглядають гарно, а всередині повні мертвечини та гнилі».

У тому, що церква не схвалює корупцію — в кожному разі, на словах, — немає нічого оригінального. Але промова Папи стосувалася досить делікатного питання — пожертви. Тобто її адресатами були не тільки — і, можливо, не так — світські багатії, як колеги Папи по церковному служінню. Папа нагадав своїм і чужим про те, що гріхи не спокуються грішми. Тільки щирим покаянням.

Це погана новина для церкви. Принаймні нашого, пострадянського зразка. Де щедра жертва спокутує будь-який гріх в очах коли не самого Бога, то вже місцевого архієрея точно. Ця проблема нам добре знайома. Церква з готовністю зрощується з бізнесом, щільно зрощеним, своєю чергою, з політикою. Ми майже без дрожу можемо слухати, як шанований владика заступається за кримінального авторитета, знехтувавши правосуддям, на тій лише підставі, що авторитет цей «багато пожертвував на церкву». При цьому той-таки архієрей абсолютно спокійно — і, головне, мовчки — спостерігає за тим, як суд у нашвидкуруч зіплений, шитий білими нитками завтовшки як корабельний канат «справі паламарів» засуджує на тривалі терміни ув'язнення трьох молодих хлопців.

Чи ж нам дивуватися, дивлячись на наших державних, даруйте, мужів і жон, із їхніми картинним і картонним християнством, обіймами з патріархами, врученням мощів як «київських сувенірів», привласненими церковними святами? З нашою оскомою від цих лубочних картинок. Із впевненістю, яка виросла з неї ж, у тому, що «попи — продажні», а «церква — дім торгівлі». Хіба не на наших очах наша «еліта» перетворила православ'я на статусну річ — таку ж як «котли», «тачки»,

«човни», ТБ-канали та інші атрибути «правильних пацанів»? І, звісно, Афон. Певна річ, Афон як ексклюзивний курорт «для поправки душі», на який уся нинішня навколоставна і владна, на чолі з президентом, еліта зграями перелітних чартерів осідає, щоб поспілкуватися там із власним «ексклюзивним старцем» і «правильно» помолитися у страшенно дорогій віп-келії — цьому свідченні приналежності до най-найтонше збитих вершків постсовкового розливу.

І, знаєте, ви помилитеся, якщо з плеча рубанете звинуваченням у лицемірстві. Чи в тому, що вони туди «не по те літають». По те, по те. І це найгірше. Чимало їх абсолютно щиро вірять, що рятують там свої запламовані душі. І хоч би як було зручно обвинувачувати цих людей у всьому на світі, та вже тут — точно не їхня вина. Бо хтось же підтримує в них віру в те, що все просто: причаститися — як помитися. Забруднився знову? Не страшно! Вода — в крані, мило — на полиці. Не згрішив — не покаєшся, не покаєшся — не спасешся. Всі грішники. Навіть старці святі змушені регулярно сповідатися.

Утішна думка, чи не так?

Церковники високих рангів місцями настільки зрослися зі своїми місцевими «елітами», що одних від інших — не відрізнити. Не тільки в нас, це — біда всього пострадянського християнства. Погляньте на РПЦ, чий клірики в провінційних парафіях не можуть звести кінці з кінцями і допомогти в цьому своїм парафіянам, тоді як їхні «елітарні» колеги «смирено приймають подарунки» вартістю в сотні тисяч доларів і так само смиренно в них хизуються. У них це називається християнською поведінкою. Вони за потреби навіть цитати відповідні з Писання наведуть. І, до речі, «моду на Афон» наша державно-фінансова еліта запозичила у російських колег.

Між іншим, цікаво, як у цьому світлі виглядатиме діалог між РПЦ і Святим Престолом. Адже саме по лінії любові/заперечення розкоші як «способу смирення», а не по лінії «філіокве», Брестської унії та інших «уже не таких важливих, — на думку патріарха Кирила, — історичних розбіжностей» може пройти нова, сучасна лінія розлому між російським православ'ям та папським престолом.

Священнослужителі інколи з різних причин підтримують у своїх духовних чад помилкову думку про «гігієну душі». Не беруся судити,

наскільки це спрощення необхідне — адже інколи буває важко пояснити складні речі простими словами. А інколи спрощення ще й просто вигідне. Вигідно тримати деяких своїх парафіян у впевненості, що багата пожертва «відмиває» не лише репутацію, а й душу. Тобто, говорячи прямо і грубо, що за гроші таки справді можна купити все, аж до місця в Царстві Небесному. А самовпевненим людям, які звикли купувати народ на свідомо брехливі обіцянки і стригти «під нуль» усю країну, чомусь не спадає на думку, що хтось «стриже» їх самих. Що комусь може бути просто вигідно залишати їх і далі в хибній упевненості, що вони тримають Бога за бороду.

Втім, у це хибне переконання священнослужителі й самі «спокушаються» часто. Частіше навіть, ніж світські владики. Професійна деформація. Тож їх теж не кваптеся звинувачувати в лицемірстві — вони, як і ми, всього лише люди, і часто, як і ми, не відають, що коять.

Тому таку увагу і привернув виступ Папи Франциска про «неправедних» жертводавців. Справді, абсолютно необхідно про це сказати. Нагадати. Внести ясність: коли покаяння «відмиває» душу, а коли чорний пес кольору не змінює. Папа не сказав нічого сенсаційного — він просто нагадав про те, про що священник говорить на кожній сповіді. Про зречення гріха. Про те, що гріх відпускається тільки тоді, коли людина абсолютно щиро обіцяє більше його не чинити. Ну хоча б дуже-дуже постаратися. Сповідь — це ж не вода з милом, це не магія очищення, це магія християнської совісті, яка прокидається. Важливо й те, що Папа Франциск напав саме на корупцію, а не просто пряме пригнічення багатими бідних. Знову: чи ж нам не знати? Чи ж нам не знати, що корупція — це не просто перехід коштів із кишені в кишеню? Це грабунок тих, кому ці кошти призначалися. Це вбивство, бо цей «перехід» позбавляє когось шансу на порятунок життя: на правильний діагноз; на приїзд «швидкої»; на якісне лікування; «медикаменти»... Та хіба мало способів убивства через «освоєння» казни?! Тобто йдеться про гріхи, які входять до числа смертних і потребують трохи інакших процедур покаяння.

Та це ще й злочин проти душі. Бо корупція, угніздившись у якомусь одному прошарку суспільства, неодмінно рано чи пізно роз'їсть усі інші. Зробивши злочинцями або принаймні співучасниками всіх.

Цікаво й те, що у фіналі проповіді про корупцію Папа Франциск усіх закликав до молитви не так навіть про самі «побілені гроби», як про їхніх дітей, вимушених їсти «гнилий хліб». Тому що їхні душі, не встигнувши окріпнути, стають жертвами спокусливої віри в те, що «все просто». «Гнилий хліб» — це не матеріальні блага, які багатий татусь, забравши в інших, лопатою сипле навколо любимого чада. Це гниль, якою він отруєє любимому чадові душу. Калічить її, як компрачикоси — тіла своїх майбутніх «артистів». Цим обманутим із дитинства душам буде дуже важко — якщо взагалі під силу — зрозуміти, в чому справжня гідність людини. Адже все, що ми знаємо про Добро і Зло, ми дізнаємося саме в дитинстві.

Втім, що це я все про своє, пострадянське? Те, що Папа Римський дуже добре обізнаний із корупцією, свідчить, що не тільки ми так глибоко в ній зав'язнули. Та й чого раптом? Ось, наприклад, представників напівдержавних-напівмафіозних «еліт» італійського Півдня, судячи з їхнього обурення, боляче ранили папські слова. У світі не бракує людей, абсолютно позбавлених уяви, коли йдеться про вкладення їхніх незліченних скарбів. Золотий унітаз цілком міг би стати пам'ятником епосі не лише в нашій країні, а в багатьох частинах світу, — якби вона, епоха ця, раптом узяла й померла. Можливо, колись вона так і вчинить. І, можливо, політика Папи Франциска стане однією з причин її летального кінця.

Коли Папа Франциск зійшов на престол Святого Петра, багато хто казав, що перед ним стоять «непрості завдання». Говорили з ноткою сумніву. Навіть жалю. І ніхто по-справжньому не вірив, що людина вже похилого віку візьметься чистити авгієві стайні не тільки Римської курії, а й усього світу. Але кому ж, як не йому — «наміснику Бога на землі» і «рабу рабів Божих»?

Ба, яка розумна Катерина Щоткіна!? Вона зуміла осяяти те, що збурювало більшість людей нашої невеликої планети Земля, та ще й вустах Авторитету.

Вона (Катерина Щоткіна) підтвердила думку Г. Гейне: «Дивна справа! В усі часи мерзотники намагалися маскувати свої огидні вчинки вірністю інтересам р е л і г і ї, моралі та патріотизму». І це особливо проявляється тоді,

КОЛИ ГУЛЯЄ ПАНСТВО

Над Україною «во время люте»,
Коли Солдат Великої війни
Упроголодь збуває ордени, —
Такі гримлять загонисті салюти,
Немов чума гостює в сатани!

Під вибухи китайської петарди,
Узятий феєрверками в кільце,
Над смітником старий учитель скрадно
Схиляється, ховаючи лице.

Новітні владоможці України
Жирують — аж вгинається земля.
І в чашах яро багрянніють вина:
Гуляє панство! На... крові гуляє.

Ракети в небі грають зорепадом,
Гармати б'ють на київських горбах,
І під веселий рейвах канонади
Полеглі в бойовищах і блокадах
Перевертаються в своїх гробах.

Стоять німі, як обеліски, люди.
В очах питання важко визріває:
— По кому ж так заходяться салюти
Над Україною «во время люте?»

...Мовчить покірно забуття трава.
І тиша в чорній хустці — як вдова...

Борис Олійник

Усім, усім, усім! Я хочу підкреслити справедливий вислів Р. Емерсона: «Постійний рух вперед р е л і г і ї — в зближенні її з моральністю. Якщо в богослов'ї думки змінюються, то переконання людей відносно поведінки незмінні». Незмінні й у тому, що

ЖАЛЬ ЗА ГРІХИ

Як ти вже вирахував собі всі гріхи, так тепер рахуй собі і кару вічну, яка тобі за гріхи твої належиться; кілька тої кари буде?

Знаєш, що за один гріх, котрого ангели лише в мислі допустилися, Бог покарав їх вічним огнем у пеклі. За один тяжкий гріх неспокутуваний належиться, по справедливості Божій, бути замкнутим у тім страшнім криміналі пекельнім, де від віків дияволи прокляті мучаться, у страшнім огні. Така кара належиться за один гріх, і в страшнім пекельнім огні є не один грішник засуджений на віки за один лише гріх. рахуй же собі тепер, яка кара тобі належиться. А як собі ту кару представиш, то станеш нею і журитися; а совість твоя буде тебе гризти, що ти для пустого дурного гріха, таку кару Богу на себе не взяв.

Може хто з вас, мої милі браття, видів на свої очі або чув від інших, яке то страшне та сумне життя тих бідних людей, що в криміналі на кару аж до смерті засуджені. Тяжкий чорний смуток гризе та давить їх. Нема вже для них на сім світі радості, нема ніякої потіхи, хіба та одна, що найясніший пан змилюється, кару відпустить і волю верне. Ті бідні люди з жури та гризоти аж бліді. І страва їм не смакує, і сонечко їм не миле, та і вночі сон не спокійний. А як до того хтось з них боїться, що, може, і на смерть засудять его, то ся журба і гризота так серце дусить, гнобить та гризе, що християнинови видається, мов огнем у середині пече.

Так і вас, мої милі браття, буде совість гризти та в серці огонь пекти, коли добре зрозумієте, яка люта кара чекає вас, як не спокутуєте своїх гріхів.

Ой, страшна, сумна доля чоловіка, що Бога тяжко образив, гнів Єго страшний на себе стягнув та заслужив собі навічну кару в пеклі.

Хто б над ним не плакав горячими слезами?

Ласку, Божі дари обернув собі на страшне несчасще. Місто раю вселився в ад через неповздержність; заробив собі на смерть через одну хвилину пустої приємности та стався чужим для Божої слави і вічного життя.

Коли Бог прийде у тьмах і тисячах ангельських ликів грішників мучити, а спасти праведних, то хто стерпить страх Єго, хто явиться перед лицем Єго?

Коли Судія сяде на престолі Своїм, і ангели предстоять, і труби загомонять, і полум'я горітиме, то що зробить бідна душа грішника, ведена на суд?

Усі гріхи чоловіка стануть перед ним і будуть его обвинувачувати, як же відповість чоловік безсмертному Цареві? З якою ж смілістю спогляне на Суддю блудний? Там нічого не допоможе, коли Бог сам суддею (розрядка моя — І. С.): ані маєток, ані приятель, ані слава, ані багатства! Одно щось там значить — добрі діла! (розрядка моя — І. С.).

Коли прийде Бог на землю зі славою і коли все створіння зі страху дрижатиме перед лицем Бога, а огненна ріка потече перед судилищем, і книги совісті розтворяться, і тайні діла відкриються, хто ж вибавить грішника від невгасаючого вогню?

Страшне то судилище, і праведний сей суд! Життя грішника — люте й нужденне!

Думаючи о стрітенню страшного приходу Божого на суд, не може грішник не боятися гніву Божого і страшної кари, яка его чекає.

Тож Ви, моє милі браття, коли Ви знайшли в душах гріх та зрозуміли кару, що Вам належить, бійтеся тої кари, жалуйте цілим серцем і оплакуйте свої гріхи, щоби Вам Бог за слези Вашого покаяння відпустив гріхи та вернув Вам Свою ласку. Жалуйте й оплакуйте свої гріхи для того, щоб Ви ними найліпшого Отця свого Бога образили; того Бога, котрий Вас із любови сотворив і із любови вдержує при життю. Образили Ви Бога, котрий для Вашого спасення прислав з неба Сина Свого Єдинородного; образили Ви того Божого сина, Котрий Вас так полюбив, що і Кров Свою за Вас пролляв.

Через свої гріхи Ви стратили, змарнували, здоптали, котру Він життям Своїм для Вас купив. Ви були для Него невдячні, злом відплатили Єму за безконечні Его добродійства. Наймилішого Отця, джерело всякого добра, опустились, щоб служити своєму найлютішому ворогови, опустились приятеля і брата, а віддалися в руки того, котрий Вам лишень нещастя і зла бажає.

Як же Вам не плакати, як не жалкувати цілим серцем за всі гріхи, не лиш зі страху перед карою, на котру Ви заслужили, але й з любови для того Бога, Котрий заслуговує на всяку любов, бо Сам перший Вас

полюбив і Сам у Собі безконечно добрий (із книги Митрополита Андрея Шептицького «Пастирські послання» том I. Львів. 2007).

Як нам грішним не просто запам'ятати настанови Великих! Також не просто запам'ятати настанови й тих, із ким ми знайомі, із ким ми спілкуємося або спілкувалися:

Коли лягаєш спати, сину,
перед молитвою щораз
перегорни прожити днину:
чи не завдав кому образ,
щось діяв нині довгождане —
чи марнотою день стелив...
Бо як без тебе сонце встане,
щоб душу сором не спалив.
Коли до сну відходиш, доню,
сьогодні, завтра — перед тим
пошли у спогади погоню,
який той день залишиш ти:
щоб пам'ятати чи забути,
у щедроті чи порожнем?
Бо може в кожного з нас бути
минулий день.

Іван Гермаківський (тернополянин)

Минулий день — останнім днем може бути у кожного із нас, і не просто може бути, а обов'язково буде... У одного раніше, в іншого — пізніше... І ми по-різному закінчуємо свої останні дні... Взірцем людського самовладання, самодостатності та самоврядування може бути професор, доктор медичних наук, заслужений діяч науки і техніки України, Лікар-педіатр... Юрій Володимирович Белоусов, син мого вчителя Володимира Олександровича. Він залишив нас в 2012 році, а через рік я отримав такого листа:

Глубокоуважаемый Иван Семенович!

Низкий Вам поклон и огромное спасибо за Ваш бесценный для нас подарок – книжку про папу... Спасибо Вам за Память. За Добро. За то, что Вы есть.

С огромным уважением и благодарностью, Белоусовы.

P.S.: Иван Семенович! Юрий Владимирович в последние месяцы жизни собрал стихи, написанные им, по-видимому, уже во время болезни, и издал маленькую книжцу – «Послекнижие. Scripta manet». Мы её никому не дарили – она такая получилась... горькая (может быть, только для нас, потому что мы знаем, как она писалась?). В любом случае, мы хотим, чтобы у Вас она была. Тем более, что на 56 странице – стихотворение, которое папа посвятил Вам. Он очень Вас уважал и всегда отзывался о Вас с неизменной теплотой.

Еще раз огромное Вам за всё спасибо!

Ваша Белоусова Ольга Юрьевна.

Глубокоуважаемый Иван Семенович!

Низкий Вам поклон и огромное спасибо Вам за Ваш бесценный для нас подарок — книгу про папу... («Який батько — такий син» — І. С.). Спасибо Вам за Память. За добро. За то, что Вы есть.

С огромным уважением и благодарностью, Белоусовы.

Р. С. Иван Семенович! Юрий Владимирович в последние месяцы жизни собрал стихи, написанные им, по-видимому, уже во время болезни, и издал маленькую книжицу — «Послекнижие. Scripta manet». Мы ее никому не дарили — она такая получилась... горькая (может быть только для нас, потому что мы знаем, как она писалась). В любом случае мы хотим, чтобы у Вас она была. Тем более, что на 56 странице — стихотворение, которое папа посвятил Вам. Он очень Вас уважал и всегда отзывался о Вас с неизменной теплотой.

Еще раз огромное Вам за все спасибо!

Ваша Белоусова Ольга Юрьевна.

Ольга Юр'івна — педіатр у третьому поколінні! А я дивуюсь, чому моя внучка Катерина також вирішила бути педіатром, також у третьому поколінні. Бути педіатром! Бути фахівцем найбагороднішого, найтяжчого спрямування в медицині, яке найменше цінується в суспільстві (я маю на увазі справи, а не слова). І тут дивуватися нічого, адже різні думки надходять, навіть

У ЦЕРКВІ

Отцю, і Сину, й Духові Святому
молитись люди в Божий Храм прийшли,
бо є щось боже у естві людському,
достойне честі, шани і хвали.

Молитись легко. Тяжко в світі злому
лишатися людиною, коли

навкіл істоти, що в житті земному
живих сердець і душ не зберегли.

Та тож вони за всі спасенні дії
Ісуса, сина скорбної Марії,
хрест на Голгофу змусили нести.
А їх, о Боже, й нині не злічити! —
Вони людей, що прагнуть чесно жити,
і днесь носити змушують хрести.

Петро Тимочко

Написаним я хочу підкреслити, що життя не завжди лише мед та спів соловейка у вишневому саду, а й журба та сум. Але від людини, від її особистості, особистих дій залежать сприйняття свого Я, оточуючого середовища... Лише від мене, від тебе залежить якість сприйняття життя в різні його періоди. Чи то карканням вороння, чи то тьохканням солов'я... Ось й сьогодні я разом з Борисом Слуцьким:

...И вот за века четверть
в борьбе, гоньбе, в аврале,
меня не взяли черти,
как бы они не брали.
Я уцелел.
Я одолел.
Я — к старости — повеселел.

Усе це я відношу й до Юрія Белоусова, який перебуваючи в такому фізичному стані, який у більшості людей викликає розпач, творив. Творив із неабияким розмахом! А отже, чув спів соловейка, бачив схід сонця, відчував насолоду від роси... І цьому підтвердженням є його остання книга, яка вийшла з друку в рік його відходу в інші світи... Вона розпочинається передмовою, декілька слів з якої я навожу:

...Больше я подобных книг не писал. Но время от времени рождались стихи и эпиграммы, которые не вошли в книгу, я их потихоньку записывал под названием «Послекнижие», постепенно собралось некоторое количество, которое мне не хотелось бы потерять.

Кроме того, я вряд ли напишу что-либо еще литературное. Пришла пора подводить итоги. В 2000 году вышел из печати мой первый учебник «Гастроэнтерология детского возраста», экземпляр котрого я подарил

ректору ХМАПО, профессору Н. И. Хвисяку, моему соученику по аспирантуре, с надписью:

Говорю как перед Богом:
Книгу не считай итогом.
Много есть еще проектов:

Коль позволит Бог и ректор
Я итоги подведу
Только в ... надцатом году...

Как в воду смотрел. В первом ...надцатом году, юбилейном для меня, я тяжело заболел, жизнь разделилась на до и после болезни и, хотя я продолжаю, по-возможности работать и писать научные статьи и даже книги, к стихам уже обращаюсь вряд — ли. В этом плане действительно можно подводить итоги. А в жизни?..

Ми з Юрієм Володимировичем спілкувалися не лише на різноманітних форумах та через листування, я був гостем у його сім'ї в Харкові, він з дружиною бував у Тернополі... Про наші щирі, бажані спілкування багато пише у своїй останній книзі Юрій Белоусов. І я не можу не навести:

«ИВАН СЕМЕНОВИЧ СМΙΑН

Я являюсь одним из немногих обладателей библиотеки из 21 книги профессора, академика АМН Украины, многолетнего ректора и заведующего кафедрой педиатрии Тернопольского медицинского института Ивана Семеновича Смияна.

О деловых и дружеских взаимоотношениях моего отца — профессора Белоусова Владимира Александровича и Ивана Семеновича я писал подробно в книге «Субъективно о бренном». Пожалуй, именно Иван Семенович лучше других понимал роль и место Владимира Александровича в советской и украинской педиатрии, о чем часто упоминал. Не случайно именно ему принадлежат очень теплые и объективные воспоминания о Владимире Александровиче, тоже приведенные в «Субъективно о бренном».

Я тоже хорошо знал Ивана Семеновича, мы встречались на конференциях, защитах, обменивались мнениями — Иван Семенович прежде всего гастроэнтеролог. Но регулярная переписка началась после

вихода в світ першої книги воспоминаний-размышлений Івана Семеновича «Від книги до книги», вийшлої в 2001 г. Получив подарок, я немедленно откликнулся на нее и фрагмент моего отклика И. С. привел во второй своей книге «Від крісла до крісла»: «А от фрагмент листа професора Белоусова Юрія Володимировича, заслуженого діяча науки, керівника дитячої клініки Харківської медичної академії післядипломної освіти». ...Но особенно приятно было получить в подарок Вашу книгу. Это удивительное издание, не имеющее, насколько мне известно, аналогов в медицине, оригинальное по жанру (воспоминание-размышление). Убежден, что она интересна не только людям, близко Вас знающим, но и многим другим, прежде всего медикам. Я ее прочел на одном дыхании, будем ждать второй части. Всего Вам доброго, здоровья и покоя».

Последующие издания не заставили себя ждать. И, получая очередную книгу, я обязательно благодарил И. С. и высказывал свою точку зрения на ее содержание. В своих воспоминаниях И. С. иногда касался и нашей семьи. Уже в четвертой книге «Господи, помилуй и спаси» (2003 год) публикует мою фотографию и письмо к нему (оно приведено в книге «Субъективно о бренном») о нашем знакомстве и последующих встречах, завершая теплым высказыванием в мой адрес: «Юрій Володимирович гідно продовжує традиції свого тата, організував першу кафедру дитячої гастроентерології, є автором численних наукових праць (в тому числі монографій, посібників, підручників) у галузі педіатрії, насамперед, дитячої гастроентерології. Його впевнено можна назвати лідером наукових розробок у цьому напрямку».

Но самое интересное — рядом на странице И. С. помещает фотографию (о ней у меня есть стихотворение, публикуемое в «Послекнижие», где я с отцом и матерью сижу за столом в нашей квартире на проспекте Ленина (напротив медицинского института) в Харькове, в году, наверное сорок шестом — сорок седьмом. Под фотографией комментарий И. С.: «Подивіться на цю приємну фотографію, яка свідчить про сімейний затишок в родині Белоусових. Мій шеф випромінює промені любові до дружини та сина Юри. Як добре, що не тільки пам'ять, а й фотографії збудують наше життя. Юро, зберися

і напиши книгу про свого тата — одного з видатних педіатрів ХХ століття!»

Я зроблю паузу в цитуванні Ю. В. з двох причин. Перша. Це сімейний вірш Ю. В., про який він щойно згадав:

ФОТОГРАФИЯ

Сидим мы за столом втроем:
Я — пионер и мать с отцом.
Сидим в году сорок шестом.
Здесь мне примерно десять лет

И больше фото вместе нет.
Нет в юности и нет потом,
Нет с матерью и нет с отцом,
Нет ни вдвоем и ни втроем.
Хотя мы вместе проживем
Еще почти что тридцать лет,
Но больше фото вместе нет.

Ищу — не нахожу ответ.

Тато Юри був надзвичайно скромною людиною, а тому, мабуть, вважав сімейні фотографування не потрібною рекламою себе й своїх близьких... З історичної точки зору — це помилка. Отже, фотографуйтеся частіше для пам'яті дітей, онуків...

По-друге. Моя сестричка Люба, якої теж не стало в позаминулому році (2012) часто повторювала: «Ох, Ваня, якби наші тато та мама подивилися на нас тепер, особливо на тебе, то вони не повірили б у наші досягнення». І я також повторюю Любу: «Ой, якби тато та мама Юри змогли на мить прокинутися, то вони були б у великому захваті та радості від досягнень свого любого синочка!!!»

А я знову продовжу спілкування з Юрієм Володимировичем, надаючи йому слово: «Приведу, пожалуй, еще одно письмо к Ивану Семоновичу, которое он публикует в 12-й книге «Повітрям дихають одним...» «Дорогой многоуважаемый Иван Семенович! Получил от Вас очередной подарок — на этот раз научную книгу — «Діабетична кардіоміопатія у дітей» и в очередной раз удивился и порадовался широте Ваших научных интересов — от общеклинических лекций по педиатрии

до узкоспециальных монографий на актуальнейшие темы. Ваша монография интересна в конкретном смысле — второй год моя жена — Татьяна Петровна — которая, кстати говоря, тоже является Вашим читателем и почитателем — болеет сахарным диабетом второго типа. Вернее, 2-й год как мы узнали и стали лечиться, а обследоваться начали по поводу кардиальных проблем, которые оказались следствием диабета. Так что Ваша монография очень актуальна, особенно в нынешних условиях, когда диабет, в том числе детский, является одной из актуальнейших проблем. Понимая, что педиатр Вашего масштаба не может ограничиваться и не ограничивается какой-либо проблемой, мне все-таки приятно, что значительная часть Ваших научных интересов связана с детской гастроэнтерологией и многочисленные Ваши работы по этой тематике являются классическими.

Не знаю, какое количество людей имели возможность ознакомиться со всеми без исключения Вашими книгами «воспоминаний-размышлений», как я их назвал еще в самом начале серии в письме к Вам. Но я и моя семья — один из таких читателей. Каждая новая книга ожидается с нетерпением и буквально «проглатывалась», во всяком случае, я читаю книгу за день-два. Сначала быстро перелистывая ее от корки до корки, рассматривая фотографии и составляя общее впечатление о содержании, людях и событиях, о которых идет речь. Затем внимательно, стараясь вникнуть в каждую высказываемую Вами мысль и «смакуя» каждое приводимое Вами стихотворение. Не перестаю удивляться и радоваться широте Ваших интересов не только научных, но и культурологических, если это слово подходит. Ведь, чтобы цитировать такое количество совершенно разнообразных литературных источников надо не только обладать широкими познаниями, но и провести огромную работу. Главное — надо знать и любить литературу.

Мне интересны и близки Ваши книги еще и потому, что я много помню о людях и событиях, о которых Вы пишете. Некоторых людей я знал лично, других — по рассказам и литературе, некоторые события переживали вместе с родителями и уже без них. Но безусловно Ваши книги интересны широкому кругу читателей, потому что они выходят за рамки просто воспоминаний. Если проследить динамику развития — от

«Від книги до книги» 2001 года до «Треба всюди, добрі люди, приятеля мати» 2008 г. — нельзя не обратить внимание, что постепенно собственно воспоминания как бы отходят на второй план, уступая место размышления, носящий познавательный и даже философский характер, широко иллюстрированный поэзией и прозой, подтверждающими ненавязчивые, но вполне определенные суждения автора, которые не грех принять во внимание и взять на вооружения многим людям, прежде всего молодым, которые, к сожалению, воспитываются на литературе совершенно иного рода. Не менее интересны и поучительны Ваши размышления и старшему поколению — они дают возможность сверить свои жизненные события с Вашими решениями и, кроме того, насладиться великолепными отрывками или целыми стихотворениями, которые Вы цитируете.

В любом случае, дорогой Иван Семенович, Вы можете гордиться тем, что сделали, не только в жизненном и научном плане, но и в плане общечеловеческом.

Я с удовольствием прочитал в газете «Ваше здоров'я» статью о Вашем творчестве и в очередной раз порадовался за Вас и, будем надеяться, Ваши книги получают еще более широкую аудиторию.

Жду новых книг, не сомневаюсь, что Вам есть еще чем поделиться, потому здоровья, здоровья, здоровья и творческого вдохновения.

Посылаю свой учебник — «Педиатрическая гастроэнтерология. Клинические лекции», на который Вы меня вдохновили своим примером. По работе и дружески довольно часто общаемся с Александром Ивановичем (мій син — І. С.) — он достойно продолжает дело отца.

Всего Вам доброго, Иван Семенович, надеюсь, что жизнь позволит нам еще не раз встретиться».

После письма Иван Семенович приводит свой комментарий: «Ось таку теплу звісточку я отримав від професора Юрія Володимировича Белоусова із Харкова. Коли він пише, що я його «вдохновляю своїм примером», то я також можу сказати, що моє багаторічне спілкування з ним сприяє моєму натхненню, моїй творчій роботі. Наші відношення є показовим прикладом того, що «Добро існує там, де його постійно творять (Владислав Гжещик). Такі відкриті відносини роблять нас більш щасливими, що є підтвердженням думки М. Аврелія: «Додавати одну

добру справу до іншої, щоби між ними не було проміжку, — ось що я називаю щасливим життям».

Совершенно естественно, что не написать приветствие Ивану Семеновичу к его юбилею я не мог. Как потом мне рассказывали, приветствие было прочитано со сцены, встречено благожелательно, а И. С., приводя его в своей книге (как и я в своей) написал очень важные для меня слова: «У мене склалося таке враження, що Юрій Володимирович значно наблизився до засвоєння Законів Життя. Чому я так думаю? Ще вчора я планував завершити написання своїх книг спогадів-роздумів цією п'ятнадцятою книгою, а сьогодні після уважного ознайомлення з посланням Ю. В., я відчув — не зможу цього зробити. Юрій Володимирович передав мені такий духовний заряд, що «спокій лише сниться» мені, що в наступній творчій праці я бачу достойний вихід із своїх 80-ти літ...»

Как я уже писал выше, очередную 21 (надеюсь, не последнюю) книгу я получил летом 2011 года.

И, конечно, ответил».

Бачите, читачу, як я плідно та життєдайно поспілкувався зі своїм другом, Юрієм Белоусовим! Більш того, мої спілкування будуть тривати... завжди! Чому? Тому що «Нет ничего могущественнее с л о в а. Ряды сильных доводов и высоких мыслей невозможно прорвать слово, как праща Давида, разит свирепых и рушит крепости. Это невидимое оружие. Без него мир принадлежал бы грубой силе. Кто же держит ее в почтении? Одна мысль, безоружная и голая» (А. Франс). Я ще додав би, що твоє, моє слово зберігає людство у віках. Адже «С л о в о є тінь справи» (Демокріт).

У своїй останній книзі («Послекнижие. Scripta manet». — Харьков, 2012) професор Юрій Белоусов наводить чимало чудових за формою і змістом своїх віршів, у тому числі присвячених своїм близьким, друзям, знайомим (зокрема й мені):

И. С. СМИАНУ

Когда приходит восемьдесят лет,
Над головой сияет Божий свет!

Лучится этим светом неустанно
И согревает души и сердца
Большая жизнь профессора Смияна
Ученого, философа, творца.

Когда приходит восемьдесят лет,
Становится нужнее Интернет.

А в Интернете пишут про Смияна,
Что выполнит Патона он завет:
Работать плодотворно, постоянно
Еще по меньшей мере десять лет.

Скорее за комп'ютер, пан Смиян,
Ведь каждый день Ваш славой осяян!

Що ж, дорогий Юріє Володимировичу, цією розмовою з вами я хочу підтвердити про вічність життя... Про що пише в свої афоризмах і Ілько Лемко: «Релігія, і кохання обіцяють життя вічне, перша індивідуальне, друга родове; усю велич історії можна осягнути і збагнути лише тоді, коли сам стаєш історичним реліктом. Це тому, що твоє минуле віддаляється від тебе у глиб історії і зливається з рештою ще давніших історичних подій в одне ціле».

І підсумовую спілкування з Юрієм Володимировичем своєю відповіддю на лист його доньки — Олі:

Шановні Тетяна Петрівна та Ольга Юр'івна!

Отримав книгу Юрія Володимировича. Прочитав! Він надихнув мене зробити таку раду Вам:

1. Дарувати його книги «Суб'єктивно о брennom» і «Послекнижие. Scripta manet» усім знайомим.
2. Дарувати ці книги усім курсантам-педіатрам, які навчаються на Вашій кафедрі, Олю.
3. Разом з книгами Юрія Володимировича дарувати й мою про нього — «Який батько такий й син».
4. Підготувати та видати книгу віршів Юрія Володимировича під такою назвою, наприклад, як «Вірші мого тата (Педіатра, Вченого, Людини)», з відповідною передмовою. Його творчість в цьому напрямку недооцінена.

Ваш Іван Сміян

Ось така розмова точилася, точиться і буде тривати в майбутньому. Розмова різноманітна, не лише у фаховому напрямку. Але основою життя педіатрів є здоров'я дитини!

Кожний з нас має свої здобутки, кожна людина має свою власну думку на різноманітні події та предмети, які трапляються, кожна людина бачить «свій» шлях удосконалення ж и т т я... Але, я так думаю, усі дорослі особи з нормальною психікою однієї думки щодо дітей — дітям, нашим а н г е л а м — лише найкраще... Насамперед, в медицині. Особливо відчутно таке сприйняття у педіатрів... І коли їх (педіатрів) розпочали дискваліфікувати, складається враження, що «ворог не дримає»... Ворог людства — нечиста сила. А дехто навіть думає, що в нас намагаються ввести нову медицину, яка зветься

БЕЗДІТНА МЕДИЦИНА

(ОЛЬГА СКРИПНИК. «ДТ» 13 ГРУДНЯ 2013)

Дівчинка, міцно обхопивши ручками татову голову, уважно спостерігає з висоти його зросту за всім, що відбувається на Майдані. З-під білої шапочки, насунутої на чоло, поблискують чорні оченята; вона дивиться зосереджено, мовчки, не заважаючи дорослим спілкуватися. Альона, її мама, каже, що приходять сюди майже щодня і готові стояти стільки, скільки буде потрібно. Бо накупіло. Бо не бачать перспектив ні для себе, ні для своїх дітей (сім'я чекає сина, який має народитися на початку весни). До тридцяти років вони з чоловіком і освіту встигли здобути, і досвіду роботи набралися, відкрили свою фірму. Не раз думали про те, щоб перебратися в Європу.

— Ми б і там не пропали, — упевнена Альона. — Зуміли ж улаштуватися в Києві: мій Володя з Прикарпаття, а я — з-під Донецька. Мене батьки, як стемніє, боялися на вулицю саму випускати, щоразу після занять у музикалці зустрічали. Коли бачу самовдоволених, зухвалих «тітушок», завжди згадую рідне містечко, звідки я постаралася виїхати. Мені дуже боляче й страшно спостерігати, як останнім часом змінюється Київ — стає непривітним, занехаяним, хамовитим, тут упевнено й безтурботно почуваються тільки «ті тушки» різного рангу й віку. Тому й стоїмо після роботи на Майдані, щоб ситуація змінилася. Ми не хочемо залишати свій рідний дім, кидати батьків, шукати щастя в чужих краях, — каже Альона.

— «Україна — це Європа», — несподівано подає голос дівчинка, вимагаючи уваги до себе. — Тато мене називає Софійкою, а мама — Сонечкою. У мене є синсила, яку я назвала Сасею, — смішно шепелявить дитина і вимагає опустити її на землю, щоб побігати з однолітками.

— Про Європу Софійка на Майдані почула, їй сподобалася ця фраза, — приєднується до розмови тато Володимир. — Вивчила слово «євроінтеграція», але не завжди виходить його вимовити. А шиншил у подарували, коли виписали з лікарні. Це була нагорода за мужність, з яким Софійка переносила всі процедури, уколи, перев'язки.

Лихо прийшло несподівано: раптом серед ночі заболів живіт. Подзвонили у «швидку», там після розпитувань дійшли висновку, що дитина отруїлася, і порадили викликати «невідкладну». По телефону поставили діагноз — харчове отруєння, мовляв, у спеку це не рідкість, викликів багато, тому краще вранці зверніться до свого лікаря. Легко сказати: зверніться в поліклініку! Ми прикріплені до сімейної амбулаторії — у ході реформи нашу дитячу поліклініку чи то закрили, чи то перепрофілювали. Учорашній терапевт, яка тепер значиться сімейним лікарем, оглянула Софійку, виписала таблетки, порадила давати багато пити, але не годувати, й відправила додому. Альона просила хоча б аналіз крові зробити: а раптом це не отруєння, а якесь захворювання або напад апендициту? Лікарка упевнено сказала: нічого страшного немає, напевно, з'їла неміті фрукти або кавун, скоро все минеться. В амбулаторії кров на аналізи не беруть, а талончиків у лабораторію вже немає.

Словом, до вечора погіршало, піднялася температура, ми вже нікого не викликали, самі повезли в дитячу лікарню, але не встигли: апендикс по дорозі лопнув. Спасибі хірургам — урятували дочку, ставлення медперсоналу було дуже доброзичливе, уважне. Але грошей з нас викачали чимало: платити доводилося геть за все, я й уявити собі не міг, що в дитячій лікарні взагалі нічого немає для пацієнтів — не тільки ліки, шприци, крапельниці, а й навіть бинти, рукавички та деззасоби доводилося купувати. Софійка перенесла дві тяжкі операції, довго лежала в лікарні, тепер боїться і білих халатів, і уколів.

І ми боїмося: не дай Боже, щось з дитиною трапиться, куди звертатися? Лікарка, звичайно, винна: як вона могла пропустити апендицит? Чому не направила на аналізи? Не запідозрила, що живіт

може боліти не тільки тому, що дитина з'їла немите яблуко? Вона, щоправда, вибачилася, пояснила: усе життя лікувала дорослих, але змусили пройти курси, тепер має займатися й дітьми. На роботу йде як на каторгу: малят боїться, підлітки її дратують, з батьками спілкуватися не вміє. І начальства боїться: якщо пропустить щось серйозне або спалахне якась інфекція, за все самій доведеться відповідати. Вона вважає, що з дорослими простіше, у них усі процеси протікають повільно, а хвора дитина через кілька годин або бігає, або може опинитися в реанімації. Спочатку ми хотіли написати скаргу, дати хід цій історії, але зрозуміли, що марно, краще знайти хорошого дитячого лікаря десь не в державній, а приватній клініці. Альоні скоро народжувати, я взагалі не уявляю, як учорашній терапевт вестиме новонароджене маля? Ситуація складна: хороший фахівець вічно зайнятий, до нього важко потрапити на прийом, далеко добиратися, а ходити в найближчу амбулаторію, де немає ні елементарного обладнання, ні кваліфікованих педіатрів — значить ризикувати здоров'ям своїх дітей. Ми цей урок на все життя запам'ятали, — каже Володимир.

Особливо емоційно на тему дитячих поліклінік і сімейних лікарів реагують жителі чотирьох пілотних регіонів, де вже два роки триває реформування системи охорони здоров'я.

— У нас у Вінницькій області педіатричну службу просто знищили, — стверджує лідер громадської організації **«Батьки проти реформи» Людмила СТАНІСЛАВЕНКО**. — Ініціатори створення нашої організації — мами, які на собі і своїх дітях відчули всі "покращення" нової системи. Шквал обурення викликала ситуація, коли перед початком навчального року всі металися в пошуках необхідних довідок. За час пілотного проекту у нас зібралось вже понад 20 тис. підписів батьків, які вимагають скасування реформи, спрямованої проти дітей. У селах і райцентрах ситуація критична. Дійшло до того, що в райлікарню "швидка" привозить хвору дитину, але там немає педіатра, який би її оглянув, поставив діагноз. В обласному центрі проблем не менше. Мама з хворою дитиною йде до сімейного лікаря. Той не може просто на око поставити діагноз — потрібне обстеження. До вузьких фахівців направляють у Центр матері і дитини, куди з'їжджається все місто. Уявляєте ці черги? Щоб потрапити до вузького фахівця, мама повинна витратити в найкращому разі півдня,

лікарняного їй ніхто не дає, з роботи не завжди відпускають. Потім вона знову має повернутися до сімейного лікаря, щоб він дав направлення на подальше обстеження, аналізи тощо. До нас звернулася багатодітна мама, яка вже півроку(!) водить дитину по кабінетах, але їй так і не поставили діагнозу. Вона ніяк не може зробити їй УЗД-обстеження: то зламаний апарат, то лікар захворів, то талончиків немає. Це і є та доступність медичної допомоги, її безперервність і якість, яку забезпечує нам реформа?!

Чиновники особливо підкреслюють, як багато грошей було виділено на пілотний проект. Питання в тому, на що їх витратили? У кабінетах начальників з'явилися нові меблі, холодильники, кондиціонери, комп'ютери. А в дитячій лікарні — обдерті палати, старі розхитані ліжка, гарячої води немає й близько. Хтось із реформаторів може уявити, наскільки зручно лежати хворій дитині в палаті на шість ліжок?! Я медик, у мене багато друзів і знайомих працює в цій сфері, тож ситуацію добре знаю. В області висока дитяча смертність, але у звітах, поданих у столицю, завжди все гладенько й добре.

За розрахунками експертів — медиків, демографів, якщо такий варіант реформи буде запроваджено на території всієї України, то вже через 10 років населення зменшиться до 25–27 мільйонів. Хто не вірить, приїдьте в пілотні регіони, подивіться, що і як там відбувається. Ні батьки, ні самі лікарі не можуть зрозуміти, навіщо знищується педіатрія, система, яка працювала в нас багато десятиліть?! Потрібні зміни? То їх треба готувати заздалегідь, а не починати з того дня, коли підписали черговий наказ.

Чому батьки звертаються в громадську організацію, а не в міський відділ охорони здоров'я або міністерство? Тому що там їх ніхто не чує. І не бажає нічого знати про їхні проблеми й біди. Коли у Вінницю приїжджав президент України, керівництво рапортувало, як добре йде медична реформа. Ніхто й слова не сказав про те, де вона пробуксовує, що необхідно переглянути, змінити. Телекамери провели заздалегідь підготовленим маршрутом. А лікарів, які готові були розповісти не тільки журналістам, а й президенту про ситуацію в лікарні, що не влаштовує хворих і медиків, просто зачиняли в кабінетах, аби, не дай Боже, ніхто нічого не довідався. Обіцяли, що результати пілотного проекту будуть

аналізувати, обговорювати, проводити розбір польотів. Два роки триває знищення існуючої системи медичної допомоги, але чиновники не хочуть чути ні батьків, ні лікарів, — каже Л. Станіславенко.

Так склалося, що ми живемо в країні глухих. Два роки обстоюють права своїх дітей на здоров'я й життя дніпропетровці, які створили громадську організацію й ведуть досить-таки активну роботу. Кияни, котрі живуть на Березняках (що потрапили до списку пілотних районів), теж чимало скаржилися в різні інстанції, шукали шляхи порятунку дитячих поліклінік. Але паровоз реформи, на жаль, набирає хід: уже і в інших, «не пілотних», районах закрили дитячі поліклініки, передавши здоров'я й життя дітей до рук сімейних лікарів, більшість яких ніколи не мали справи із цим контингентом хворих. У МОЗ всі страхи вважають перебільшеними, адже терапевти, вузькі фахівці (зокрема й патологоанатоми), хоч і під страхом звільнення, але таки пройшли курси перепідготовки. При цьому знехотя, але називають цифру: на педіатрію у програмі відведено аж 28 годин!

На парламентських слуханнях, присвячених охороні здоров'я матерів і дітей, представники влади чули тільки те, що їм хотілося почути. І це зрозуміло. Повною несподіванкою для учасників став виступ представника академічної науки, одного з керівників Інституту педіатрії, акушерства і гінекології, котрий заявив, що реформування в такому вигляді не поліпшить надання медичної допомоги дітям, а, навпаки, зруйнує цю систему і призведе до підвищення рівня не тільки захворюваності, а й смертності дітей. Ми й так у цьому плані попереду всієї Європи, а якщо закриються дитячі поліклініки, підуть з прийому педіатри, ми скотимося до рівня африканських країн...

Злі язики стверджують, що обуренню організаторів слухань не було меж. МОЗ направив гнівний лист на адресу Національної академії медичних наук із вимогою приструнити академіків, відстежувати їхні виступи й не допускати надалі жодного вільнодумства на тему реформи, підтримуваної на самому верху. Відтоді круглі столи й засідання, присвячені реформуванню системи надання медичної допомоги дітям, обходяться без думки академічної науки.

Медичні університети теж усунулися від дитячих проблем. Свого часу створення педіатричних факультетів дало можливість сформувати

надійну систему надання медичної допомоги дітям — від невеликого райцентру до столиці. Лікарі нарешті взяли до уваги, що дорослий і дитячий організми мають багато відмінностей, особливо це стосується перебігу захворювань, їх діагностики й лікування. Завдяки старанням педіатричної служби вдалося істотно зменшити дитячу смертність, багато уваги приділялося профілактиці. Старше покоління, безперечно, пам'ятає все це. Але 1994 р. за чисельною мудрою вказівкою педіатричні факультети закрили. Попри те що Единбурзька декларація (1988 р.) настійно рекомендує створювати педіатричні факультети (підрозділи) у всіх медичних вишах.

Потім їх частково відродили, але випуск фахівців істотно скоротився. Ми досі використовуємо кадровий потенціал, створений у попередній період, але заповнювати вакансії з кожним роком усе важче.

— За останнє десятиліття чимало країн збільшили кількість лікарів, що працюють у практичній медицині, — коментує ситуацію **академік НАМНУ, завідувач кафедри педіатрії Національного медичного університету ім. О. Богомольця Віталій МАЙДАННИК**. — На жаль, в Україні інша тенденція: ми скотилися з 4,2 до 2,8 лікаря на тисячу населення. Гірша ситуація тільки в Таджикистані, де цей показник — усього 2,0. Укомплектованість медичних закладів лікарями в нас опустилася нижче 60 %, а в педіатрії ситуація ще складніша. Забезпеченість педіатрами дошкільних і шкільних закладів — близько 65 %, з них 60 % — пенсійного й глибоко пенсійного віку. Для нормального функціонування системи в нас бракує 3,5 тис. лікарів-педіатрів, через що багато поліклінік укомплектовано всього на 20–25 %.

Чи змінить реформа ситуацію на краще? Нині, на думку багатьох відомих експертів, впровадження системи лікарів загальної практики виправдане передусім у слаборозвинених країнах. Такий варіант також прийнятний у малонаселених регіонах, де населені пункти розкидано на великих територіях, а чисельність жителів невелика. Навіщо ж нам ламати усталену систему, закривати поліклініки, що давно довели свою ефективність? Не може лікар загальної практики одночасно бути кваліфікованим педіатром, невропатологом, гінекологом, ортопедом,

отоларингологом, інфекціоністом тощо, як від нього тепер вимагають. Тим більше, після короткострокових курсів.

У багатьох європейських країнах уже розчарувалися в такому підході, пацієнти незадоволені рівнем надання медичної допомоги, яку може забезпечити лікар загальної практики. У цьому зв'язку істотно збільшився попит на лікарів-педіатрів і, відповідно, їхню підготовку: тільки в США за останні сім років їх кількість зросла в п'ять (!) разів. Аналогічна ситуація в Канаді й інших країнах.

У нас чомусь вважають, що вся Європа давно перейшла на сімейні амбулаторії, і там немає жодного педіатра. Кожна держава обирає для себе одну з трьох наявних нині систем надання медичної допомоги дітям. Тільки шість країн (Данія, Норвегія, Фінляндія, Великобританія, Ірландія, Нідерланди) доручили дітей лікарям загальної практики. Дванадцять країн надають перевагу системі, де головним залишається лікар-педіатр (Іспанія, Греція, Чехія, Словаччина та ін.). В інших країнах Євросоюзу прижилася змішана система, за якої первинний прийом веде лікар загальної практики, а педіатр виступає в ролі консультанта. Саме такий варіант прижився у Франції, Німеччині, Італії, Швейцарії, Польщі, Австрії та ін.

Важливо й те, що в більшості європейських країн малят до дворічного віку ведуть саме педіатри.

Навантаження на лікарів дуже різне. У країнах Європи лікар-педіатр зазвичай веде майже 950 маленьких пацієнтів. Наше Мінздорів'я рекомендує менше навантаження — 800 дітей. За статистикою, три роки тому один педіатр лікував 1340 дітей, а скільки зараз — ніхто не знає. Важко вести підрахунки, коли поліклініки закриваються, лікарі працюють на півтори-дві ставки тощо. Для порівняння: у Греції навантаження на лікаря — 650 пацієнтів, а в Уганді — 63 тисячі.

Як ставляться педіатри до реформи? Запитання, напевно, риторичне. На жаль, результати не тішать. За даними офіційного довідника «Стан здоров'я дітей 0–17 років», у Донецькій і Дніпропетровській областях, які є пілотними регіонами, захворюваність дітей багато.

Нині, на моє глибоке переконання, слід насамперед відновити в повному обсязі переддипломну підготовку лікарів-педіатрів. Це вимога

часу. Якщо країна думає про своє майбутнє, вона зобов'язана про нього дбати, — упевнений В. Майданник.

Тривожать фахівців і результати комплексних клініко-лабораторних та функціональних обстежень дітей. Майже 18 % із них мають чотири хронічні захворювання, а 14,6 % — п'ять і більше. Це свідчить про значне поширення хронічних захворювань, з якими навряд чи впораються лікарі загальної практики, які закінчили курси.

Обстеження також виявило, що тільки 11 з 1 тис. обстежених дітей практично здорові. Тобто всього лише 1,1 %. Водночас, за даними офіційної статистики, цей показник становить 30 %. У МОЗ сподіваються, що після знищення педіатричної служби ця статистика стане ще кращою?

Неспроста лідери громадських організацій, що захищають права маленьких пацієнтів, кажуть, що під час спілкування з чиновниками складається враження, ніби ми живемо не тільки в різних пілотних регіонах, а й на різних планетах.

Бачите, читачу, до чого ми дожились... Про суто медичні проблеми взагалі, і зокрема про педіатрію, кричать громадські організації, а не ми, педіатри, які навчені жити тихо, як мишки в своїх норках, слухняно виконуємо постанову «великого» бджоляра і «демократа» Віктора Ющенка ще в бутність його прем'єрства («Постанова Кабінету Міністрів України від 20. 06. 2000 року № 989 (989-2000 — п) «Про Комплексні заходи щодо впровадження сімейної медицини в систему охорони здоров'я»)... А як старанно виконували і виконують сотні, ні, тисячі чиновників цю постанову... Цьому свідками є десятки тон паперових постанов, розпоряджень, листів... У тому числі і такого листа:

Голові педіатричного товариства, академіку,
члену-кореспонденту АМН Сміяну І. С.
педіатрів Монастирської ЦРКЛ

Просимо обласне товариство педіатрів захистити педіатричну службу в Монастирському р-ні від примусового переводу педіатрів на посаду сімейних лікарів.

Педіатри, які мають стаж практичної роботи з педіатрії 15 років, не мають можливості (їм відмовляють) пройти курси при медичній академії,

факультеті післядипломної освіти з 1.XII.03 р. за наявності путівок на руках.

Такий підхід впровадження сімейної медицини результатів не дасть, а зруйнує давно закладені принципи надання кваліфікованої амбулаторно-поліклінічної допомоги дитячому населенню, враховуючи, що Монастирський р-н недостатньо забезпечений педіатричними кадрами. Звернення в управління охорони здоров'я результату не дало.

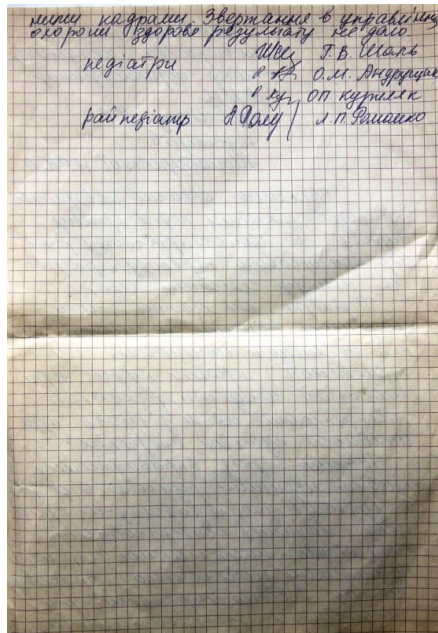
Педіатри: три підписи і їх прізвища; райпедіатр: підпис і прізвище.

Товариство
товариства, академію,
числу товариства
Д.М.К.
п.С.М.К. 4.С.
періодично
Моніторингової ЦРК.

Примітка: Товариство
періодично здійснює моніторингову
справу в Моніторингову РН
впр. примусового переведення періодично
на посаду Служби Імпортів

Періодично, як і на інші справи
правильно робити моніторингову
кількість моніторингову. (Імпорт
виробляють) періодично курси при
підписанні акцій, реєстрації
підписання акцій, і т.д. про
появу курсів на руках.

Такий період виробництва
співної, місцевих результатів, і т.д.
а періодично дуже важливо при
цьому подання вважати
обучаються - політично, доцільно
діяти на місцевості, вважати
чи це вважати, і т.д.
недостатньо здійснювати періодично

Я лише можу з жалем додати, що моє звернення (голови обласної асоціації педіатрів і ректора) до обласного управління охорони здоров'я і МОЗ України також не дало жодного результату. Чому? Тому що немає у світі більш, аніж українці-начальники, дисциплінованих виконавців наказів своїх «царів»; тому що

ПРИ ДОРОЗІ ТИ ЗЛИДНЕМ СТОЯВ...

При дорозі ти злиднем стояв,
Милостиню для себе прохав.
Заблукала десь доля твоя,
Не відчувши в собі каяття.

Хтось з людей призупиниться вмить,
Твоє серце до болю тремтить,
І копійка в кашкет упаде,
Чи помилує Бог вже тебе.

Де та втрачена велич і міць,
Той порив, що блукав силоміць.

Де та жінка згубила тебе,
Хай прокляття згине уже.

Ти б багато чого досягнув
І високе натхнення збагнув.
Так відсіяла зірка добра,
Тут пора є закляття і зла.

При дорозі ти злиднем стояв,
Милостиню для себе прохав.
Твої руки від горя тремтять,
Твої губи давно вже мовчать.

*Ростислав Сабадишин
(професор, директор
Рівненського медичного коледжу)*

І знову деякі міркування про сімейну медицину щодо дитячого населення. Міркування свої, індивідуальні, суб'єктивні... Мені вважається, що більш послідовна і більш ефективна педіатрична служба минулих років, служба, яку ось уже 15 років не вдається повністю ліквідувати. Але в подальшому буде видно: «Що хто посіє, те й жатиме» (Гал. 6. 7). А прихильникам «старої» лікувально-профілактичної служби дитячому населенню скажу й таке. Відомий нам своїм новаторством визнаний педіатр академік В'ячеслав Таболін, в останні роки свого життя, був незадоволений деякими організаційними формами лікувально-діагностичної допомоги дітям. Він вважав, що необхідно повернутися до її старих форм, які були запропоновані вітчизняним патріархом педіатрії Георгієм Сперанським — дитячої консультації, а не дитячої поліклініки. Чому? Тому, що в переважній більшості часу педіатри надають консультативну допомогу в догляді, харчуванні, попередженні різних захворювань, вихованні... дитини. А потім — лікувальній роботі. І йому зовсім нелегко заперечити.

Я не скажу, що думки в більшості випадків втілюються в життя і не лише в медицині... Думок — море. Життя — одне. І до такого явище необхідно відноситися філософські, вважаючи на не завжди очікувану

ПОСЛІДОВНІСТЬ (ЧЕКАННЯ ПОЧАТКУ ЖИТТЯ)

Так: гусінь... лялечка... метелик?
Ні, спочатку метелик
іще незнаної ідеї —
ще тільки ознака ідеї
із течії часу і тиші,
натяк якийсь на будучину.
З метелика — лялечка думки,
а згодом і гусінь нікчема,
проте саме гусінь — життя!

Володимир Ільїн

Тож скільки людей — стільки ж поглядів на життя. Більш того, ці погляди не стали й залежать як від стану тіла, так і душі... Я лише одне можу стверджувати: чим більше ти спілкуєшся з собі подібними людьми, тим краще почуваєшся, тим оптимістичніше бачиш життя... А тому всі мої спогади та роздуми пов'язані зі спілкуванням з численними моїми знайомими, друзями, родичами... Як ніколи, у січні цього року (2014) я рідко «трудився» за комп'ютером, а тому мій життєвий тонус почав знижуватися та з'явилися сум і журба... І лише в цьому стані мені стала зрозуміла думка Марка Авреля: «Последующее всегда родственно предыдущему. Здесь мы имеем дело не со счислением разнородного, лишь насильственно приводимого к единству, а со связью, сообразно разуму. И подобно тому как гармонично слажено все сущее, и все возникающее являет не бессмысленное чередование, а чудесную внутреннюю близость».

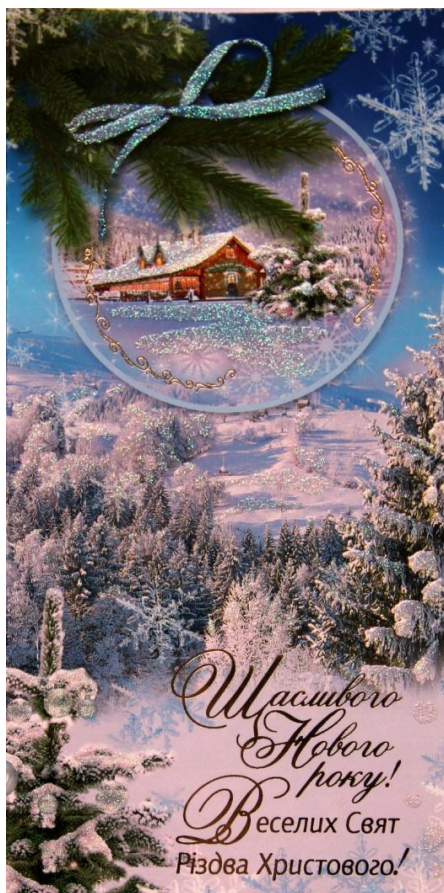
А тому необхідно пам'ятати, що з нами вічний Боян:

І проявився між нами віщий
Співець-гусяр, на ймя Боян.
Над солов'я був голосніший,
Дзвонив у струни, як в тимпан.
Були вони в його живії,
Дзвінки, правдиво-золотії.
Тим часів оних солов'єм
І досі ми Бояна звем.
Не соколи ясні, — мовляли, —

Пускав на білі лебеді:
Ні, віщим бив у живі,
І струни славу рокотали,
І підоймали руських дух
Серед варязьких завірюх.

Пантелеймон Куліш
(з поеми «Грицько Сковорода»)

Він же, Боян, надихає мене на спілкування з моїм фаховим побратимом, професором Миколою Пешим із Полтави:

Вельмишановний
Іван Семенович!

Прийміть самі щирі
вітання та поздоровлення
з Новим Роком та Різдвом
Христовим.

Бажаємо Вам міцного
здоров'я, добра та злагоди,
творчої наснаги та гар-
монії у Вас дома та
в колективі кафедри.

Хай 2014 р. принесе
затишок в рідний дім,
здійснення всіх Ваших
заповітних мрій і
сподівань.

З повагою
Проф. І.

19/ХІІ - 2013 р.

Вельмишановний Іван Семенович!

Прийміть самі щирі вітання та поздоровлення з Новим Роком та Різдвом Христовим!

Бажаємо Вам міцного здоров'я, добра та злагоди, творчої наснаги та гармонії у Вас дома та колективі кафедри.

Хай 2014 р. принесе затишок в рідний дім, здійснення всіх Ваших заповітних мрій і сподівань.

З повагою

Проф. (підпис)

19/ХІІ — 2013 р.

Ми з Миколою Миколайовичем «одного поля ягоди», і лише нам відомий глибинний зміст слів Олександра Кумора: «Творець, подарував людині локті, пристосовавши його до життя в суспільстві»...

Я лише з листа, який навожу, довідався про значне фізичне і духовне навантаження в житті Миколи Пешого... Але Микола Миколайович не зламався, а навпаки, випростався і достойно йшов життям...

Велимишанович Іван Євстахійович!
Отримав від Вас листа із закликом на Ваш
85-рітний ювілей, поздоровлення з Києвом 2019р.
та різноманітні християнські, а також інші суворої християнські
які і з великим задоволенням прийняв.
Варію із цих християнських листів отримав
листки стрічки, в яких Ви розповідаєте про те
що у Вас були погони з 3-х років
проводили виконувати певні обов'язки:
приймати варту, зводити розповідати про
тегі та інші.

Окремі зараз не хватало наживи
фітти.

А варту на Тернопільщині, мого батька
в 1942р. місцеві фашисти затримали у
велику яму і розстріляли разом із 842
комуністами і комсомольцями.

Мій батько - учитель, комуніст, працював
у підпіллі за що його і розстріляли.
Моя мати теж учила в школі, залишилася
з трьома дітьми - хлопцями (в серед-
шній школі).

Ми виконували таку саму роботу,
про яку Ви пишете в своїх книжках.
Моя в своїй книжці діяльність з 1942р.
(1942р. був в у. Києві). Тоді працював тоді
рем на виступі варті отримав на виступі
у великій школі, робітничої школи (серед-
шній) в Києві. Мій м. І. Т. ф.

В Болотовському обласному музеї працював
з 1969р.
Завідував кафедрі з 1984р. до
2002р.
Вас м. Гасюк був Головою держ. скам'янка-
вальної комісії з 1988р. в Тернополі, Хорків,
Сімферополі, Якимівці, Сучасі.

Вислав Вам свої фото (під час роботи
в Якимівському м. І. Т. ф.)

Важко у нас з Вами складний психоло-
гічний стан. Але я не думаю, що переживав
такий складний стан.

Дякую Гасюку А. П. з 2019р. - працював кафе-
дрі патології нирок, акардії.
Я з Вами товаришував.

Ми часто з Вами зустрічалися як ми
приїздили в Тернопіль на Ваш 70-річ-
ний ювілей то подарували картину, на
якій намалювано Ваша мати (с. Тітка).
Велике Вам спасибі за зацікавленість
приїздом на Ваш 85-річний ювілей, ас-
тежкі відставили не дозволяють.

Прислать втретє та подарунок А. П. Того
самі діти відомі то поздоровання з великим
вдячності та з любов'ю 2019р. та від Вас
Степан.

Отримавши то від Вас
Ваші Микола Миколайович то від Вас
Тернопіль 19/10/2019р.

Вельмишановний Іван Семенович!

Отримав від Вас листа із запрошенням на Ваш 85-річний ювілей, поздоровленням з Новим 2014 р. та Різдвом Христовим, а також дві чудові книги, які я із великим задоволенням прочитав.

В одній із цих книжок мені дуже сподобались сторінки, в яких ви розповідаєте про те, що Вас, уже починаючи з 3-х років, привчали виконувати певні обов'язки: приносити воду, дрова для розпалювання печі та інше. Оцього саме зараз не хватає нашим дітям.

Я виріс на Чернігівщині, мого батька в 1942 р. німецькі фашисти загнали у велику яму і розстріляли разом із 342 комуністами і комсомольцями.

Мій батько учитель — комуніст, працював у підпіллі, за що його й розстріляли. Моя мати, теж учителька, залишилася з трьома дітьми — хлопцями (я середушній).

Ми виконували таку саму роботу, про яку Ви пишете в своїй книжці.

Почав свою трудову діяльність з 14 років (1949 р) учнем РУ м. Київ. Потім працював токарем на військовому заводі, одночасно навчаючись у вечірній школі робітничої молоді (школа № 13). А потім Київський мед. ін-т і т. д.

У Полтавському стомат. ін.-ті почав працювати з 1969 р. Завідував кафедрою дитячих хвороб з 1984 до 2002 р.

За цей час був головою держ. екзаменаційної комісії з 1988 р: м. Чернівці, Харків, Сімферополь, Вінниця, Суми.

Висилаю своє фото (під час роботи в Вінницькому мед. ін.-ті). Так що у нас з Вами складний життєвий шлях. Але я не жалію, що прийшов такий складний шлях.

Проф. Гасюк А. П. з 2013 року проф. кафедри пат. анатомії нашої академії. Я з ним товаришую. Ми часто з ним згадуємо як ми приїздили в Тернопіль на Ваш 70-річний ювілей та подарували картину, на якій намальована Ваша хата (с. Білка). Велике Вам спасибі за запрошення приїхати на Ваш 85-річний ювілей, але деякі обставини не дозволяють.

Приміть від мене та проф. Гасюка самі добрі вітання та поздоровлення з Вашим ювілеєм та з Новим 2014 р., Різдом Христовим.

Обнімаємо та цілуємо.

Ваші Микола Миколайович та Анатолій Петрович.

18/XII.2013 р. Підпис.

У листах Миколи Пешого — слова, Слово, якого часто й густо не достає. А тому

ЩЕ РАЗ ПРО СЛОВО

Слово не значок, не символ — це вогонь, а, переформуючи вже відоме, сорочка духу народу.

Вона, досконало-вишукана й коштовно-прекрасна, невтомно жила з покоління в покоління, турботно передавана з роду в рід для найвищого, повного довершення, що йому не буде кінця.

Вона вся з гомону полів, лісів і морів отчої землі прекрасна калиною, барвінком і вишневим цвітом. Вона з голосу тура, мисливських сурем, скрипу дерев'яного рала, крику погонича, стогону вола в борозні, рокоту комбайну — вся з колосся, осмаленого війнами і торкнутого «мирною» радіацією. Вона з блиску казацької шаблі і весла неволицького човна, що чалить у бурях на тихі води — вся з шляхетського рицарства, що йому ніщо найстрашніші поклики воїнів і борців повстань, битв за волю, честь і незалежність — вся змочена удовиною сльозою, повита дівочою тугою на ясирних та окупантських торгах і просолена зойками голодного конання. Вона з полум'я очей, відчайдушної усмішки, рішучого вихору з-під каблука — вся спрямована на стрімкий лет, щоб наша доля не цуралась... (Борис Харчук. Мій добре знайомий тернополянин).

Це, по-перше, щодо слів, якими спілкуємося з Миколою Миколайовичем. І по-друге — щодо того, якій світ тісний. У 1968 році, після захисту докторської дисертації, мене настирливо письмово й по телефону запрошували очолити кафедру дитячих хвороб у Полтавському стоматолгічному інституті. Навіть більше — декан цього вузу приїздив до мене в Желєзноводськ з метою переконати мене переїхати в Полтаву. Я сьогодні не можу пояснити своєї впертості щодо відмови від такої чудової пропозиції. Так що, Миколо Миколайовичу, ми могли бути разом. Але доля більше впливає на нас, аніж ми на неї. А може простіше: «Люди зробили з д о л і всесильну богиню, щоб звалити на неї своє глупство» (А. Оксеншерна). І по-третє. Пуд солі не допоможе, щоб досконало впізнати людину. І, взагалі, не лише іншу людину, а й самого себе в повній мірі розгадати неможливо. Я вважав, що професора Пешого М. М. за багаторічне спілкування з ним взнав сповна і цілком. А виявляється — ні. Лише з його щойно отриманого листа я дізнався про розстріл його тата фашистами та їх прихвостнями в 1942 році, про неймовірно важкі часи виживання його та двох братиків з мамою... І сьогодні він (М. М.) може процитувати Булата Окужаву:

Убили моего отца
ни за понюшку табака.
Всего лишь капелька свинца —
зато как рана глубока!

Он не успел, не закричал,
лишь выстрел треснул в тишине.
Давно тот выстрел отзвучал,
но рана та еще во мне.

Как эстафету прежних дней
сквозь эти дни ее несусь.
Наверно, и подохну с ней,
как с трехлинейкой на весу.

И тот, что выстрелил в него,
готовый заново пальнуть,
он из подвала своего
домой поехал отдохнуть.

И он вошел к себе домой
пить водку и ласкать детей,
он — соотечественник мой
и брат по племени людей.

И уж который год подряд,
презревши боль былых утрат,
друг друга братьями зовем
и с ним в обнимку мы живем.

Ось так я розпочав свою розповідь про свій 85-річний ювілей. А точніше, ні. Я його розпочав з написання та видання двох книг: «Сам з собою говорю... у свої 85!» та «Там перемога, де згода». І завдання переді мною одне-однісіньке: урізноманітнити життя своє, своїх близьких та знайомих, і навіть незнайомих, закликаючи:

Усміхайтеся, люди, зорі,
Що встає над утомленим світом.
Усміхайтеся сонцю вгорі,
Що синіє так радісно літом.
Усміхайтесь ранковій росі,
Що виблискує так веселково.
І дивуйтесь щоденно красі.

Надія Красоткіна

Для цього я обрав не «казенний» зал, а чудовий «Галицький замок» (ресторан) на окраїні Тернополя, який до 15:00 уже був заповнений гарними гостями... («хороші гості у мене»...). З цього приводу хочу підкреслити, що «Елементи несуться вгору, вниз і в кругообіг. Рух же доброчесності не підпорядкований ні одному з цих напрямків, адже є дещо більш Боже: воно прямує вперед вірним, хоча і не легко визначеним шляхом» (Марк Аврелій). І в цьому допомагає

РУКА ЛЮДИНИ

Куди не кину погляд свій —
На дім, і лан, і шлях новий, —
Рука людини всюди є:
Вона і в космос дістає!

Вона, велика і міцна,
До світла Землю поверта,
Оберігає все вона:
Дитя й мої старі літа.

Вона веде серця до волі,
В ній — людська сила і могуть,
Вона знімає сум і болі
І прокладає радість в путь.

Йона Грубер

І як наслідок сказаного, ведучі (завідуючі кафедрами Сміян Світлана та Рудяк Юрій) запрошують до слова ректора мого університету, який сказав багато гарних слів для мене та вручив чудово оформлений А Д Р Е С такого змісту:

ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ ІВАНЕ СЕМЕНОВИЧУ!

Ректорат і весь колектив університету щиро, сердечно вітають Вас з 85-літтям!

Понад 40 із 56 років лікарської, наукової, педагогічної і громадянської діяльності Ви успішно пройшли в Тернопільському державному медичному університеті імені І. Я. Горбачевського на кафедрі педіатрії. Впродовж 33 років Ви очолювали кафедру, а 16 років — інститут (пізніше — академію).

У Вашому активі понад 700 наукових і навчально-методичних публікацій, в т. ч. 74 монографій, підручників, навчальних посібників, лекцій, науково-популярних брошур, а також 27 літературно-художніх творів. Під Вашим керівництвом виконано 39 кандидатських, 4 докторських дисертацій.

Колектив університету глибоко поважає і шанує Вас як відомого в Україні та за її межами вченого, висококваліфікованого клініциста-педіатра, досвідченого педагога і вихователя студентської молоді, за багаторічну невтомну працю, високий професіоналізм, сумлінне виконання своїх службових і громадських обов'язків.

Усім пам'ятна Ваша багаторічна діяльність на чолі обласної асоціації педіатрів, обласних організацій товариств «Знання» та боротьби за тверезий спосіб життя, депутатом міської ради, членом редколегій численних фахових журналів.

Ваша професійна і громадська діяльність відзначені званням «Заслужений працівник вищої школи», знаком «Відмінник охорони здоров'я», орденом «Знак пошани», міжнародною літературно-мистецькою премією імені Григорія Сковороди, почесними грамотами і подяками МОЗ України. Ви обрані членом-кореспондентом НАМН України, академіком академії наук вищої школи і міжнародної академії антропології, почесним професором ТДМУ імені І. Я. Горбачевського.

Ваш життєвий шлях, цілеспрямованість, наполегливість у досягненні мети заслуговують найвищої оцінки і є прикладом для наслідування новими поколіннями студентів, молодих лікарів і викладачів.

Бажаємо Вам, вельмишановний Іване Семеновичу, доброго здоров'я, невичерпного творчого натхнення і життєвого оптимізму, добробуту, людського тепла, душевного спокою, рідного благополуччя і затишку, активного і щасливого довголіття.

З глибокою повагою

Ректор Тернопільського державного
медичного університету імені І. Я. Горбачевського
член-кор. НАМН України
професор Л. Я. Ковальчук
10 січня 2013 р.

Та-а-а-к... Добро, яке спадає на мене зі змісту цього а д р е с а,
добро, яке обігріває мені душу, змушує мене згадати й слова

МОЛИТВИ ДО МАТЕРІ БОЖОЇ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

О Пречиста Діва, в дні Твоєї слави не забувай про тривоги бідної землі! Подивися милосердним оком на тих, хто перебуває в смутку й болі, хто бореться з труднощами, уста котрих безустанно п'ють з чаші гіркоти життя.

Змилуйся над тими, хто втратив найближчих.

Змилуйся над тими, хто любить одне одного, а живе у розлуці.

Змилуйся над самотніми серцями.

Змилуйся над тими, кого любимо і за ким переживаємо.

Змилуйся, Свята Царице, над тими, хто плаче, молиться, терпить і дай нам усім надію і святий мир. Амінь.

О Мати Неустанної Помочі, нехай усі хвилини мого життя будуть безперервним покликом мого серця, яке прибігає до Твоєї опіки і любові. Тоді в небі заслужу собі ласку тішитися Твоєю славою, о Маріє, Дочко

Отця, Мати Сина, Вибранице Духа Святого, а мені — Мати моя! Амінь
(із книги «Молитовник до Матері Божої Неустанної Помочі»).

Хоч доля наша незавидна:
що наше, то стає чужим,
здається, що кінця не видно
всім журбам й клопотам страшним;

В Своїх іконах чудотворних
Любов'ю обіймає нас,
та з Божих рук Свого Сина
всі ласки з Неба шле для нас.

*с. Серафима Сало, ЧСБВ
(із книги «З вірою через віки»)*

Здатність людини до самозаспокоєння є найважливішою ланкою
самозбереження. Цьому сприяє й те, що

КОЖНОМУ НЕОБХІДНО МАТИ У ЗАПАСІ АЛЬТЕРНАТИВНИЙ ПЛАН ЖИТТЯ (ДЖОН М. ТЕМПЛТОН)

Как раз тогда, когда кажется, что мы нашли для себя удобное место в
жизни и все идет гладко, наша жизнь может неожиданно перевернуться!
Мы можем оказаться перед лицом перемен, которые потребуют, чтобы мы
«запели по-другому». В некоторых случаях наша привычная жизнь
может измениться до такой степени, что в ней появится нечто

совершенно новое. Когда происходят подобные вещи, у нас есть выбор. Мы можем печалиться и жалеть себя, жалуясь на то, что мы — жертвы обстоятельств, или можем принять вызов и выбрать новое направление движения.

Говоря словами поэта, «Видишь ли цветы, когда их нет? Коль небеса пусты, видна ль тебе краса?» В те минуты, когда наш мир поворачивается на сто восемьдесят градусов, жизнь может звать нас пойти в другом направлении, встать на новый рубеж, стать первопроходцем новой мечты!

Таким первопроходцем стала Чиара Любич. Ее движение «Фоколаре», или «Очаг», начавшееся в Италии в 1943 году, стало международным и служит средством создания мирских сообществ, построенных по принципу семьи и пронизанных любовной атмосферой семейной жизни. Она вскоре приняла призыв к сотворчеству с Богом за счет постоянного развития разума. Чарльз Каттеринг, ученый, чьи исследования привели к изобретению автомобильного стартера и зажигания сказал: «Там, где есть открытый ум и рабочие руки, всегда найдется открытый рубеж».

Наша готовность испытать что-то новое может научить нас многому и вести нас к успеху. Льюис Браун, родившийся в Англии, был американским раввином и писателем. Пробыв раввином шесть лет, он решил стать писателем. Как-то на литературном обеде какой-то раввин спросил Льюиса о начале его писательской карьеры. «Так вы были раввином, да? — заметил его собеседник. — Вас отлучили? Браун ответил: «Нет, я попросту ненадолго отлучился».

Жан Луи Родольф Агасси, швейцарский натуралист, сделал много важных открытий в области палеонтологии. А еще в 1948 году стал профессором зоологии в Гарварде, оказав огромное влияние на преподавание естественной истории в Соединенных Штатах. А Уильям Фолкнер, прежде чем стать профессиональным писателем, какое-то время работал в почтовом отделении университета Миссисипи.

Если вы вспомните тех людей, с которыми сталкиваетесь в повседневной жизни, то среди них скорее всего найдутся такие, кто по той или иной причине меняли план своей жизни. Одна такая молодая леди, которую мы назовем Марион, рано вышла замуж. После четырех лет счастливой совместной жизни она потеряла мужа: он погиб в

автомобильной катастрофе. Марион осталась с двумя маленькими детьми. Она немедленно устроилась на работу секретаршей, что обеспечивало ей небольшой доход. Вскоре Марион поняла, что для того, чтобы обеспечить семью, ей требуется дополнительное образование, и она начала посещать вечерние занятия в расположенном неподалеку колледже. Ей повезло: у нее оказалась чудесная соседка, которая помогала ей присматривать за детьми.

Прошло несколько лет: все это время Марион обеспечивала семью, усердно училась и бралась за всяческую дополнительную работу, поскольку должность секретарши оплачивалась не слишком высоко. И когда, наконец, ей представилась благоприятная возможность поменять жизнь, ей предложили сразу несколько мест. Ее хорошо знали и уважали в городе за то, как самопожертвенно она растит своих детей и как прекрасно работает. Ее усилия обеспечили ей хорошее образование, так что Марион знала, что у нее всегда будет в запасе новый план жизни.

Серьезные перемены наступают неожиданно для нас и могут привести к самым невероятным последствиям. Как в случае с Марион, после того, как первое потрясение проходит и появляется возможность посмотреть на вещи с некоторой объективностью, мы можем искать альтернативы. Начать следует с того, что освободиться от всех сомнений и страхов относительно своей способности добиться желаемого. Всем знаком лозунг бойскаутов: «Будь готов!» Рассмотрите все возможные варианты, представляющие для вас интерес. Приобретите какое-нибудь хобби. Многие гибкие люди смогли превратить свои хобби в выгодную работу, когда жизнь потребовала перемен. Думайте творчески.

В книге «Чайка по имени Джонатан Ливингстон», написанной Ричардом Бахом, учитель Джонатана Чианг говорит ему: «Фокус в том, чтобы перестать видеть себя узником ограниченного тела с сорокадвухдюймовым размахом крыльев... Фокус в том, чтобы узнать, что твоя истинная природа, идеальная, как ее незаписанное число, лежит повсюду в пространстве и времени». Китайский мудрец Чуаньзы учил тому же несколько тысяч лет тому назад. Он сказал: «Во сне я видел себя огромной бабочкой, чьи крылья охватывали всю вселенную. И теперь я точно не знаю, то ли я Чуаньзы, которому снится, что он бабочка, то ли я бабочка, которой снится, что она Чуаньзы!»

Чтобы преодолеть жизненные трудности, необходимо мужество. Когда у нас в резерве есть альтернативный план жизни, у нас уйдут силы на то, чтобы сделать все, что мы должны делать. Найдите свой собственный источник. Черпайте из него. И не закрывайте своего сердца... (із книги Джон Темплтона «Законы жизни»).

Ось чому вперед

ІДИ!

Ріка ні в кого русла не просила,
Не торгувалась, як текти й куди,
Ні перед ким не похвалялась в силі,
Не хлюпала в поділ, не голосила,
А потекла, як потеклось воді.

Знесла дрібне, мов підмела в оселі,
А скелі обтекли собі, авжеж.
Й тепер спокійно хлюпотить під скелі,
Які постоять не просились теж,
А так собі стояли, як стояли,
І скільки віку, — землю пам'ятали,
А що пташні!.. бо як без неї й де ж?

А я зривавсь зі скель, топився в водах —
Нічого не подужав, хоч завий.
Проте, хай сила вже не та, і врода —
Я й досі не питаюся ні броду,
Ні як обходить скелі... по городах.
Ото ж учися, доки я живий.
Учись в ріки текти, куди захоче,
У скелі вчись, яку не перескочиш,
Але не бійсь ні скель, а ні води.
Іди! І власну стежку проклади.

Михайло Шевченко

Отож, на відміну від декого, я люблю свій ювілей... Чому? Тому що він є джерелом мого самопочуття, моїх подальших дій... Як ніде, на ювілеї відкриваються серця: моє, моїх близьких, моїх друзів, моїх знайомих...

Доказом чого є й цей лист:

Шановний Іване Семеновичу!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди Вашого знаменного ювілею — 85 річчя від дня народження та слова подяки за Вашу багаторічну плідну і бездоганну трудову діяльність на благо українського народу, за Ваш вагомий особистий внесок у розбудову галузі дитячої гастроентерології, нефрології та курортології, у розвиток національної медичної науки і вищої освіти!

Блискучи грані таланту лікаря, вченого, педагога і організатора, прекрасні людські якості, професійний хист, новаторство та широта мислення, фаховий досвід й життєва мудрість, вагомі наукові здобутки і визнані досягнення стали запорукою Вашого високого авторитету, повагу друзів, колег і учнів.

Від чистого серця бажаю Вам, шановний ювіляре, міцного здоров'я, молодечого запалу, потужного джерела сил та енергії для успішного втілення в життя всіх задумів і сподівань, щоб Новий 2014 рік подарував Вам багато днів сповнених щастям та любов'ю, приніс у Вашу оселю добро, затишок і благополуччя!

З глибокою повагою

підпис

Р. БОГАТИРЬОВА

МІНІСТР ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ

Шановний Іване Семеновичу!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди Вашого знаменного ювілею – 85 річчя від дня народження та слова подяки за Вашу багаторічну плідну і бездоганну трудову діяльність на благо українського народу, за Ваш вагомий особистий внесок у розбудову галузі дитячої гастроентерології, нефрології та курортології, у розвиток національної медичної науки і вищої освіти!

Блискучі грані таланту лікаря, вченого, педагога і організатора, прекрасні людські якості, професійний хист, новаторство та широта мислення, великий фаховий досвід й життєва мудрість, вагомі наукові здобутки і визнані досягнення стали запорукою Вашого високого авторитету, поваги друзів, колег і учнів.

Від чистого серця бажаю Вам, шановний ювіляре, міцного здоров'я, молодечого запалу, потужного джерела сил та енергії для успішного втілення в життя всіх задумів і сподівань, щоб Новий 2014 рік подарував Вам багато днів сповнених щастям та любов'ю, приніс у Вашу оселю добро, затишок і благополуччя!

З глибокою повагою

Р. БОГАТИРЬОВА

Як не кажіть, але ж Міністр охорони здоров'я нашої держави Раїса Василівна Богатирьова внесла в мою не дуже різноманітну життєву нитку значний емоційний сплеск, посилила мій енергетичний потенціал до подальшої творчої роботи, загострила сприйняття в ці різдвяні дні розуміння того, що таке

РІЗДВЯНА КАЗКА

Що за дивна то новинка
Стала в лісі —
Засвітилася ялинка
На узліссі!
Свічечок на гілках — сила —
Пресиленна —
І червона, й синя, й біла,
І зелена!..
А горішків і цукерків —
Без рахунків!..
А під нею цілі горки
Подарунків!
Позбігалися із гаю
Зайці й білки,
А вона їм простягає
Свої гілки.
«Грійте вогниками лапки,
Грійте ніжки,
А після цукерки, ябка
Та горішки...»
Як нагрілись нахолоді
Їхні шубки —
Всі горішки покололи

Гострі зубки.
І цукерки їм припали
До сподоби.
Дай ще більше, то замало
Їх було би!
Не лишилося ні крихи
І від яблочок...
Все їх бавило — і дзига,
І кораблик...
Всі дарунки знадобились,
Всі гостинці.
Тільки зірка залишилась
На ялинці.
В темний гай з ялинки сяє
Тільки зірка.
І ялинка каже зайам
І вивіркам:
«А тепер ідіте спатки,
Я вберуся
І навідую ту хатку,
Де Маруся».

Олекса Стефанович

Різдво... Як мені пощастило, що я народився в ці світлі свята, свята казкові, від яких повіває минувшаю бувальщиною та сонячним майбуттям, коли кожного з нас тішить

ЩЕДРІВОЧКА

За вікном щедрують вітри,
Обсівають снігом хату:

Наберу зерна-ячменю,
Здожену вітрів крилатих,

Вийду я собі проситись
Із вітрами щедрувати;
Повіншую руки чесні
Й сиві коси материнські,
Щоб цвіло життя, як весни,
Й дітьми дихали колиски.

Й насіватиму зі жмені
Літ щасливих і багатих;
Нащедрую я вам, люди,
В Новім році сил, здоров'я,
Хай він в дім до вас прибуде
З Хлібом, Миром і любов'ю!

Михайло Шостак

Ось так святочно я сприймаю щирі й щедрі слова не лише Раїси Василівни, а й багатьох..., хто побажав поспілкуватися зі мною.

У журналі «Педіатрія, акушерство і гінекологія» (№ 1 2014), яким керує Раїса Богатирьова, мої учні надрукували таке:

Тільки діти говорять про себе.
Соромно мужеві рекомендувати себе
словами — у нього є діла. Вони
промовляють за нього, вони його
рекомендують — навіщо ж
передмови? Мовчанням він скаже
значно більше.

Іван Федорович

Наведені слова епіграфа І. Федоровича говорять саме про вченого, професора, член-кореспондента НАМН України Івана Семеновича Сміяна. Так, дійсно, життя Івана Семеновича, його прожитий кожен день, його досягнення, його успіхи, його твори промовляють за нього.

Іван Семенович Сміян — мудра та світла людина, геніальний учений, відомий науковець, талановитий педагог, висококваліфікований лікар-педіатр. «А педіатр — це лікар, психолог, вихователь, надія майбутнього... Це одна з найбільш чутливих спеціальностей до людського горя, до людської біди. Це люди, які щоденно, щохвилино,

щосекундно рятують життя малюкам, вимолюючи у Бога «пусть никогда не умирают дети!».

Все повидавший на пути своем,
Издававший все горести на свете,
Из благ земных молю я об одном:
Пусть никогда не умирают дети!

Я понимаю — этому не быть,
Смерть без разбора расставляет сети.
И все ж таки я не устану говорить:
Пусть никогда не умирают дети!

Не распустится дереву опять,
Которому зимой весна не снится,
О невозможном если не мечтать,
То вряд ли и возможное свершится.
Я мир воспринимаю без прикрас
И жизнь не в розовом я вижу свете,
И все-таки кричу в сто первый раз:
Пусть никогда не умирают дети!

Це армія фахівців, які поєднують усе своє життя з дитинством, збираючи в себе його здоровий глузд. Їм притаманна мудрість, про яку пише Цицерон: «І якщо глупота, навіть домігшись того, чого прагнула, ніколи не буває вдоволена, то мудрість завжди вдоволена тим, що має, і ніколи не гризе себе».

Івану Семеновичу Сміяну — 85! Чи задоволений своїм життям?

Незважаючи на свій вік, Іван Семенович задоволений своїм становищем учора, задоволений і сьогодні... А «бути задоволеним станом своїх справ — найбільше багатство». Тому, у свої 85 років Іван Семенович — багатий..., і лише таке багатство приносить людині істинне щастя, відчуття рівноваги та спокою, приємне сприйняття оточуючого та щоденне піднесення від праці...

В чому ж секрет такого творчого піднесення Івана Семеновича, яке супроводжує його впродовж усього життя? «На «заході» свого шляху я не лише ні від чого не відрікаюсь, а люблю любов'ю юнака не лише помітні життєві кроки, а й «дрібниці», які прикрашають наше буття». А як могло бути інакше?

На думку Івана Семеновича, найбільше задоволення життям приносить спілкування з дітьми, хворими дітьми, помітні наслідки своєї діяльності в цьому напрямку — встановлений вірний діагноз, призначене адекватне лікування, покращання здоров'я дитини, її веселий сміх, життєрадісні очі....

Що може викликати більше душевне піднесення, аніж зроблене людиною добро, а добро, яке випромінює педіатр — це здоров'я, а іноді й життя беззахисного малюка. А тому все разом — щоденне спілкування з малюками, врятоване життя дитини, спілкування з колегами, як «співучасниками» по «цеху», дорога родина — дружина, син, донька, онуки — постійне джерело позитивних емоцій та внутрішнього задоволення; Ну як на такому фоні можна не «творити»?.

Творча праця в медицині Івана Семеновича розпочалась з 1945 року, коли учень сільської школи (с. Білка, Тростянецький район) став студентом Сумської фельдшерсько-акушерської школи. З 1948 р. розпочалися перші сходження по службовій драбині, підкорення професійних висот в галузі охорони здоров'я. Саме тоді доля вперше звела Івана Семеновича з Тернопільським краєм, як завідувача фельдшерсько-акушерським пунктом в с. Вербівці Теребовлянського району. А далі навчання у Харківському медичному інституті на педіатричному факультеті. Педіатрія — фах, який підкреслює жертовність, глибину та велич душі, доброту та щирість серця, готовність до щоденної кропіткої, іноді, навіть невдячної праці.

Все життя Івана Семеновича Сміяна тісно пов'язане з педіатрією, яка стала складовою його життя. Після закінчення медичного інституту продовжується сходження вверх службовою драбиною — спочатку як лікар-ординатор, в скорому часі — завідувач відділенням та головний лікар республіканського дитячого санаторію «Джерело» в м. Трускавці. Далі, завідувач відділу Закарпатського НДІ охорони материнства та дитинства МОЗ України (м. Мукачеве). З 1964 року Іван Семенович працює старшим науковим співробітником, а згодом — керівником Железноводської клініки П'ятигорського НДІ курортології та фізіотерапії. Поєднуючи наукову роботу з практикою, Іван Семенович успішно презентує кандидатську дисертацію «Курортне лікування хронічного гепатохолециститу у дітей» (1961). Продовжуючи наукові дослідження в дитячій гастроентерології, на одинадцятому році після закінчення вузу (1968) захищає докторську дисертацію «Хронічні захворювання гепатобіліарної системи у дітей та їх санаторно-курортне лікування». У 1970 році доля знов повертає Івана Семеновича на Тернопільську землю. Він стає завідувачем кафедри педіатрії Тернопільського медичного інституту, далі проректором (1975–1981) та впродовж 17 років ректором Тернопільського державного медичного інституту, згодом академії, університету імені І. Я. Горбачевського.

Кожен з нас іде по життю «немов до вогника в пільмі». Вогник — це мета, мета і зміст життя, це зоря, яка далеко-далеко зоріє, і до якої спрямований життєвий шлях. Дороговказом життя Івана Семеновича є «здоров'я дитини, яке визначає її майбутнє, майбутнє суспільства та

всього людства», основою творчої праці Вченого є поглиблене пізнання хворобливого стану дитини, розробка методів лікування, які покращували б фізичне й духовне сприйняття багатства оточуючого світу, і відповідно, піднесення життєвих миттєвостей на кожному етапі розвитку дитини.

Івану Семеновичу вдалося багато досягти в житті, але завжди залишається бажання зробити більше... Підготував та опублікував понад 700 наукових праць, 74 монографій, підручників, навчальних посібників, лекцій, науково-популярних брошур та 27 літературно-художніх творів. Під його керівництвом 4 педіатри захистили докторську, 39 — кандидатську дисертації, і тисячі — стали лікарями. Основою цих досягнень є насолода та задоволення від праці, а «праця є однією з невідмінних умов мистецтва дожити до ста років» (М. Шеврель).

Невичерпна енергія, широта наукової думки, вірність обов'язку є життєдайним джерелом, з якого і сьогодні черпають «цілющу воду», творчу насагу «духовні діти», учні, послідовники Івана Семеновича Сміяна — член-кореспондента національної АМН України, академіка Академії вищої школи, академіка Міжнародної академії антропології, заслуженого працівника вищої школи України, відмінника охорони **здоров'я, члена НТШ**, доктора медичних наук, професора, а з 2013 року — лауреата міжнародної літературно-мистецької премії імені Григорія Сковороди.

В квітках була душа моя,
І ось, дивись, — палаю я,
Я запалив квітки мої:
Нехай горять у сизій млі.
Нехай горять, нехай горять...
Літа летять, літа летять...

В огні горить душа моя,
Згорю і сам я, — знаю я,
Бо весь палаю я в огні, —
Не жаль себе, не жаль мені.
Дивись, любуйся, не гаси.
І попіл вітру віднеси.

Олександр Олесь

То чи задоволений своїм життям Іван Семенович у свої 85? Відповідь ствердна — «Так!»

КРАЮ МІЙ ЗЕЛЕНИЙ

В мерехтливих росах знов іде світання,
І дорога має казкою у даль,
Як моє дитинство, як моє прощання,
Як моя, роками, стишена, печаль.

Краю мій зелений, вічная тривоги,
Ти безсмертник в полі, грози в небесах.
Припаду я серцем до твого порога,
Як твоя кровинка, як твоя сльоза.

І якщо схилюся у борні, тривозі, —
Хай вітри лютують і мечем — гроза, —
Я степи покличу, верби при дорозі,
І зігріє душу чистая сльоза.

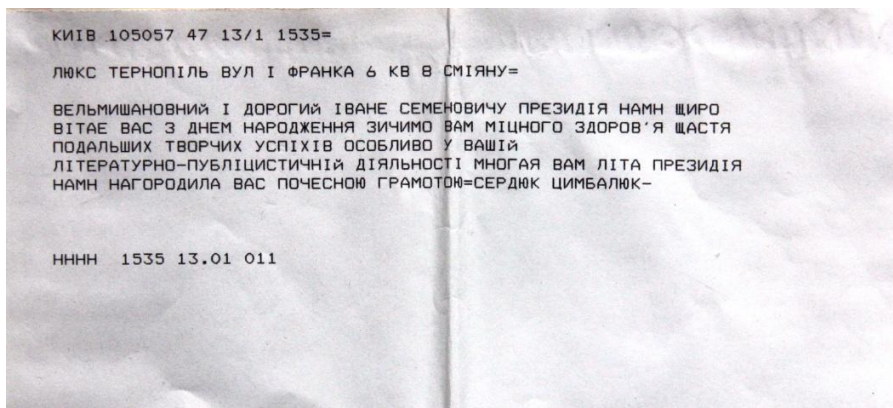
М. Стельмах

Бажаємо Вам, шановний Ювіляре, довгих, щасливих, наповнених неугасимою енергією, років життя!

З щирим серцем, глибокою вдячністю та низьким поклоном
Ваші учні

Нижче навожу телеграму з моєї наукової колиски:

ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ І ДОРОГИЙ ІВАНЕ СЕМЕНОВИЧУ
ПРЕЗМДІЯ НАМН ЩИРО ВІТАЄ ВАС З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ
ЗИЧИМО ВАМ МІЦНОГО ЗДОРОВ'Я ЩАСТЯ ПОДАЛЬШИХ
ТВОРЧИХ УСПІХІВ ОСОБЛИВО У ВАШІЙ
ЛІТЕРАТУРНО-ПУБЛІЦИСТИЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ МНОГАЯ ВАМ ЛІТА
ПРЕЗИДІЯ НАМН НАГОРОДИЛА ВАС ПОЧЕСНОЮ ГРАМОТОЮ =
СЕРДЮК ЦИМБАЛЮК —

Сердюк Андрій Михайлович — академік, президент Національної академії медичних наук, экс-міністр охорони здоров'я України...; Цимбалюк Віталій Іванович — академік, віце-президент Національної академії медичних наук, всесвітньо відомий учений-нейрохірург, випускник Тернопільського державного медичного вузу...

Наведені послання на мою адресу спричиняють неабиякий душевний

СПАЛАХ

Тієї осінньої ночі на старому дворіщі будиночка на Батієвій горі, прикладаючи час від часу око до телескопа, він збагнув, здавалося, те, що виходить поза межі людського розуміння.

Міради зірок плили перед ним, утворюючи мерехтиві скупчення, схожі на вогні далеких міст, коли вночі над ними пролітає пасажирський літак; йому здавалося, що це не він дивиться у небо, а, навпаки, небо зазирає йому в око, в потаємні кутки душі — і під цим холодним поглядом неба, від якого несила було сховатися, зникло геть усе дрвб'язкове, суєтне, що мучило ще годину тому, смішними й примарними здалися всі образи, заздрощі, ревності, болі — все те, що породжує порожню енергію розмов, непотрібних телефонних дзвонків, безглузкого ходіння кудись і чекання чогось. Зірки народжувались з невідомого, із хтозна — якої імистої газоподібної туманності, вони молодо спалахували, переживали злети розвитку, потім тихо старіли, покірливо

тьмяніючи й повільно згасаючи, перетворюючись на ущільнені мертві захололі тіла.

Дуже рідко трапляється зоря, що зненацька, дає небаченої сили спалах, вибухає миттєво, освітлюючи надра Всесвіту, тоді ж починає швидко й приречено стискатися до неймовірно малих розмірів, і в ущільненому гравітаційному полі час поступово зупиняється.

Він уявив собі те самоспалення, той крик Всесвіту, і не znana досі тривога огорнула душу (Ю. Щербак).

Так що людина людині здатна робити не лише д о б р о, а й на його основі викликати душевний, незабутній спалах. А тому, з метою окраси свого життя, кожному із нас, читачу, необхідно пам'ятати індійський вислів: «Збирай старанно т е д о б р о, яке не може бути вкрадено ворами і захвачено тиранами, яке і на останньому твоєму шляху тебе не залишає, не зникає і не тліє». Добро... Любов...

В этом мире любовь — украшение людей,
Быть лишенным любви — это быть без друзей.
Тот, чье сердце к напитку любви не прильнуло,
Тот — осел, хоть не носит ослиных ушей!

Омар Хайам (1048-1122)

Ба, з якими людьми я спілкуюсь на останніх сходах життя. Президент Національної Академії... Міністри... А ще один міністр охорони здоров'я мене тепло привітав з днем народження в телефонній розмові — Микола Поліщук, відомий нейрохірург... Всі міністри намагаються щось зробити прогресивне, але найбільш революційним був на цій посаді Микола Поліщук... Він багато бажав змінити, але... Але його починання, навіть вже у вигляді виданих наказів були відмінені його наступниками. А Микола Поліщук палає і продовжує палати подібно тому, як

АСИМЕТРИЯ ВОГНЮ

Вдивляємося у вогонь,
Коли у вікна хуга креше.
Так розглядаємо його,
Неначе бачимо уперше.

Коли зигзаги блискавиць
Нещадно крають сизу хмару,
Ми ледь не падаємо ниць,
Аби уникнути удару...

Вогонь дзвінкі лама списи.
Під корінь хмаровиння косить.
Нерівні в нього голоси, —
То шелестить він, то голосить.

Коли ж у збайдужіння мить
Спинюсь, вдоволений і ситий,
Нехай соромить, хай ганьбить
Мене вогонь несамовитий.

Коли як слід не оціню
І справ, і помислів ледачих,
Асиметрією вогню
Хай серце спалахне. Інакше

Заляже у життя на дні,
У мулі, тишею глевкою...
Поводяться, серце, як вогні,
Що ігнорують вісь спокою.

Богдан Бастюк

Явище рідкісне — педіатр багато-багато (близько 20) років очолює керівництво медичною освітою в МОЗ України. Я думаю, що ні один чиновник нашого міністерства так довго не перебував в стінах нашого нестійкого та не зовсім затишного міністерства. Я пояснюю це рідкісне явище особливим характером Педіатра, доктора медичних наук, професора, заслуженого діяча науки і техніки, члена-кореспондента НАМН України, завідувача кафедрою педіатрії Олександра Петровича Волосовця. Я навіть з цього роблю висновок: тривалий термін спілкування дорослого з дітьми робить його професійним психологом в царині налагодження оптимальних відносин з оточуючими людьми. Ось такими є п е д і а т р и! Вони (педіатри) передбачали і передбачають Олександра Олександровича Мороза

СОВЕТ

На судьбу не жалуйся — не надо.
Жизнь всегда по-своему права.
Ты ее цени за все, что рядом:
Снег идет или шумит трава.

Лица зацвели. Ребенок плачет.
Гнет, усталость. Соловей поет.
Радость. Слезы.
Счастье. Боль, а значит,
Ты живешь, и это все — твое.

Пусть тебе не повезет немного,
Неудачу не легко забыть,

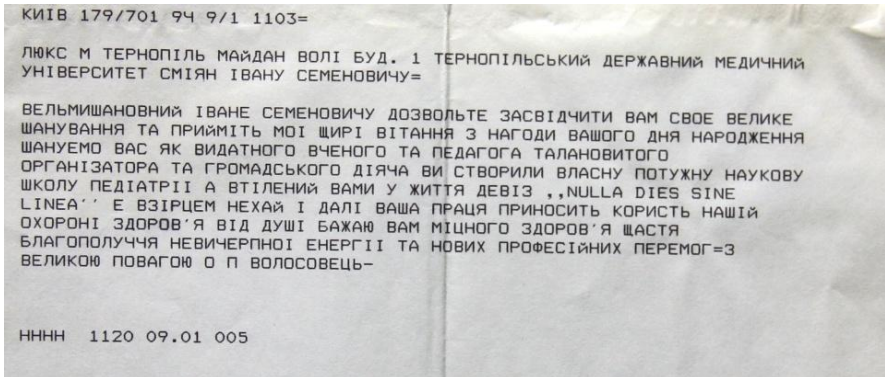
Но, и беспокоя в чем-то Бога,
Поначало просто надо б ы т ь.

Жизнь сама — награда. Выше нету.
Объяснять ее — не хватит слов.
И зачем? Люби ее за это.
Благодарность — в сущности, любовь.

Це була передмова до телеграми Олександра Петровича.

Вельмишановний Іване Семеновичу дозвольте засвідчити вам своє велике шанування та прийміть мої щирі вітання з нагоди вашого дня народження шануємо вас як видатного вченого та педагога талановитого організатора та громадянського діяча ви створили власну потужну школу педіатрії а втілений вами у життя девіз «nulla dies sine linea» (Ні дня без штриха. Пліній Старший. — І. С.) є взірцем нехай і далі ваша праця приносить користь нашій охороні здоров'я від душі бажаю вам міцного здоров'я щастя благополуччя невичерпної енергії та нових професійних перемог

З великою повагою О. П. Волосовець

Ну як тут не порадіти, коли тобі бажають на 86-му році життя перемог, під якими я розумію: «П е р е м а г а й гнів лагідністю, зло добром, скнаристого дарами, брехуна правдою» (Індійський вислів).

Не плечи дюжие и рост высокий,
А разум лишь сулит в войне п о б е д у.

А це вже послання головного організатора охорони здоров'я нашої області Руслана Мостового, випускника нашого вузу:

ШАНОВНИЙ ІВАНЕ СЕМЕНОВИЧУ!

В день Вашого 85-літнього ювілею прийміть щирі і сердечні вітання!

Ваша працездатність, компетентність та діловитість створила Вам заслужений авторитет і повагу серед колег.

Бажаю, щоб Ваше життя було світлим і радісним, як цей святковий день. Дружні привітання додали життєвої наснаги.

Щоб людська шана була подякою Вам за плідну працю, чуйність, уміння творити добро. Нових Вам здобутків, незгасної енергії та невтомності в повсякденній відповідальній діяльності.

Нехай творча енергія, організаторський талант, високий професіоналізм і надалі служать нашим країнам.

А радість натхненної праці і душевна щедрість стануть невичерпним джерелом благословіння на Вашому небосхилі. Нехай кожен день Вашого

життя буде щасливим, світлим і радісним. І хай сприяють цьому міцне здоров'я, повага, родинне тепло, вірні друзі, успіхи Ваших учнів.

Директор департаменту охорони здоров'я

Тернопільської обласної адміністрації (підпис, печатка) Р. Я. Мостовий

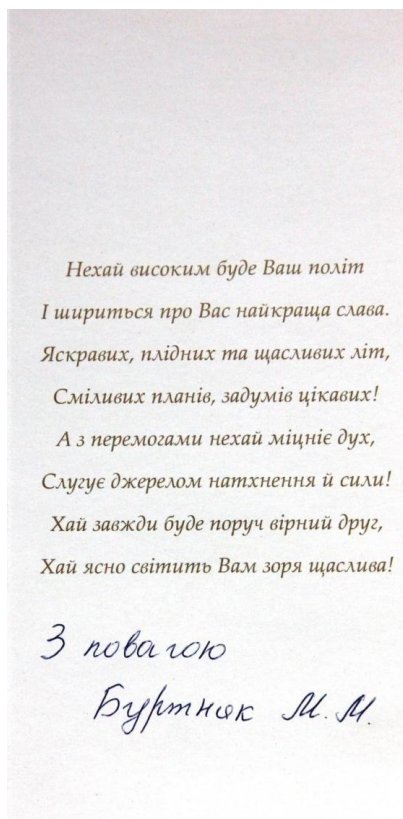

Руслан вручає мені адреси на фоні ректорату (ректор, проректор, декан) та проголошує теплі слова.

Читаю привітання й дивуюся таланту Руслана Мостового у вислові його думок щодо мене, дивуюся тому, чого в житті ми не помічаємо у людей, які поруч з нами: поетичної та письменницької вдачі. Воістину «Поезія є образ, це так; але не ярмарка образів! Зеркало не складають із окремих дзеркал» (Фрідріх Гейббель).

Це так. Кожна людина — своєрідний образ. Ось дивіться... Михайло Миколайович Буртняк багато років керував медициною нашої області, а декілька місяців тому у зв'язку з віком перейшов на іншу роботу. Ми були з ним знайомі, добре знайомі, тому часто спілкувалися по питанням удосконалення охорони здоров'я в області. Враховуючи все це я був приємно здивований, коли мені вранці 10 січня 2014 року «служба

доправки» вручила мені розкішний букет квітів з шампанським і набором цукерок і добрими побажаннями:

Нехай високим буде Ваш політ
І шириться про Вас найкраща слава.
Яскравих, плідних та щасливих літ,
Сміливих планів, задумів цікавих!
А з перемогами нехай міцніє дух,
Слугує джерелом натхнення й сили!
Хай завжди буде поруч вірний друг,
Хай ясно світить Вам зоря щаслива!

З повагою, Буртняк М. М.

Пишу... Та й «думку гадаю», як і Кирунчик В. Т у своїй книзі АВ ОВО (Львів, 2012): «Вихід на холодні і не затишні чужі вершини лише посилює відчуття неповноти. З усіх боків безконечності. При цьому залишається тверде внутрішнє переконання, що «Я» зовсім не те, що говорю і як виглядаю. Навіть, коли перечитую мною ж написане, утримується стійке відчуття, що все не від мене. Намір — причина причин. Можливо, пишу, щоб самому узріти свою міру, тому що власні відчуття себе — відчуття незначимості, малості, слабості і незахищеності перед тим, куди спрямований погляд, спонукують шукати рішення. Одночасно пишучи, праздного біса з душі проганяв, ловив дух і тепло життя, «випускав» душу літати. Зібрав зерна знань і посіяв. Книга для мене, для близьких і для всіх. Напевно, написане складне для усвідомлення. Багатьох зігріє, здивує, всіх решту — обійде. Зрештою, той, хто дочитає — пригадає багато просто для себе. І на кінець, творити — право, яке в цих сферах буття дарував мені Творець».

Ця незначна подія (ювілей) у моєму житті відбувалася в часи МАЙДАНУ, який спонукує мене процитувати уривок Пантелеймона Куліша з його поеми «Грицько Сковорода»:

Що Русь передала від оних часів давних,
Що боротьба Добра із темрявою Зла,
За приводом сердець і розумів державних,
Під знаменем Христа в народний дух внесла
Діяння душ святих, завіти православних,
Від берла і меча до плуга і чересла,
Ви, струни золоті, ви, правди віщі звони
Безсмертним рокотом вдихніте в міліони!

Побажання Пантелеймона Куліша — вічні! Чому? Тому що по Оноре Бальзаку «Всяка влада є безупинна змова»... Про це свідчить вся наша історія, в тому числі й останніх років. Поістину — «Поголів'я великих людей зростає скоріше, аніж поголів'я крупної худоби, хоча попит на яловиченну значно вищий» (Даніель Пассент). Всі ці «істини», як правило, відомі всім. Але... Але, якщо влада звертається до тебе з добром, то ти розслабляєшся... Ось і на цей раз, коли Руслан Мостовий

вручив мені адрес «губернатора» області, я подумав, що він також цінує медицину та й медиків.

Шановний Іване Семеновичу!

Тернопільська обласна державна адміністрація щиро вітає Вас з 85-річчям від Дня народження.

Нехай Ваша невтомна праця, Ваш розум, Ваші знання і натхнення надалі служать великій і благородній справі — зміцненню здоров'я України.

А радість натхненної праці й душевна щедрість стануть невичерпним джерелом благословінь на Вашому небосхилі. Нехай кожен день Вашого життя буде щасливим, світлим і радісним. І хай сприяють цьому міцне здоров'я, повага, родинне тепло, вірні друзі.

У дні Вашого святкування Вашого ювілею, Тернопільська обласна державна адміністрація бажає Вам невичерпної енергії, оптимізму, міцного здоров'я, творчої наснаги та засвідчує свою особисту пошану.

З повагою

Голова обласної державної адміністрації підпис В. А. Хоптян

Я, можливо, переоцінюю свій фах, але я помітив, що найбільшою повагою в суспільстві користуються медики. Лише цим пояснюю ту увагу до себе, яку проявляють різноманітні керівники. Протягом останніх років, коли я був «ніхто» і мене звали «ніяк», в ювілейні дні мене вітали перші особи міста і області незалежно від їх партійної належності. Мабуть і вони в цей день розуміли У. Шекспіра:

Весь мир — театр.
Мужчины, женщины в нем играют
Им всем судьбой назначенную роль.
Определен для каждого свой выход.

Щодо поваги до медиків наведу деякі власні спостереження. Так, в 1948 році, коли я працював завідувачем фельдшерсько-акушерського пункту в селі Вербівці на Тернопіллі, коли визвольні змагання були в розквіті, мене глибоко поважали всі люди. Були випадки, коли в темноті до мене з кущів підбігали озброєні люди, освітлювали моє обличчя й говорили: «Це доктор. Ідіть». Хто вони, з якого табору — я не знав. Вчителів же нерідко попереджали за їх пропагандиску роботу. В подальшому, коли я був ректором, мене не лаяли і ніяк не попереджали за різку критику конкретних радянських і партійних керівників на великих нарадах, конференціях... Виходило, що лише мені в області таке дозволяли. На всю Україну подібне «дозволялось» Миколі Амосову. І, насамкінець, в останні роки Радянської влади я перший з усіх вузів Союзу запровадив п'ятиденку, виселив партком за межі вузу (по факту, а не на словах), сприйняв вимоги студентів, підтримав морально і матеріально студентський страйк... Ні один партійний чи радянський керівник мене не попереджав, не лаяв... Даже натяку ніякого не було щодо моїх «не вірних» дій... Я завжди пам'ятав:

Под маской все чины равны,
У м а с к и ни души, ни званья нет — есть тело,
И если маскою черты утаены,
То маску с чувств снимают смело.

М. Лермонтов

І далі триває тема поваги до медиків:

ПОДЯКА
ВІДДІЛУ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я ТА МЕДИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ТЕРНОПІЛЬСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ

Сміяну Івану Семеновичу
доктору медичних наук, професору кафедри педіатрії,
члену-кореспонденту Академії медичних наук України
за багаторічну сумлінну працю на ниві охорони здоров'я та з нагоди
святкування 85-тої річниці з дня народження.

Начальник відділу охорони здоров'я

та медичного забезпечення

Тернопільської міської ради

підпис печатка

Р. Д. Левчук

січень 2014 року

м. Тернопіль

Подяка... Подяка приємна навіть тоді, коли ти не такий вже й енергійний, як колись... Коли сили твої повільно залишають тебе... У цей час особливо необхідно пам'ятати думку Сенеки: «Ти обурюєшся тим, що є на світі невдячні люди. Запитай у своєї совісті, чи знайшли тебе вдячним всі, хто надавав тобі послугу». Ось це важливо. А ще важливіші наші

ХРАМИ

На розі третього тисячоліття
В обличчя заглядаємо вікам
В таку годину все здається миттю,
І час приходить зводити свій храм.
Основою хай стане наша віра,
А стінами — всі добрі діла,
То ж поєднаємо злагоду і щирість
Із правдою, що в небо повела.
Відкриємо сьогоднішні брами
Без поділу на грішних і святих,
Давайте в серці будувати храми,
А ще — торгівців вижинемо з них.
І куполи зведемо просто в небо
Із наших днів, із щастя, із журби,
У вік новий для кожного потреба
Возвести дім небесний у собі.
Нехай із серця залунають дзвони,
І в очі увійде свободний люд.
Не для грошей малюємо ікони,
І золотять хрести не для іуд.

Сергій Лазо

І в продовження:

РОЗПОРЯДЖЕННЯ МІСЬКОГО ГОЛОВИ

Про нагородження

Нагородити Нагородним знаком міського голови СМІЯНА Івана Семеновича, доктора медичних наук, професора кафедри педіатрії... Тернопільського державного медичного університету імені І. Я. Горбачевського за багаторічну сумлінну працю, високий професіоналізм у роботі, особистий внесок у розвиток охорони здоров'я міста Тернополя та з нагоди 85-річчя від Дня народження.

Підстава: лист начальника відділу охорони здоров'я та медичного забезпечення...

Міський голова

печатка

С. В. Надал

УКРАЇНА
ТЕРНОПІЛЬСЬКА МІСЬКА РАДА

**РОЗПОРЯДЖЕННЯ
МІСЬКОГО ГОЛОВИ**

« 08 » 01 2013 р.

№ 01-Н

Про нагородження

Нагородити Нагородним знаком міського голови СМІЯНА Івана Семеновича, доктора медичних наук, професора кафедри педіатрії з дитячою хірургією №1 Тернопільського державного медичного університету імені І.Я.Горбачевського, за багаторічну сумлінну працю, високий професіоналізм у роботі, особистий вагомий внесок у розвиток охорони здоров'я міста Тернополя та з нагоди 85- річчя від Дня народження.

Підстава: лист начальника відділу охорони здоров'я та медичного забезпечення від 27.12.2013р. № 1329/04-23.1.

Міський голова

С.В.Надал

І поруч із Нагородним знаком міського голови

ПОДЯКА
МІСЬКОГО ГОЛОВИ

СМІЯНУ

ІВАНУ СЕМЕНОВИЧУ

доктору медичних наук, професору кафедри педіатрії... за багаторічну сумлінну працю, високий професіоналізм у роботі, особистий вагомий внесок у розвиток охорони здоров'я міста Тернополя з нагоди 85-річчя від Дня народження

Міський голова

печатка

підпис

С. Надал

Тернопіль січень 2014 р.

Під тягарем наведених і ще не наведених чудових слів на мою адресу я можу лише процитувати Омару Хаяму:

Мені мудрість земна не була чужою
Зусилля прикладав, розгадки таємниць шукав.
Тепер ось сімдесять мені (85 — І. С.). І що я взнав?
А те, що все невідомо мені.

Так... Місто Тернопіль, у якому я прожив більшу частину життя... Тернопіль, у якому народилися онуки: Іванко, Катерина, Вікуся. Тернопілля, в якому я розпочинав свою офіційну трудову діяльність... Тернопілля — поле моєї неосяжної науково-практичної творчої медичної

праці... Тернопілля — оазис моєї аури — спілкування з тисячами і тисячами мешканців, переважно дитячого віку...

Приємне спілкування з чільником в царині охорони здоров'я міста. Місто Тернопіль і я — одне ціле, якщо воно гарне, то і я непоканий. І, навпаки.

Сьогодні молодечим голосом я можу вигукнути

ТЕРНОПОЛЮ

Тернополе, легіню мудрий,
Франкове у тебе чоло,
Згадай-но сьогодні без суму
Найкраще усе, що було.

Тернополе, легіню дужий,
Ти в пам'яті міцно зберіг
Про волю одвічну думу,
А замок — твій оберіг.

Тернополе, легіню добрий,
Прослав Соломії ти шлях,
Щасливу даруй усім долю,
Зростає і квітуй у віках.

Тернополе, легіню щирий,
Ти маєш перлину — свій став,
Живи у добрі та у мирі
І крила ще ширше розправ!

Богдан Мельничук

І все це дозволяє мені і в 85 років зрозуміти строчки Богдана Бастюка:

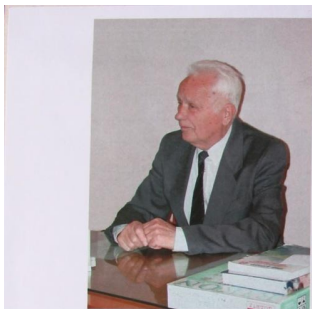
Життя — жнива в своїй найпершій суті.
Пісочком стануть скельні стрімчаки,

А учорашнє, нинішнє, майбутнє —
Немов коріння, стебла, колоски...

Отримуючу таку велику кількість утішних, похвальних, приємних слів на свою адресу, я намагався пам'ятати Марка Твена, який говорив: «Діти і дурні завжди говорять правду», — проголошує стародавня мудрість. Висновок зрозумілий: дорослі і мудрі люди ніколи не кажуть правди». Хочеться думати, що Марк Твен трохи «перегнув палицю».

А я продовжую рухатися вперед... До основи свого життя... Педіатрії... З найбільшими її медичними та життєвими проявами. Різний вік, різне світосприйняття, різні особисті прояви, різноманіття хворобливості... І тепер, коли у зв'язку зі старінням, я поступово втрачаю реальне відчуття навколишнього середовища, мене позитивно збуджує обрана професія — педіатрія. Професія, яка вимагає постійного розумового напруження та надзвичайної відповідальності. Мабуть, цим пояснюється постійна та поглиблена любов до свого фаху. Зі своєю педіатрією я був завжди: увечері й утрім, і в день і в ніч... Читав і слухав, писав і говорив про дітей, говорив з дітьми, оглядав, обстежував дітей... Я можу стверджувати: немає більш потужного життєвого стимулятора, аніж постійне спілкування з дитиною.

Найбільше часу свого життя я провів в обласній дитячій клінічній лікарні...

ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ ІВАНЕ СЕМЕНОВИЧУ

Прийміть найщиріші вітання
З нагоди Вашого Ювілею!

Хай сонце радо Вас вітає,
кує зозуля літ багато,
здоров'я з пишним коропаєм
приходить в будні і на свято!
Нехай тепло людських сердець
Вам душу щиро зігріває,
А переможних справ вінець
Хай Вашу голову вінчає.

З пошаною і за дорученням колективу
Тернопільської обласної дитячої клінічної лікарні
10. 01. 2014 р. підпис Г. І. Корницький

І потім побажання у віршованій формі:

Летять літа мов бистрі води,
і не вернути їх назад.
А нам не віриться сьогодні, що Вам уже 85.
Хай нових днів ще буде безліч,
без ліку щастя і пісень.
Прийміть вітання найщиріші в цей
світлий ювілейний день.
Здоров'я, щастя зичим не на рік —
на все життя бажаєм ширю.
Щоб радісним і довгим був Ваш вік
з добром, любов'ю спокоєм і миром.
Хай руки ніколи спочинку не знають, хай легко,
мов крила, виучат пригортають.
Хай серце ще довго тріпоче у грудях,
живіть до сто літ на радість всім людям.
Хай Матінка Божа Вас оберігає,
господь Бог здоров'я посилає
На многії і благії літа.

Летять літа мов бистрії води,
і не вернути їх назад.
А нам не віриться сьогодні,
що Вам 85.
Хай нових днів ще буде безліч,
без ліку щастя і пісень.
Прийміть вітання найщиріші
в цей світлий ювілейний день.
Здоров'я, щастя зичим не на рік —
на все життя бажаємо ширю.
Щоб радісним і довгим була Ваш вік

з добром, любов'ю, спокоєм і миром.
Хай руки ніколи спочинку не знають, хай легко,
мов крила, внучат пригортають.
Хай серце ще довго тріпоче у грудях,
живить сто літ на радість всім людям.
Хай Матінка Божа Вас оберігає,
Господь Бог здоров'я посилає
На многії і благії літа.

Так головний лікар обласної дитячої клінічної лікарні говорив приємні для мене слова та вручав адрес на фоні педіатрів.

Ось такі теплі та піднесені слова в мою адресу я отримав, мабуть, в мій останній ювілей. І вони (ці слова) змушують мене пригадати таке:

ХТО ПІДНОСИТЬСЯ, БУДЕ ВПОКОРЕНИЙ

8. А ви вчителями не звійся, — бо один вам Учитель, а ви всі брати.

9. І не називайте нікого отцем на землі, — бо один вам Отець, що на небі.

10. І не звійся наставниками, — бо один вам Наставник, — Христос.

11. Хто між вами найбільший, хай слугою вам буде!

12. Хто бо підноситься, — буде понижений, хто ж понижується, той піднесеться (із «Новий заповіт і книга псалмів»).

Це для нас послання з в е р ш и н, а це послання Анни Ахматової — з е м н і:

Молитесь на ночь, чтобы вдруг
Вам не проснуться знаменитым.

Моліться! Моліться про вічне! Й про те, що

КВІТУЮТЬ ЯБЛУНІ

Білими метелицями займаються весняні сади. Квітують яблуні. Те гілля цвіту, здається, лине в далечінь, в літа. В минуле лине. Звідти ніколи й ніщо не вертається, нікому нічого не повертає. Всього декілька днів милується світ розквітлим дивом.

Падають додолу пелюстки. Дивиться хтось на той білосніжний лет, пригадує молодість. Вона теж відквітувала швидко. Першими заморозками вже взяли чийсь скроні. Так хочеться тепер комусь дивитися на дітей. Вони ж — яблунева згадка чийхось молодощів, вічна, нерозгадана загадка майбутнього. Не стане когось, а ці діти житимуть. І вже не абикому, а їм будуть квітнути ніжно-рожевим цвітом сади. І той яблуневий цвіт видаватиметься їм найкращим виявом прекрасного, всепермагаючим будь-яку життєву неgodу (Б. Антоненко-Давидович).

Ось так я вдивляюсь у своїх дітей, у тому числі, і моїх учнів, які спілкуються зі мною.

ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ ІВАНЕ СЕМЕНОВИЧУ!!!

Колектив кафедр педіатрії № 1, № 2, навчально-наукового інституту післядипломної освіти Тернопільського державного медичного університету імені І. Я. Горбачевського, Асоціація педіатрів Тернопілля щиро вітають Вас з нагоди славного ювілею — 85-річчя від дня народження!

Своєю працездатністю, невичерпною енергією, життєвою позицією — Ви давно стали Світлом на Олімпі національної педіатричної науки. Без жодного пребільшення, Ви належите до плеяди найславніших вітчизняних науковців, еліти вчених-педіатрів. Адже наукові праці

академіка Івана Сміяна, присвячені актуальним проблемам дитячої курортології, гастроентерології, пульмонології, нефрології, методам профілактики, реабілітації та лікування найбільш поширених захворювань, і сьогодні є класикою педіатричної науки, на яких виховуються і будуть виховуватися покоління медиків-педіатрів.

Гострота і проникливість Вашого наукового погляду, схоже, з віком лише відточуються, а сфера Ваших інтересів — розширюється та поглиблюється — Ви засвітились яскравим світлом у літературно-мистецькому житті, продовжуєте сіяти життєдайні зерна правди, доброти й мудрості, які обов'язково зійдуть гарними паростками, рясним урожаєм. Людська доля, як довга нива життя: вона буває не лише важкою, але й при доланні труднощів — щасливою. І коли мова йде про здоров'я, збереження життя дітей — це найбільш повне задоволення та відчуття щастя.

«Життя, навіть найважче, — це найкращий скорб у світі. Вірність обов'язку — другий скорб, який робить життя щасливим і дає душі сили не зраджувати своїх ідеалів».

Ваше життя — це приклад наполегливості, цілеспрямованості, працездатності, невичерпної енергії, водночас скромності, щирості й відкритості.

Ви світлим шляхом йдете по житті.
То Божий перст поміг його обрати,
Зміцнів у вірі, твердість духу дав,
Щоб гідним пастором могли Ви стати.

Як поводити з світильником в руках,
Нам вказуєте шлях, як жити, як творити.
Ми йдемо до Вас, як йдемо до джерела,
Щоб мудрості та вічності напитись.

Тож Вам бажаємо усіх Божих ласк,
Господній Ангел хай охороняє,
В душі панують мир і доброта,
На многії та благії літа!!!

Бажаємо Вам, дорогий Ювіляре, подальшого творчого натхнення, доброго здоров'я і незгасимої енергії!

Голова обласної Асоціації педіатрів, завідувач кафедри педіатрії № 1,
професор О. Є. Федорців;

Завідувач кафедри педіатрії післядипломної освіти, проф.
Н. В. Банадига;

Завідувач кафедри педіатрії № 2, проф. Г. А. Павлишин.

Теплі, щирі, душевні слова колись «моїх» студенточок, аспіранток..., а тепер професорів, викликали емоційне та глибоке хвилювання... Так потрібне мені, моєму ювілейному організму. І всією палітрою своїх почуттів я реаую, розуміючи, що не лише

Мене ізмалку люблять всі дерева,
і розуміє бузиновий Пан,
чому верба, від крапель кришталева,
мені сказала: «Здрастуй!» — крізь туман.
Чому ліси чекають мене знову,
на щит піднявши сонце і зорю.

Я їх люблю. Я знаю їхню мову.
Я з ними теж мовчанням говорю.

Ліна Костенко

Отож, я відчуваю любов, як від різноманіття природи, так й від своїх учнів, які успішними темпами не лише зрівнялись зі своїм вчителем, а й вириваються вперед: «Вчення в молодості — різьблення по камню, в старості — креслення на піску» (Талмуд). І це дуже важливо сьогодні, коли

Какая ясная бездна!
Что прежде звездой звалось,
ныне пятнышком стало.

Фридрих Ницше

Хоча Джордж Сантаян має оптимістичний погляд: «Вселенная, насколько мы можем видеть, это чудесная и огромная машина... Когда мы разгадываем ее жизнь и познаем ее дух, мы преисполняемся удивления, ужаса и веселья — насколько этот дух великолепен».

Учні... Мої учні — 4 доктори наук, 39 — кандидатів... Як все відносно в нашому житті! Хіба лише ці особи мої учні? А тисячі і тисячі студентів, яких я навчав педіатрії і сприйняттю життя? А педіатри, з якими я спілкувався постійно, кожний день? 33 роки я читав 2 лекції на тиждень, проводив практичні заняття, двічі на тиждень проводив обходи хворих дітей, клінічні, клініко-патолоанатомічні та науково-практичні конференції з участю студентів і лікарів... А мої діти, онуки? Чиї вони учні в першу чергу, як не мої? Таким чином, коло моїх учнів не має меж. І з достатньою впевністю можу стверджувати, що всі люди, з якими я спілкувався, ставали моїми учителями. Інколи їхня думка, дія, а частіше їхній вираз обличчя на мої слова, вчинки... слугували моєму самоудосконаленню. І не лише: таке спілкування завжди несло мені задоволення, посмішку в собі, сонечко на обрії... Отже, життя — це школа, школа безупинного вдосконалення та пізнання себе й собі подібних...

А ще — життя — це й ще

ГИМН

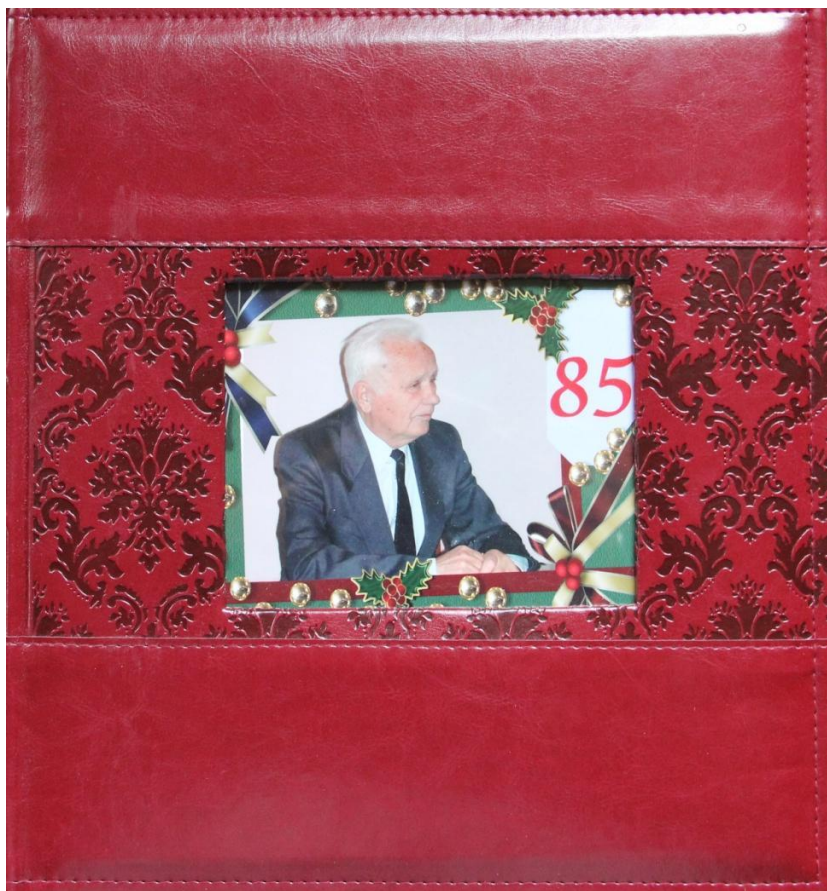
Я меч, я пламя.

Я светил вам во тьме, и когда началась битва, я сражался впереди, в первом ряду.

Вокруг меня лежат трупы моих друзей, но мы победили. Мы победили, но вокруг меня лежат трупы моих друзей. Среди триумфальных песен ликования звучат похоронные хораллы. Но у нас нет времени ни для радости, ни для скорби. Снова грохочут барабаны, предстоит новая битва...

Я меч, я пламя (Генрих Гейне).

Життя... Який ковалок особистого часу необхідно було витратити, яку душевну напругу перенести, щоб створити для мене такий змістовний альбом?

Звучав орган, маестро руки
Благословляв, мабуть Творець.
Здавалося, небесні звуки
Торкалися людських сердець.

Забулись прикрощі, турботи,
Й печаль зітерлася з лиця...
Це не озвучувались ноти —
Душа озвалася митця.

Валерій Дідух

А це вже початок:

Учні Івана Семеновича

Аугова О.І.

Слободян Л.М.

Бабинець П.С.

Синицька В.О.

Крошелевський Р.Й.

Луцук А.О.

Павлишин Т.А.

Терасименко Н.С.

Лобода В.Ф.

Федорців О.Є.

Багірян І.О.

Русановська О.В.

Процайло Н.Б.

Воронцова М.О.

Ходорчук Н.Я.

Алексєнко Л.І.

Мороз І.М.

Кабакова Я.Б.

Банадига Н.В.

Воронцова Н.С.

Стеценко В.В.

Кубей І.В.

Ліщенко Н.О.

Павліковська В.В.

Нікитюк С.О.

Волянська А.А.

Цяпа Н.А.

Цідилко У.М.

Недошитко Н.М.

Щербатюк Н.Ю.

Горішна І.А.

Горішний І.М.

Косівська Т.М.

Боцюк Н.Є.

Сахарова І.Є.

Фурдела В.Б.

Погурська С.О.

Романюк А.Б.

Майже всі «мої» дівчата і всі (два) хлопці. В усій своїй красі. Нехай же для всіх вас «ярая квітка золотом засяє, нехай же сяє та й не згасає»:

Ой в раю, раю, близько Дунаю
виросло зело, всім нам весело.
В нього стебельце — з коп'я деререць,
на ньому гілки — золоті стрілки.
А на вершечку квіточка сяє,
квіточка сяє, рай звеселяє.
Десь узялася лютая змія,
розп'яла крило та понад зело,
ясна квіточка потьмарила,
райська земля засмутилася.
Ой надбіг, надбіг білий молодець,
білий молодець всім переборець,
виризає сучок та зробив лучок,
вломив гілочку, ясну стрілочку,
устрелив змію попід реберце,
попід реберце в самеє серце.
А де кров кане, там пожар стане
та запалають гори — долини
ясним пожаром без пожарини.
Райська птиця вся сполошиться,
замахне крилом понад зелом,
ярая квітка золотом засяє,
нехай же сяє та й не згасає.

Леся Українка

А далі... остання (а може не остання?) колективна фотографія: усі в світлому, а я — у темному одязі. З написом: «Дорогому ювіляру нащиріші побажання».

*Дорогому ювіляру
найщиріші побажання*

Ця фотографія є підтвердженням думки Джозефа Аддісона (1672–1719): «Людина відрізняється від усіх інших створінь здатністю сміятися». І не лише:

Нехай життя — момент
і зложене з моментів,
ми вічність носимо в душі;
нехай життя — борба,

жорстокі, дикі лови,
а в сфері духа є лиш різнорідність!
Різні тони, різні фарби,
різні сили і змагання,
мов тисячострунна арфа, —
то всім струнам стрій один.
Кожний тон, і кожний відтінь —
Се момент один, промінчик,
Але в кожному моменті
Сяє вічності брильянт.

Іван Франко

А це вже «важка артилерія»: чотири доктора медичних наук, професора, які «виросли» в Тернополі, які очолювали (Лідія Михайловна Слободян) і очолюють (Павлишин Галина Андріївна, Банадига Наталя Василівна, Ольга Євгенівна Федорців) кафедри педіатрії в Тернопільському державному медичному університеті. Три останні народилися на Тернопільщині,

*закінчили Тернопільський медичний вуз, «прикипіли» на все життя до своєї
малої та великої Батьківщини.*

Я стверджував, стверджую і буду стверджувати, що основні два фактора були головними для мого оптимізму, творчого настрою, працездатності...:

1. Любов до педіатрії.

2. Любов до спілкування з «дівчатами» (а не з жінкам) — як кафедральними, так і лікарняними та вузовськими. Іноді (дуже рідко) в них були короточасні «вивихи», які ніколи не приносили мені засмучення, а сприймалися як різноманітність. Я згідний з тим, що «Дати жінці наукову освіту, зміцнити її міркування, дисциплінувати її уявлення — найвірніший спосіб сприяти внутрішньому миру сімейства і суспільства» (П. Бер).

А тому

И забываю мир — и в сладкой тишине
Я сладко усыплен моим воображением,
И пробуждается поэзия во мне:
Душа стесняется лирическим волненьем,
Трепещит и звучит, и ищет, как во сне,
Излиться наконец свободным проявленьем —
И тут ко мне идет незримый рой гостей,
Знакомцы давние, плоды мечты моей...

А. С. Пушкин

І тут же...

Вельмишановний, Іване Семеновичу!

Прийміть щирі вітання з нагоди Ювілею — 85-ліття!

Людина, яка народилася в світлі дні Різдвяних Свят, вже обдарована Господом Богом особливими дарами: щастя, успіху, розуму і таланту,

Але водночас і особливими вимогами до себе і до оточуючих, свідченням чого є Ваш життєвий шлях, який дарував щедро радість творчості, пошуку, звершень і випробувань.

Перед Вашими очима мінялись покоління, пріорітети, а тому особливо цінуються справжні людські риси: щирість, честь, гідність, працелюбність, професіоналізм!

Думаю, що секрет Вашого життєвого успіху, і в тому що в час радості та хвилин тривоги, поряд завжди була і є — надійна та любляча, терпелива та віддана, розсудлива та чарівна Дружина — Лідія Василівна! Жінка, чий життєвий шлях — гідний захоплення та наслідування!

Ви не лише щасливий по життю, але й — багатий! Адже насправді людина багата лише своїми рідними і послідовниками. І Бог дарував Вам міцну велику Родину. Діти і внуки гідно продовжують справу, розпочату Вами!

Вампи І. С. Один день... життя мого

І тому сьогодні свято не лише особисто Ваше, але і Ваших рідних, численних учнів, колег, друзів, однодумців!

Бажаю Вам Божого благословення на довгі роки життя у доброму здоров'ї, душевного комфорту, творчих задумів та успішних проєктів.

*Наталія Банадига
Доктор медичних наук, професор,
зав. кафедри педіатрії ННІПО
м. Тернопіль, 10 січня 2014 року*

Вельмишановний, Іване Семеновичу!

Прийміть щирі вітання з нагоди Ювілею - 85- ліття !
Людина, яка народилася в світлі дні Різдваних Свят,
Вже обдарована Господом Божом особливими дарами:
Щастя, успіху, розуму і таланту,
але водночас і особливими вимогами до себе і до оточуючих.
Свідченням чого є Ваш життєвий шлях, який дарував щедро радість
Творчості, пошуку, звершень і випробувань,
Перед Вашими очима мінялись покоління, пріоритети,
а тому особливо цінуються справжні людські риси:
щирість, честь, гідність, працелюбність, професіоналізм!
Думаю, що секрет Вашого життєвого успіху, і у тому,
Що в час радості та в хвилини тривоги, поряд завжди
Була і є - надія та любов'я, терпелива та віддана, розсудлива та чарівна
Дружина – Лідія Василівна!
Жінка, чий життєвий шлях – гідний захоплення та наслідування!
Ви не лише щасливий по життю, але й - багатий!
Адже, насправді людина багата лише своїми рідними і послідовниками.
І Бог дарував Вам міцну велику Родину,
діти і внуки гідно продовжують справу, розпочату Вами!
І тому сьогодні свято не лише особисто Ваше, але і Ваших рідних,
Чисельних учнів, колег, друзів, однодумців!
Бажаю Вам Божого благословення на довгі роки життя у доброму здоров'ї,
Душевного комфорту, творчих задумів та успішних проєктів.

*Наталія Банадига
доктор медичних наук, професор
зав.кафедри педіатрії ННІПО
м.Тернопіль, 10 січня 2014 року*

*Наталія Банадига — третя зліва, а рядом з нею всі мої дорогі гості, колеги.
«Якби не гості, всякий дім став би могилою» (Халіль Джебран).*

Усе своє натхнення й душу вклала Наталія Василівна в це своє послання до мене... Вона розуміє, як і більшість моїх учнів, що добро, яке віддається, обов'язково повертається — закон бумеранга. Й у мене виникає запитання до Господа:

Звезда дрожит среди вселенной...
Чьи руки дивные несут
Какой-то влагой драгоценной
Столь переполненный сосуд?

Звездой пылающей потиром
Земных скорбей, небесных слез,
Зачем, о, Господи, над миром
Ты бытие мое вознес?

Иван Бунин

Неможливо без глибокого хвилювання читати лист-побажання професора Галини Павлишин, наймолодшого (за часом підготовки) мого доктора наук. Працелюбство, цілеспрямованість, наукова настирливість Галини Андріївни сьогодні тріумфують... і в цьому посланні.

Вельмишановний Іване Семеновичу! Дорогий Вчителю! Любий Батьку!

Не має таких слів, які би могли виразити всю повагу, шану, вдячність Вам – Людині, яка не просто вплинула на моє життя, а сформувала його, точніше зробила мене. І те, що я сьогодні педіатр за фахом, науковець, завідувач кафедри – це Ваша праця, Ваше ім'я, Ваша рука, яка веде мене шляхом медицини. Чи достатньо за Все сказати «дякую»? Як ректору (який запропонував займатися науковою роботою у престижному вузі, на клінічній кафедрі), як завідувачу кафедри (який допоміг збагнути, що таке «медицина»), як науковому керівнику (який відкрив світ «науки»), як фахівцю, лікарю-педіатру (який себе присвятив педіатрії і зумів цим поділитися), як Вчителю (який своїм життям, своєю працею навчав простим істинам), як Духівнику (перед яким відкривавш серце, і черпав мудрість). Все це можна об'єднати одним теплим і рідним словом «Духовний Батько», який любить своїх дітей не словами, а мовчанням, своїм серцем, своїми ділами.

Ваші діла - це Ваша наука, яка продовжується у Ваших книгах мудрості. Хто може краще та влучніше сказати про життя, його цінність, про цей Божий дарунок. Тільки той, хто сам прожив його із глибоким змістом, великою любов'ю та теплотою серця. Тільки той, хто з висоти своїх літ, просіяв своє земне життя через густе сито Совісті, через глибину серця, відкинувши кукіль та бур'ян, і залишив Мир, Доброту й Любов. Тому «скільки сірих подій позолотив нам у спогадах», навчаючи життєвим істинам.

Іване Семеновичу, сьогодні ми - Ваші діти, вже й онуки, яких Ви виплекали, сформували і організували у велику українську Педіатричну Родину – Родину з глибоким корінням та високим гіллям, щиро вітаємо Вас з Ювілеєм та

Вам бажаєм усіх Божих ласк,
Господній Ангел хай охороняє.
В душі панують мир і доброта,
На многії та благії літа!!!!

Це потрібно мені для життя:

Щоб вкрилась снігами земля,
Щоб за обрієм буря гуляла,
Щоб п'янили квітки
Щоб співали пташки,
Щоб весною рілля парувала.

Це потрібно мені для життя:

Щоб вертались лелеки здала,
Щоб у полі шепталось колосся,
Щоб лісок гомонів,
Щоб струмок дзюркотів,
Щоб рікою добро розлилося.

Це потрібно мені для життя:

Щоб іскрилась на травах роса,
Щоб в дитини сміялись очі,
Щоби будні були,
Щоби свята цвіли,
Щоби славились руки робочі.

Глибока вдячність та низький Вам уклін!
Ваша учениця – Павлишин Галина

ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ ІВАНЕ СЕМЕНОВИЧУ!
ДОРОГИЙ ВЧИТЕЛЮ! ЛЮБИЙ БАТЬКУ!

Немає таких слів, які би могли виразити всю повагу, шану, вдячність Вам — Людині, яка не просто вплинула на моє життя, а сформувала його, точніше, зробила мене. І те, що я сьогодні педіатр за фахом, науковець, завідувач кафедри — це Ваша праця, Ваше ім'я, Ваша рука, яка веде мене шляхом медицини. Чи достатньо за Все сказати «дякую»? Як ректору (який запропонував займатися науковою роботою у престижному вузі, на клінічній кафедрі), як завідувачу кафедри (який допоміг збагнути, що таке «медицина»), як наковому керівнику (який відкрив світ «науки»), як фахівцю, лікарю-педіатру (який себе присвятив педіатрії і зумів цим поділитися), як Вчителю (який своїм життям, своєю працею навчає простих істин), як Духівнику (перед яким відкриваєш серце і черпаєш мудрість). Все це можна об'єднати одним теплим і рідним словом «Духовний батько», який любить своїх дітей не словами, а мовчанням, своїм серцем, своїми ділами.

Ваші діла — це Ваша наука, яка продовжується у Ваших книгах мудрості. Хто може краще та влучніше сказати про життя, про його цінність, про цей Божий дарунок? Тільки той, хто сам прожив його із глибоким змістом, великою любов'ю та теплою серця. Тільки той, хто з висоти своїх літ, просіяв своє земне життя через густе сито Совісті, через глибину серця, відкинувши кукіль та бур'ян, і залишив Мир, Доброту й Любов. Тому «скільки сірих подій позолотив нам у спогадах», навчаючи життєвим істинам. Іване Семеновичу, сьогодні ми Ваші діти, вже й онуки, яких Ви виплекали, сформували і організували у велику українську Педіатричну Родину — Родину з глибоким корінням та високим гіллям, щиро вітаємо Вас з Ювілеєм та

Вам бажаємо усіх Божих ласк,
Господній Ангел хай охороняє.
В душі панують мир і доброта,
На многії та благії літа!!!!

**Це потрібно мені для життя:
Щоб вкрилась снігами земля,
Щоб за обрієм буря гуляла,
Щоб п'янили квітки,**

Щоб співали пташки,
Щоб весною рілля парувала.

Це потрібно мені для життя:

Щоб вертались лелеки здаля,
Щоб у полі шепталось колосся,
Щоб лісок гомонів,
Щоб струмок дзюркотів,
Щоб рікою добро розлилося.

Це потрібно мені для життя:

Щоб іскрилась на травах роса,
Щоб в дитини сміялися очі,
Щоби будні були,
Щоби свята цвіли,
Щоби славилися руки робочі.

Глибока вдячність та низький уклін!
Ваша учениця — Павлишин Галина

Незважаючи на те, що мені якось ніяково, що на мою адресу надходять такі урочисті та чутливі відлуння душі іншої, я продовжую їх друкувати.

«24. Бо кожне тіло — немов та трава, і всяка слава людини — як цвіт трав'яний: засохне трава — то й цвіт опаде». (З першого послання св. Апостола ПЕТРА)

Увесь цей альбом, як і послання Галини Андріївни, свідчать, що ми

ЛЮБИМ ОДИН ОДНОГО

10. Цим пізнаються діти Божі та діти дияволові: Кожен, хто праведности не чинить, той не від Бога, як і той, хто брата свого не любить!

11. Бо це та звістка, яку від початку чули, — щоб любили один одного,

12. не так, як той Каїн, що був від лукавого, і брата свого забив. А за що він забив його? Бо лукаві були його вчинки, а брата його праведні.

13. Не дивуйтеся, браття мої, коли світ вас ненавидить!

14. Ми знаємо, що ми перейшли від смерти в життя, бо любимо братів. Хто брата не любить, перебуває той в смерті.

15. Кожен, хто ненавидить брата свого, той душегуб. А ви знаєте, що жоден душегуб не має вічного життя, що в нім перебувало б.

16. Ми з того пізнали любов, що душу Свою Він поклав був за нас. І ми мусимо класти душі за братів!

17. А хто має достаток на світі, і бачить брата свого в недостаті, та серце своє зачинає від нього, то як Божа любов пробуває в такому?

18. Діточки, — любимо не словом, ані язиком, але ділом та правдою!

19. Із цього довідуємось, що ми з правди, і впокорюєм серця перед Ним,

20. бо коли винуватить нас серце, то Бог більший від нашого серця та відає все!

21. Улюблені, — коли не винуватить нас серце, то маємо відвагу до Бога,

22. і чого тільки поросимо, одержимо від Нього, бо виконуємо Його заповіді та чинимо любе для Нього.

23. І ще Його заповідь, щоб ми вірили в Ім'я Сина Його — Ісуса Христа, і щоб любили один одного, як він нам заповідь дав!

24. А хто Його заповіді береже, той у Нім перебуває, пізнаємо це з того Духа, що Він Його дав (із книги «Новий заповіт і книга псалмів»).

Лю б о в о д и н д о о д н о г о... У цьому основа всього нашого буття. Із цим твердженням згоден і Борис Пастернак:

Я храм нашел в песках. Сердь тьмы
Лампада вечная мерцала,
Неслись Давидовы псалмы,
И били ангелы в кимвалы.

Там отрясал я прах от ног
И отдыхал душой разбитой.
Лампады кроткой огонек
Бросал дрожащий свет на плиты.

Жрецом и жертвой был я сам.
В том тихом храме средь пустыни
Курил я в сердце фимиам
Любви — единственной святыне.

И что же, — в несколько минут
Исчезли зданье и ступени,
Как будто мой святой приют
Был сном или обманом зренья.

Где основание, где престол,
Где кровельных обломков куча?
Он целым под землю ушел,
Житейской пошлостью наскуча.

Не возведет на этот раз
Моя любовь другого крова,
Где прах бы я от ног отряс
И тихо помолился снова.

А я знову продовжую...

Шановний Іван Семенович!! Наша сім'я щиро вітає Вас з Днем народження! Нехай все найкраще в цьому житті буде поруч з Вами: здоров'я Ваше і Вашої родини, радощі спілкування з рідними та друзями, чарівні хвилини єднання з природою, хвилини натхнення. А потім — творчий успіх та визнання мистецтва. Бо творчий успіх — це здійснення мрії. А творча людина — щаслива. Дозвольте привітати Вас словами поета:

Нет возраста для тех, кто сердцем молод,
чью осень не покинула весна.
Их не тревожит лет тяжелых молот —
не им стучат земные времена.

Душа не тело — постареть не может,
хотя его и старше в сотни раз...
Вернем себя себе, чтоб стать моложе.
Откроем мир, бегущий мимо нас,
уже открытый для детей и внуков.
Мир, в пенной пышности сыреневых кустов.
Мир, полный красок, запахов и звуков.
Он рядом, и принять тебя готов.

И кто там снова лезет со стандартом?!
Не глядя на листы календаря,
с упорством, страстью, яростью, азартом
еще докажем — прожили не зря.

Нет возраста для тех, кто не украдкой,
а с полным правом, набело живет.
Кто в эту жизнь вцепился мертвой хваткой,
до срока, пока Бог не позовет...

10 січня 2014 року. Родина Воронцових.

Ось так вітає мене доцент Тамара Олександрівна разом з чоловіком та сином (дивись фото в цьому посланні). Тамара Олександрівна, яка не лише лікар вищої категорії, успішний педагог (доцент), науковець, а ще й дуже добре малює та вишиває... І мені зрозуміле послання Валерія Дідуха

УКРАЇНСЬКИМ ЖІНКАМ

Життям завдячує вам рід,
У Вас закоханий весь світ.
Це ж Вам вклонялись до землі
Царі, султани, королі.

*Млановий Іван Євменович!! Наша сім'я щиро вітає Вас з Днем народження!
Нехай все найкраще в цьому житті буде поруч з Вами: здоров'я – Ваше і Вашої
родини, радощі спілкування з рідними та друзями, чарівні хвилини єднання з природою,
хвилини натхнення. І потім – творчий успіх та визнання мистецтва. Бо творчий
успіх – це здійснення мрії. А творча людина – щаслива. Дозвольте привітати Вас
словами поета:*

*Нет возраста для тех, кто сердцем молод,
чья осень не покинула весна.*

*Их не тревожит лет тяжёлый молот –
не ил стучат земные бремена.*

*Душа не тело – постареть не может,
хотя его и старие в сотни раз...*

Звернём себя себе, чтоб стать моложе.

*Откроем мир, бегущий мимо нас,
уже открытый для детей и внуков.*

Мир, в пещной тишине сиреневых кустов.

Мир, полный красок, запахов и звуков.

Он радом, и принять тебя готов.

И кто там снова лезет со стандартом?!

*Не глядя на листы календаря,
с упорством, страстью, яростью, азартом
ещё докажем – прожили не зря.*

*Нет возраста для тех, кто не украдкой,
а с полным правом, наблюдал живёт.*

*Амо в эту жизнь вцепился жёсткой хваткой,
до срока, пока Бог не призывает...*

10 січня 2014 року. Родина Зворонцових.

Тамара Воронцова перша справа — це вона провела тридцять днів на буремному Майдані!

Жінкам, жінки, жінки нам...

Вельмишановний і дорогий, **Іване Семеновичу!**

Щиросердечно вітаю Вас з Ювілейним днем народження.

Від усієї душі бажаю Вам, Іване Семеновичу, міцного здоров'я. Нехай хвороби і турботи завжди Вас обминають.

Щоб кожен день дарував Вам лише щастя, щоб сонце завжди всміхалося Вам, щоб у серці ніколи не гас радісний настрій. Нехай у Вашому домі завжди панують добро, спокій і мир. Людської Вам любові, тепла, злагоди, достатку.

Нехай збудуться усі Ваші бажання, мрії і думки, насолоджуйтесь життям і частіше посміхайтесь.

Бажаю, щоб усю свою мудрість Вчителя Ви несли усім.

Довголіття Вам і всього найкращого.

10. 01. 2014 р.

З великою повагою, любов'ю і вдячністю. Ваша учениця Косовська Тетяна.

Великим шановний і дорогий,
Іване Семеловичу!
Щиро і сердечно вітаю Вас з ювілейним
днем народження.
Від усієї душі бажаю Вам, Іване Семеловичу, міцного здоров'я. Нехай хвороби і турботи завжди Вас обминають.
Щоб кожен день дарував Вам лише щастя, щоб саме завжди всміхалося Вам,
щоб у серці ніколи не гас радісний настрій.
Нехай у Вашому житті завжди панують добро, світлість і мир.
Модської Вам любові, тепла, злагоди, достатку.
Нехай збудуться усі Ваші бажання, мрії і думки, насолоджуйтесь життям і гостинне посміхайтесь.
Бажаю Вам, щоб усю свою мудрість Ви несли усім.
Добраніч Вам і всього найкращого.

10.01.2014р.
З великою повагою, любов'ю і вдячністю
Ваша учениця Косовська Тетяна

Народна мудрість сповіщає нас: «Від теплого слова і лід розмерзає». А що вже говорити про людину? У тому числі й про мене.

И мысли в голове волнуются в отваге,
И рифмы легкие навстречу им бегут,
И пальцы просятся к перу, перо к бумаге.
Минута — и стихи свободно потекут.
Так дремлет недвижим корабль в недвижной влаге,
Но чу! — матросы вдруг кидаются, ползут
Вверх, вниз — и паруса надулись, ветра полны;
Громада двинулась и рассекает волны...

А. С. Пушкин

Так, життєві хвили на дають нам спокою...

Я з рук твоїх давно пішла у люди,
В життя бурхливі, грозяні моря.

Учителю! Тебе я не забуду,
Моєї юні радісна зоря!

Я з рук твоїх давно пішла у люди,
В життя бурхливі, грозні моря.
Учителю! Тебе я не забуду,
Моєї юні радісна зоря!

Дорогий Іван Євменович!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди Вашого ювілею.

Не кожен здатен бути Учителем. Учителем не стають, ним народжуються.

Для мене Ви – справжній лікар, скарб освіченості і духовності. Ваш професіоналізм, багаторічна послідовна та наполеглива праця породили цілу плеяду послідовників, зробили і роблять неоціненний внесок у розвиток педіатричної науки. Ваш талант організатора та науковця, поєднаний на велике бажання робити людям добро, знайшли поцінування серед науковців, вдячних пацієнтів та учнів.

Нехай припам'ятані Вашою інтелектуальністю, порядністю та невичерпна життєва енергія принесуть успіхи у справі, якій Ви сповна віддаєте свої знання, сили і досвід.

Нехай оберігає Вас Господишній від усіляких негараздів і тривог, а наступні роки повняться здоров'ям та радістю, бажанням і надалі засівати благодатну ниву добрими зернами розумного слова і непересічної думки.

Нехай Ваша плідна праця буде щедрою на життєдайні плоди, повагу та любов.

Миру і добра Вам, дорогий мій Учителю, на щасливий і благодійний шлях.

З повагою Ульяна Чидилко.

Дорогий Іван Семенович!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди Вашого ювілею.

Не кожен здатен бути Учителем. Учителем не стають, ним народжуються.

Для мене Ви — справжній лікар, скарб освіченості і духовності. Ваш професіоналізм, багаторічна послідовна та наполеглива праця породила цілу плеяду послідовників, зробили і роблять неоціненний внесок у розвиток педіатричної науки. Ваш талант організатора та науковця, помножений на велике бажання робити людям добро, знайшли поцінування серед науковців, вдячних пацієнтів та учнів.

Нехай притаманні Вам інтелігентність, порядність, невичерпна життєва енергія приносять успіхи у справі, якій Ви сповна віддаєте свої знання, сили і досвід.

Нехай оберігає Вас Всевишній від усіляких негараздів і тривог, наступні роки повняться здоров'ям та радістю, бажанням і надалі засівати благодатну ниву добірним зерном розумного слова і непересічної думки.

Нехай Ваша плідна праця буде щедрою на життєдайні плоди, повагу та любов.

Миру і добра Вам, дорогий мій Учителю, на багаті і благі літа.

З повагою, Уляна Цідилко

*Уляна Цідилко перша справа у колі своїх колег-друзів.
Усі накинулись на Ігоря Горішного, лише Уляна дивиться на мене.*

З О Л О Т О атестата про середню освіту та диплому про закінчення Тернопільського державного медичного університету проглядається в кожному слові Уляни Цідилко в посланні до мене. Господи, які довершені люди оточували мене багато-багато років... Я бажав би, щоб кожний, хто читає цю книгу мав у своєму житті таку багату палітру відчуттів на схилі свого життя та шукав відповіді на запитання

ЧТО ЭТО ТАКОЕ

В этот лес замороженный,
По пушинкам серебра,
Я с винтовкой заряженной
На охоту шел вчера.
Я прошел, не наследил...
Кто же катался украдкой?
Кто здесь падал и ходил?
Подойду, взгляну поближе:
Хрупкий снег изломан весь.
Здесь вот когти, дальше — лыжи...
Кто-то странный бегал здесь.

Кабы твердо знал я тайну
Заколдованным речам,
Я узнал бы хоть случайно,
Кто здесь бродит по ночам.
Из-за елки бы высокой
Подсмотрел я на кругу:
Кто глубокий след далекий
Оставляет на снегу?..

Сергей Есенин

Можливо, Катоній Молодший і правду говорив: «*Sermo datur cunctis, animi sapientia paucis*» (Хист мовлення дано нам усім, душевна мудрість — небагатьом).

А можливо, й ні.

Дорогий, вельмишановний Іван Семенович!

В честь ювілейного Вашого дня
Для Вас найкращі слова:
Бажаю здоров'я многая літ,
Хай довгим і сонячним буде Ваш вік,
Хай злагода буде, хай буде любов,
Хай тисячу раз повторяться знов
Хороші, святкові і пам'ятні дні,
Хай сонце всміхається Вам в житті.
Нехай дарують радість Вам літа,
Душа сто літ хай буде молодою,
Хай Вам рясні колосяться жита,

Джерела б'ють цілющою водою.
Хай друзі щиро в Ваш заходять дім,
І буде хліб й до хліба на столі!
Здоров'я й щастя зичу від душі!

З великою повагою і вдячністю Софія Сергіївна Левенець

Дорогий, величаний Іван Власенвич !

Із честь ювілейного Вашого дня

Для Вас – щонайкращі слова:

Бажаю здоров'я, багато літ,

Хай довгим і сонячним буде Ваш рік,

Хай злагода буде, хай буде любов,

Хай тисячу раз повторяться знов

Хороші, святкові і пам'ятні дні,

Хай сонце всміхастися Вам у житті.

Нехай дарують радість Вам літа,

Душа сто літ хай буде молодю,

Хай Вам рясні колючаться жита,

Джерела б'ють цілою водою.

Хай друзі щиро в Ваші заходять діл,

І буде хліб й до хліба на столі!

Здоров'я й щастя зичу від душі!

З великою повагою і вдячністю Софія Сергіївна Левенець

І що ж мені сказати Вам, Софіє Сергіївна? Хіба що...

Який на диво позитивний дощик (Ваше послання — І. С.)
у нашому занедбаному світі,
в якому ще нічого після Господа
доладного, здається, не створили,
де тільки все руйнуємо
й спустуємо в руїнах,
де навіть кращого обрати не спроможні —
ні шлях, ні долю, ні людину,
бо кожен сам по собі, не з людьми...

Володимир Ільїн

І тим не менше, з нами

АКТИ ВІРИ

О безконечна Доброто! Безмежне Милосердя! Незбагненна Любове!
Бог прийшов до мене, щоб зі мною злучитися, щоб мені цілком віддатися.
Душе моя! Ти тепер так тісно злучена з Ісусом, наче була одно з Ним. Чи
не маєш нічого Йому сказати? Подумай лиш: незліченні ангели оточують
Твого і Свого Бога, що загостили тепер до твого серця, і Йому честь
віддають. Та і ти величай свого Господа, віддали від серця всі інші думки
й говори про Нього (молитва з «Молитовник до Матері Божої Неустанної
Помочі»).

А от що пишуть: вона (доцент Віра Стеценко) та він (її чоловік,
завідувач кафедри медичної фізики... Юра Рудяк):

Дорогий Іван Євгенович !

Нам надзвичайно пощастило, що у житті нашої сім'ї з'явилась така Людина. Ви стали для нас несеборним авторитетом, життєвим порадником, Вчителем по життю. Слова мудреця Ювенала «... Присвятити життя служінню істини» надзвичайно яскраво ілюструють Вашу життєву дорогу.

Дорогий наш Вчителю ! Міцного Вам здоров'я ще надовгі роки, творчої наснаги передавати свою мудрість у Ваших унікальних книжках, безмежного щасття, родинного тепла разом з Вашою Аїдією Василівною.

Завжди Вамі - Віра та Юра.

Дорогий Іван Семенович!

Нам надзвичайно пощастило, що у житті нашої сім'ї з'явилась така Людина. Ви стали для нас непереборним авторитетом, життєвим порадником, Вчителем по життю. Слова мудреця Ювенала «...Прислужити життю служінню істини» надзвичайно яскраво ілюструють Вашу життєву дорогу.

Дорогий наш Вчителю! Міцного Вам здоров'я ще на довгі роки творчої наснаги передавати свою мудрість у Ваших унікальних книжках, безмежного щастя, родинного тепла разом з Вашою Лідією Василівною.

Завжди Ваші — Віра та Юра.

Це тріо на чолі з Вірою Стеценко (плюс доцент Світлана Никитюк та професор Алла Бойчук) заспівало мені й моїм гостям пісню:

РОДИНА

Може, в житті хто принаду підкине
У чарівничих звабливих очах...
Тільки родина, як зірка єдина,
Твій порятунок, надійний причал.
Ні, не шукай в своїм серці причину,

Якщо зневіра тебе опече...
Тільки родина у прикру годину
Схилить надію тобі на плече.

Приспів:

Родина, родина — від батька до сина,
Від матері доні добро передам.
Родина, родина — це вся Україна
З глибоким коріння, з високим гіллям.

В морі спокуси є хвилі великі,
Та не забудь у захопленні ти,
Що лиш родина — бальзамові ліки,
Ліки від старості і самоти.
Все відцвітає, і жовкне, і гине,
Вітром розноситься, ніби сміття...
Тільки родина — як вічна зернина
На невмирущому полі життя.

Приспів.

*Слова Вадима Крищенка,
музика О. Злотника.*

Завжди Ваші... Дійсно, ось уже багато-багато років Віра та Юра «Завжди Ваші»... Я не пам'ятаю жодного свята ні особистого, ні релігійного, ні державного, щоб ми не зустрічалися з Вірою та Юрою. Вони завжди вдвох, вони завжди з нашою сім'єю. Ми завжди разом мандруємо (віртуально)

ПО ВСЬМУ СВІТУ

По всьому світу сталася
новина,
Діва Марія Сина зродила,
Сіном притрусила,
В яслях положила
Господнього Сина.

Діва Марія Бога просила:
В що ж би я Сина Свого
сповила?
Ти, небесний Царю

Пришли мені дари
Цього дома господарю.

Зійшли ангели з неба до
землі,
Принесли дари Діви Марії:
Три свічі воскові,
Ще й рози шовкові
Ісусові Христові.

Осіяла зізда з неба до землі,
Зійшли ангели к Діві Марії,

Поють Божі пісні
Господній Невісті
Радості приносять.

(З книги «Православний молитвослов»)

Дорогому Івану Семеновичу!
В святковий день прийміть вітання
Та найщиріші побажання:
Щастя, радості, добра,
Здоров'я, успіхів, тепла...
І повсякденно, повсякчас
Хай буде все у Вас гаразд!
Благополуччя та достатку.
Щоб справи всі були в порядку!
Хай посміхається життя
Та буде кращим майбуття!
З повагою: Людмила Васівна Алексанко,
Горішній Яр Мирославович, Івонна
Модолшівна 10.01.2014

Дорогому Івану Семеновичу!

В святковий день прийміть вітання
Та найщиріші побажання:
Щастя, радості, добра,
Здоров'я, успіхів, тепла...
І повсякденно, повсякчас
Хай буде все у Вас гаразд!
Благополуччя та достатку,
Щоб справи всі були в порядку!
Хай посміхається життя
Та буде кращим майбуття!

З повагою: Людмила Іванівна Алексеєнко, Горішній Ігор
Мирославович, Іванна Любомирівна.

10. 01. 2014

Це одна сім'я, це три кандидата медичних наук і три доценти з педіатрії, це три моїх студента, три здобувача вченого ступеня кандидата наук та звання доцента... Моя талановита учениця, завуч кафедри, доцент Ірина Багірян нерідко називала їх бригадою, в гарному розумінні цього слова. Дійсно, вони всі розумні, добре виховані, дисципліновані... Їх та мій недолік — у тому, що вони (всі троє) не реалізували свій потенціал у підготовці та захисті докторських дисертацій. Мій недолік — у тому, що я не зміг їх переконати в тому, про що каже Олександр Курбас: якось, зібравши студійців театру, Курбас звернувся до них:

— Будемо разом з вами шукати вірного шляху. Не бійтеся поразок і розчарувань. Хто по-справжньому хоче присвятити себе мистецтву (науці — І. С.), той усе витримає.

І вже жартома додає фразу, яку часто любив повторювати:

— Лише перші десять років важко («Літературна Україна» 19. 12. 2013).

Із численних моїх учениць, у невеликому числі, Іванка має трьох дітей (!) — «свою розширену педіатрію». Мене ще не покидає надія, що «розширина педіатрія» в неї буде продовжуватися у вигляді докторської дисертації. Час є.

А я:

Здобуду слово. Напишу земля.
Над нею намалюю житний колос.
І піде сонце по земному колу,
і заважніють сонячні поля.

Тоді комбайнам випишу обжинки,
призначу в небі зустріч літакам...
Мої тривоги, як малі сніжинки,
візьме до себе всесвіту ріка.

І зацвітуть озера синім цвітом,
і задзвенить мій голос в шумі трав;
промчить по травах молодечий вітер,
по кручах сивочолого Дніпра.

А я те слово подарую долі
і упаду обличчям до весни.
Отак, як мати на колгоспнім полі,
отак, як батько на шляхах війни.

Микола Ткач

Шановний Іване Семеновичу!

*У цей святковий день дозволяю привітати Вас
віршованими рядками.*

*Проїшли роки,
На скронях сивина,
У Вас душа
Як само молодя.
Минулі роки
Не стерли ще краси
Али прибавили мудрості та доброти.*

*Бажаю успіхів великих у роботі
І побільше творчих Вам натхнень.
Нехай минають завжди всі турботи
І хай приносить радість кожен день*

З повагою Інга Кудей

Шановний Іване Семеновичу!

У цей святковий день дозвольте привітати Вас віршованими рядками.

Пройшли роки,
На скронях сивина,
У Вас душа
Так само молода.
Минулі роки
Не стерли іще краси
Лиш прибавили мудрості та доброти.

Бажаю успіхів великих у роботі
Й побільше творчих Вам натхнень.
Нехай минають завжди всі турботи
І хай приносить радість кожний день.

З повагою, Інга Кубей

Інга Кубей зліва перша. Мене з нею оточують численні колеги-друзі.

Інга Володимірівна Кубей, донька дуже скромних та ввічливих батьків (мама — дитячий лікар-ЛОР, тато — «дорослий» уролог). Інга, єдина дитина в сім'ї, після закінчення з відзнакою нашого вузу працювала педіатром у Заліщинському районі нашої області. Батьки жодного разу не звернулися до мене (ректора, завідувача кафедри) про переведення свого єдиного дитяти в Тернопіль, у лоно сім'ї. І за моєю ініціативою її (доньку Інгу) перевели на мою кафедру, де вона стала кандидатом наук, доцентом... Та й ще поетом... Мені здається, що ці слова стосуються й Інги Володимірівни: «Люди часто помиляються, називаючи себе словесними. Бо не ті словесні, що вивчали науки й книги стародавніх мудреців, а ті, що мають словесну душу і можуть розрізняти, що таке добро і що таке зло, й уникають лукавого і шкідливого для душі; благого ж і корисного для душі старанно навчаються і це чинять, вельми благодарючи Бога. Тільки таких треба воістину словесними людьми називати» (З книги «Добролюбіє». Т. I., 2009).

Скільки гарного написано про наших дівчат, про наших милих жіночок... Ось вирина з-за обрію й Олександра Олеся

КНЯГИНЯ ОЛЬГА (УРИВОК)

Тихий, теплий літній ранок,
Сонце встало. Вітер спить.
Вийшла дівчина на річку,
Сіла в човен і сидить.

Чарівна сама, як ранок,
Задивилася на світ...
Білий шум на синіх хвилях,
На деревах — білий цвіт.

Любо жити на сім світі,
Щастя любого ждучи...
Ах, коли б лише згадати
Сон, що снився уночі.

Дивний сон... якісь палати,
Лицар в зброї на коні...
Ліс такий страшний, таємний...
Поле... Море в далині.

Далі хмари, грім, пожежа,
Плач і стогін з-під землі.
Лицар-велетень в кайданах,
Кров на білому чолі.

І замислилась красуня...
Згадка в серце їй вп'ялась...
Нагло шелест... Обернулась:
Перед нею — Ігор князь...

Дорогий Іван Семенович!

Час лине, а вдячність і любов до Вас лише зростає.

Бажаю Вам:

«Простору
простору
простору
і щоб ніяких травм
і чогось такого простого
як проростання трав
і чогось такого дивного
як музика
без блаженств
і слова
хоча б єдиного
що має безсмертний сенс».

З любов'ю, Ваша учениця

Світлана Никитюк

Дорогий Ван Савинович!
 Час минає, а вдячність і любов
 до Вас лише зростає
 Бачаю Вами
 " простору простору простору
 і щоб мікких трав
 і гоїв такого пріємного
 як пріємності трав
 і гоїв такого дивного
 як музика
 без блякнеств
 і слова
 кога б єдиного
 що має безсмертний сенс. "
 З любов'ю,
 Ваша улюблена
 Світлана Никитюк.

Світлана Олексійовна, коли з'явилась на моїй кафедрі як клінічний ординатор, з «порогу» заявила, що бажає бути кандидатом медичних наук. Я це сприйняв із доброзичливою усмішкою. Така заява мені сподобалась. І вона стала кандидатом, а пізніше й доцентом. А потім ще й народила третє дитя (так що не лише Іванка Горішня має трьох діток). У мене в той час склалося враження, що Світлана Никитюк, як Міла Кирилюк, бажала сказати:

Я ХОЧУ СКОЛИХНУТИ СВІТ

Я хочу сколихнути світ
 І піснею його обняти...

Я мрію здивувати світ —
 Крильми дістати аж до сонця!

Тут залишити добрий слід,
Те, що я маю, людям дати!

І, пролітавши сотню літ,
Десь відпочити у сторонці.

Такий недобрий часом світ...
А що йому я напророчу?
Що буде через сотню літ?..
Добра усьому світу хочу!

Шановний, дорогий Іване Семеновичу!

Взяла ручку, щоб написати Вам слова привітання та пригадала студентські роки, навчання в клінічній ординатурі, аспірантурі, перші професійні кроки... Зрозуміла — все, що я досягла в своєму житті, роботі, так чи інакше пов'язано з Вами! Ви навчили мене ставити цілі та досягати мети, самодисципліні, інтелігентності в відносинах з колегами, розумінню куди спрямовувати свої зусилля, щоб отримати бажаний результат. І хоч останнім часом наші дороги розійшлися, повірте, що думкою я часто звертаюсь до Вас, згадую Вас, та раджусь з Вами.

Тому бажаю Вам, перш за все, міцного здоров'я, ще тисячі перемог та досягнень, мільон радісних хвилин, здійснення всіх Ваших планів та щастя без обмежень.

Завжди Ваша Воронцова Наталія підпис

Ось це одно із чуд людських! Воістину «Чим серце наповнене, те говорять уста. ...Бо зі слів своїх будеш виправданий, і зо слів своїх будеш засуджений» (Євангліє від св.. Матвія). Навіть одну і ту ж річ ми нерідко сприймаємо по-різному. Як ось:

Зимовий день такий короткий,
Немов у літку звабна ніч.
Полин гіркий, полин солодкий
Летів літам моїм навстріч.

Судьби недремне пильне око
Усе узріло, як не раз
В мої роки, у мої кроки
Полинна гіркота вплелась.

Хоч він — гіркий, та він — солодкий.
Інакше як би до пуття
В зимовий день такий короткий
Ти цінувати міг життя?

Василь Густі

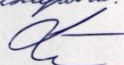
Вельмишановний Іване Семеновичу!

Вітаю Вас з ЮВІЛЕЄМ!

Міцного здоров'я, натхнення та наснаги у Вашій творчості, затишку
у сімейному колі, щирих та вірних друзів і учнів.

З великою вдячністю та повагою до Вас

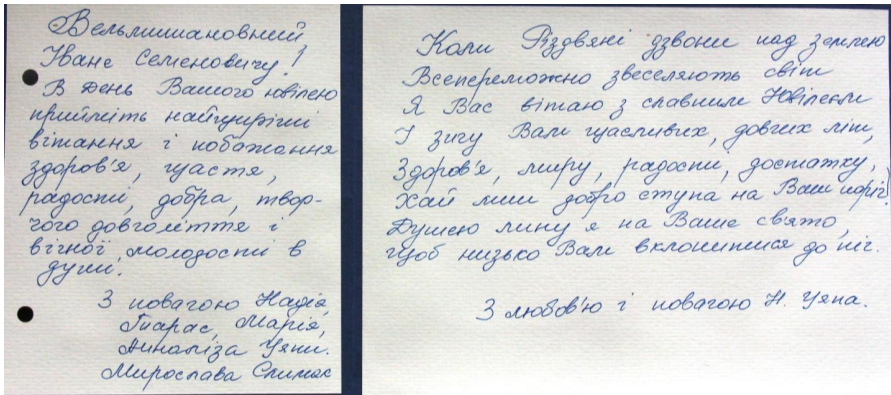
Інна Сахарова підпис

Велимишановний Іване Сашковичу!
Вітаю Вас з Ювілеєм!
Міцного здоров'я, натхнення та наснаги
Вашій творчості, залишки у сімейно-
му раї, щирих та вірних друзів та
днів!
З великою вдячністю та повагою до Вас
Інна Сажарова.

Інна, кандидат медичних наук, доцент, приїхала на мої урочини зі Швеції, куди її занесла доля. Доля...

Я бачив: скоро
Хто плоду з дерева життя вкусив —
Прояснювавсь увесь, благим спокоєм
Проймався, і голос піднімав, і кликав
Усіх до себе, ворогів найгірших,
Мов друзів, обнімав, і був неначе
Той пластер меду чистого, солодкий
І запахущий, ясний і поживний,
Одним чуттям святим наскрізь пронятий.
Значить чуття, велика любов —
Ось джерела життя!

Іван Франко

Вельмишановний Іване Семеновичу!

В день Вашого ювілею прийміть найщиріші вітання і побажання здоров'я, щастя, радості, добра, творчого довголіття і вічної молодості в душі.

З повагою Надія, Тарас, Марія, Анналіза Цяпи.
Мирослава Слика.

Коли Різдвяні дзвони над землею
Всепереможно звеселяють світ
Я Вас вітаю з славним Ювілеєм
І зичу Вам щасливих, довгих літ,
Здоров'я, миру, радості, достатку,
Хай лиш добро ступа на Ваш поріг!
Душею лину я на Ваше свято,
Щоб низько Вам вклонитися до ніг.

З любов'ю і повагою Н. Цяпа

Ця приємна вісточка прилетіла до мене із США, де тепер мешкає зі своєї внучкою, сином та невісткою Надія Андріївна Цяпа. Вітання підписано і мамою Надії Андріївни — Мирославою Слика, яка залишилась на Тернопіллі під «патронатом» сина. Моя сім'я добре знайома з Сликаками, ми неодноразово на Пасхальні свята були гостями цієї привітної родини. Разом з цими вітаннями служба послуг доставила мені й чудові квіти... Я щиро дякую Надії Андріївні за пам'ять, за пам'ять

про Тернопілля, де вона народилася, перебуваючи на чужині... Якраз в ці дні, коли я отримав цю вістчку із США, у нас на всі лади і скрізь лунали:

Раю, мій раю, іде Коляда.
Світить на весь світ колядна зізда.

Шапки смушеві, квітчасті хустки.
Раді дівчата і парубки.

Йдуть одержимі, в них місія є:
світу сказати слово своє.

Бог народився, Його і славім.
Мир заселився народженням тим.

Надія Данилевська

Я пам'ятаю, коли Надія Андріївна після мого запрошення на кафедру педіатрії для праці, запитала мене: невже я коли-небудь буду кандидатом медичних наук? Ось що значить молодість — надія, надія у всьому.

Я так захопився особистим (вітаннями), що не подумав про паузу. А тому хочу навести низку сучасних афоризмів Ігора Січовика, які можуть конкурувати з класичними («Літературна Україна» 2-9 січня 2014):

* У кожному з нас дімає лагідний і хижий звір. Усе залежить від того, кого ми в собі розбудемо.

* Навіть вічний двигун не вічний.

* У декого майбутнє вже минуло.

* І мізинець може стати спрямовуючим, якщо відрубують вказівний.

* Депутати не продаються. Продані.

* Я весь час відчуваю руки нашої влади в моїх кишенях.

* Раніше люди грабували банки, а тепер банки грабують людей.

* Влада змінилася. При владі ті самі.

* Найкращі актори — в політиці.

* Влада — єдина дама, з якою ніхто не хоче розлучатися.

* Якщо владі бракує грошей, вона народ годує обіцянками.

* Де поділися розбійники з нашого лісу? Вони пішли у владу, а народ загнали до лісу.

* Хочеш стати людиною? Сховай хвоста.

* Закон — як сир — весь у дірках.

- * В деяких країнах троянських коней вирощують табунами.
- * В Україні не можна довіряти навіть світлофорам.
- * Дрібні люди люблять великі гроші.
- * Політик — це урна для плювків.
- * Якби свободу можна було поміняти на ковбасу, черзі не було б кінця.
- * Навіть порожнє місце порожнім не буває.
- * І орденом можна образити.
- * Злодії так обікрали державу, що навіть в'язницю утримують за власний рахунок.
- * Ми давно б жили при комунізмі, якби нічого не робили.
- * Комуністи за всі свої злочини навіть не почервоніли.
- * Барани з вовками розраховуються овечими шкурами.
- * Як можуть комуністи повірити в Голодомор, якщо вони жодного дня не голодали?
- * Хоча наша економіка лежить, зате скільки дач стоїть.
- * Ніщо само собою не народжується. Навіть у кризи є батьки.
- * Якщо в овець немає пастуха, їх веде баран.
- * На честь великої дружби з російським народом українці часник назвали «Москаль», з припискою в ціннику: «Злий».
- * Росія прорубала вікно в Європу. І встановила ґрати.
- * Президентський палац — місце, де президенти переховуються від народу...

Вельмишановний Іване Семеновичу!

З великою любов'ю і подякою прийміть мої найкращі вітання з нагоди Вашого чудового Ювілею і хочу побажати Вам міцного здоров'я, наснаги, адже посіяне Вами добро і знання розростаються... у Ваших дітях, онуках, численних учнях!

О. Русановська

Величественний
Іване Семеновичу!
З Вашою любов'ю і подорою
прийміть мої найщиріші
вітання з нагоди Вашого
шлюбного Ювілею і побажати
Вам міцного здоров'я, наснаги,
адрес посієне Вами добро і
знання розростаюся... у Ваших
дітей, онуків, численних учнів!
О. Русановська

*А це вже Ольга Русановська говорить теплі слова на мою адресу
в ресторані.*

Крім того, Ольга Володимирівна вручила мені і листівку такого змісту:

Перебувайте у здоров'ї,
у щасті-радості. Завжди
нехай над Вами промінь сходить
надії, миру, доброти!
Хай здійснюються всі бажання
та світлі мрії й сподівання!

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Вам, Тому, хто найближчий з поміж нас до досконалості, який вміє ділитися Любов'ю, знаннями, здобутками, бажаю подальшої наснаги, сил і міцного здоров'я та плідних років.

В День Ювілею

З повагою Ольга Русановська 10. 01. 2014 р.

Пересудуйте у згорові,
у щасті-радості. Павсю
сехай наг Васни прошии сходите
наді, миру, доброти!
Хай здійснюється всі бажання
та світлі ірї і сподівання!

Велич шановний
Іване Семеновичу!

Вам, Тому, хто
найближчий з
політ нас до
досконалості, який
вміє ділитися
любовою, знаннями,
здобутками, бачаю
подальшої настання,
сми і міцного здоров'я
і щасливих роць.

В день ювілею
з пов. Ольги Русановської
10.01.2014р.

Доцент Ольга Володимирівна Русановська є єдиним моїм учнем з поза меж Тернопілля. З Ужгорода. Вона не лише успішно пізнавала наукові ази, а є й зразковою мамою трьох (!) діток. Трьох... Одна дитина — і та для мами понад усе... Понад усіх дисертацій, звань, багатств... А троє? Лише мама спроможна відчувати свого дитяти

ЩАСТЯ

— Знайшов! Щастя знайшов! Глянь, мамо, яка гарна п'ятірочка!

Біжить хлоп'я через подвір'я. Воно поспішає скоріше показати п'ятипелюсткове «щастячко», знайдене на квітучій бузковій гілці. І стільки тієї радості в голосі хлоп'яти! Можливо, так було і в його прадіда

сто років тому. А може, так буде і в його правнука через сто років? Для щастя іноді так небагато треба... (Є. Шморгун).

І все це не лише помічає, а й глибоко переживає мама. У неї є не одне життя: своє, особисте та життя разом зі своєї дитиною. І чим більше дітей у мами тим більш воно багате та різноманітне. Тим глибше та частіше у мами цвітуть

ВЕСНЯНІ КВІТИ

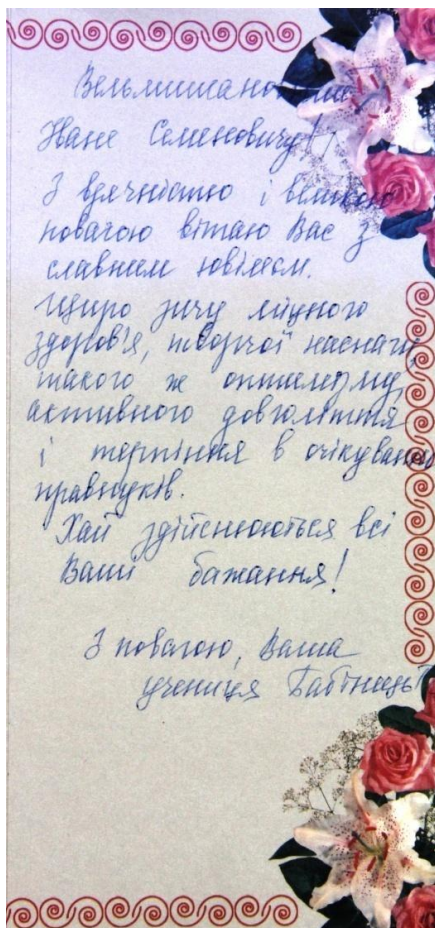
Весна чарівниця,
Неначе цариця,
Наказ свій послала,
Щоб краса вставала.
І проліски, і травка,
Й зелена муравка,
І кульбаба рясна,
Й фіалочка ясна —
Всі квіти весняні,
Веселі, кохані,
З-під листя виходять,

Голівки підводять
Од сну зимового
До сонця ясного!
Дві квітки дрібненькі,
Мов дітки маленькі,
Розбіглись у гаю,
Я їх позбираю
В пучечок докупи
Для мами-голубки!

О. Пчілка

Вельмишановний Іване Семеновичу!
З вдячністю і великою повагою вітаю Вас з славним ювілеєм.
Щиро зичу міцного здоров'я, творчої наснаги, такого ж оптимізму,
активного довголіття і терпіння в очікуванні правнуків.
Хай здійснюються всі Ваші бажання!
З повагою, Ваша учениця Бабінець

Ба які ми веселі... А ви кажете... Перша зліва Тетяна Бабінець, потім професор Лідія Слободян, доцент Надія Ходочук і я. Хотів написати — старі кадри. Але ні — ми молоді душею.

Тетяна Степанівна Бабінець уже має правнучку. А я — ні. Я їй запропонував зайнятися «наукою», коли вона мала достатньо високий фах педіатра, була лікарем вищої категорії. Якраз її лікарська майстерність й була причиною того, що я звернув на нею увагу. Мої сподівання на її педагогічну вправність у подальшому виправдалася. Як наше життя з Тетяною Степанівною, так і життя кожної людини підтверджують слова Олексія Горького: «Неправда, что жизнь мрачна, неправда, что в ней только язвы, да стоны, горе и слезы! В ней не только пошрое, но и героическое, не только грязное, но и светлое, чарующее, красивое. В ней есть все, что захочет найти человек, а в нем — есть сила создать то, чего нет в ней!». Усе так. Але нікуди не подітися від плину часу, незважаючи на чудові підбадьорливі слова у зв'язку з ювілеєм.

Юноша ощущает рост:
жмут ботинки, теснит в шагу,

хочется есть, как будто в пост.
Я все это уже не могу.

Мне уже не хочется есть.
Мне уже ботинки не жмут.
Это все, наверне, и есть
старость. Нас теперь не возьмут
ни в туристический поход,
ни на мировую войну.
Возраст, когда так много льгот,
это старость, как не взгляну.

Борис Слуцкий

Мне с юности запомнилась строка,
С которой не могу не согласиться :
"Учитель, воспитай ученика,
Чтоб было у кого потом учиться!".

Учить других куда как нелегко!
А жизнь идет, и надо торопиться.
Учитель, воспитай учеников,
Чтоб было у кого потом учиться!

Борис Левин

Милому
сімейному науково-
му керівнику,
шановному
Івану Сімоновичу,
мудрому настав-
нику і прекрасній
людині

в день ювілею багаторічно
здоров'я, радості, натхнення
і Божого благословення.

Безмежно
вдячні Вашій
учні Ходорчук Н.Я
Цербатюк І.Ю

Мне с юности запомнилась строка,
С которой не могу не согласиться:
«Учитель, воспитай ученика,
Чтоб было у кого потом учиться!».

Учить других куда как нелегко!
А жизнь идет, и надо торопиться.

Учитель, виховай учеників,
Щоб було у когось потім навчитися!

Борис Левин

Нашому сімейному науковому керівнику, шановному Івану Семеновичу, мудрому наставнику і прекрасній людині в день ювілею бажаємо здоров'я, радості, натхнення і Божого благословення.

Безмежно вдячні Ваші учні Ходорчук Н. Я., Щербатюк Н. Ю.

Доценти, кандидати медичних наук Надія Яківна Ходорчук і Наталія Юріївна Щербатюк, мама і донька, обидві педіатри... Обидві мої учениці... Це видно й із їх чудового та душевного послання до мене, яке я щойно навів. Надія Яківна працювала педіатром на Волині, пройшла за конкурсом в клінічну ординатуру на кафедру, яку я очолював, написала кандидатську дисертацію й успішно її захистила. Її донька Наталя після закінчення з відзнакою Тернопільського медичного інституту подалася в науку і через три роки завершила своє дослідження, яке, природно, закінчилось захистом кандидатської дисертації. І тут не подискутуєш із Михайлом Мамонтовим, який сказав: «Учись, читай, удосконалюй себе, будь компетентним, якщо бажаєш досягти успіху і щастя. Всі інші шляхи — в нікуди!»

Як я багато навів і ще буду наводити чимало слів похвали на свою адресу у зв'язку з ювілеєм (і не лише). Але поряд з цим я добре пам'ятаю слова Василя Симоненка:

Не лицемірити, не чванитись пихато,
Не дуракам пускати в очі дим,
Не з мудрим виглядом зазубрені цитати
Вигукувати голосом худим, —

Я не цього бажаю, не папуга,
Щоб віддався цьому ремеслу.
Я хочу правді бути вічним другом
І ворогом одвічним злу.

Дорогий і вельмишановний Іване Семеновичу!

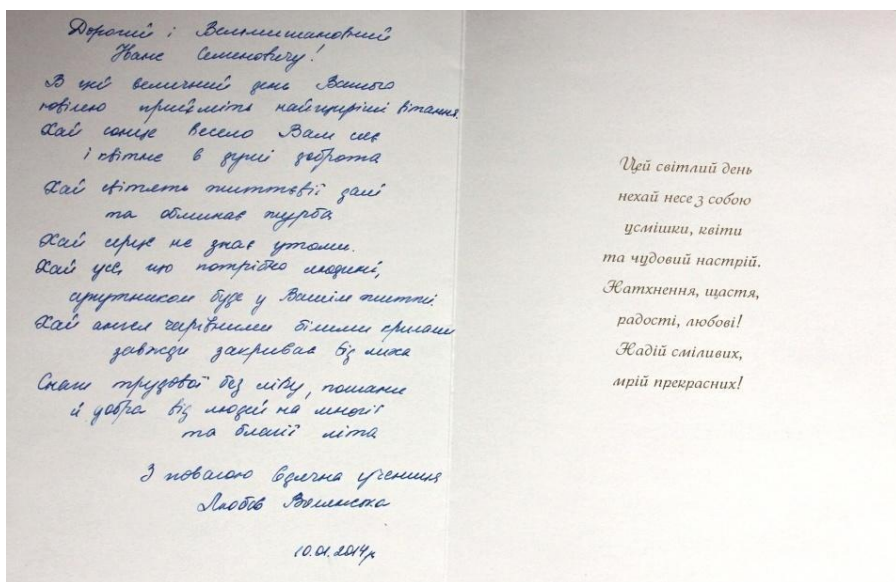
В цей величний день Вашого ювілею прийміть найщиріші Вітання.

Хай сонце весело Вам сяє
і світить в душі доброта.

Хай світять життєві далі
та обминає турбота.
Хай серце не знає утоми.
Хай усе, що потрібно людині,
супутником буде у Вашому житті.
Хай ангел чарівними білими крилами
завжди закриває від лиха.
Снаги трудової без ліку, пошани
й добра від людей на многії
та благії літа.

З повагою вдячна учениця Любов Волянська
10. 01. 2014 р.

Цей світлий день
нехай несе з собою
усмішки, квіти
та чудовий настрій.
Натхнення, щастя,
радості, любові!
Надій сміливих,
мрій прекрасних!

Доцент Любов Августинівна Волянська ґрунтовно оволоділа педіатрею (в тому числі і основами дитячих інфекційних захворювань) та постійно працює над удосконаленням свого фаху. І не лише фаху, як свідчить її послання до мого ювілею. Ювілею...

«...Ювілей, рік ювілейний, — се рік покаяння.

Чи межі Вами много таких, що ласки Божої не мають і гнів Божий заслужили, того не знаю. Нехай кождий із Вас, що отсе моє письмо буде читати або слухати, сам вгляне добре в свою душу. Най кождий себе самого запитає, чи над его душею стоїть чорна хмара Божого гніву.

Знайдеться, може, і не одна родина і, може, не одна громада, в котрій загальні беззаконня сягнули на всіх неласку Божу...

Покайтеся! Жалуйте за свої гріхи, наверніться до Бога, найліпшого Вашого Вітця, котрого Ви гріхом прогнівили. Поправте своє життя! Покиньте беззаконіє! Верніться до побожності життя християнського, а Бог Всевишній яко Отець Всемиловитий прийме Вас, як Свої діти, забуде Ваші гріхи і верне Вам назад ласку Свою святу...» (із «Пастирське послання Митрополита Андрея О Ювілею». Книга «Пастирські послання» т. І. Андрея Шептицького. Львів, 2007).

Вельмишановний, дорогий Іване Семеновичу!

Доля щедро дарує Вам здоров'я та сили святкувати славний ювілей, а усім нам радість зустрічі, спілкування з Вами, можливість висловити свою глибоку шану і любов до Вас! Ваша невтомна працездатність, бажання самовдосконалення і розвитку завжди були, а головне, залишаються стимулом для учнів і колег, спонукають брати з Вас приклад. Своєю життєвою мудрістю Ви щедро ділитись з друзями, знайомими, усім оточуючим світом у своїх літературних творах, формуючи світогляд цілого покоління, віддаючи людям частку своєї душі.

Щиро бажаю Вам, дорогий Учителю, щоб і надалі доля була прихильною до Вас, щоб джерело Вашого натхнення не міліло і ще довгі роки втамовувало спрагу Ваших вірних читачів-прихильників!

З роси і води Вам многих літ!

Ваша вірна учениця, Вікторія Фурдела.

10. 01. 14 підпис

Вельмишановний,
дорогий Іване Семеновичу!

Долі щиро дарує Вам
здоров'я та сил святкувати
славний ювілей, а усім нам
радість зустрічі, спілкування
з Вами, можливість висловити
свою глибоку шану і любов до
Вас! Ваша невтомна
працездатність, багатство
самовдосконалення і розвитку
забери були, а головне, для учнів і колег, спонукають брані з Вас
приклад. Своєю життєвою мудрістю Ви щиро
ділитесь з друзями, знайомими, усім оточуючим
світом у своїх літературних творах, формуючи
світосвідомість цілого покоління, віддаючи молоді
гасла свої душі.

Щиро бажаю Вам, дорогий Учителю,
щоб і надалі доля буде прихильною до
Вас, щоб збереглося Ваше натхнення
не лінило і ще довгі роки вшановувало
спрацю Ваших вірних читачів-прихильників!

З роки і воли Вам легких мій!

Ваша вірна учениця, Вікторія Турдєн.

10.01.11 Олія -

Ми з Вікторією на моїх урочинах... Ромовляємо...

Доцент, кандидат медичних наук Вікторія Богданівна Фурдела, одна з останніх «моїх» учениць, відрізняється особливою науковою аналітичністю, розумінням співрозмовника з першого слова (не речення), за результатами своєї кандидатської дисертації написала та видала монографію (явище рідкісне)... І я був впевнений, що вона буде доктором наук дуже швидко... Я їй пропонував продовжити наукові дослідження в Київському академічному інституті... З надією на надзвичайні наукові досягнення... Не сталося. Двоє діток, старенькі дідуся та бабусі... Дуже шкода, що таких здібних молодих людей поглинає повсякдення. Дуже шкода, що в країні нікому не потрібні талановиті науковці... У нас понад усе... Самі, читачу, знаєте, що цінується. Гроші. А тому нелегко визначити

ХТО НАЙПРИМІТНІШИЙ

Тільки-но сонце весняно плюснулося на широкий вігін, що за селом, а мати-мачуха вже й затеплила свої жовті лихтарики. Її стала найпривітнішою на вигоні. Потім куциста кропива, сердито розпихаюче

пріле бадияччя, погналу вгору. І вже найпримітнішою на вигоні стала вона. Згодом зазолотіли кульбаби, і всім здалося, що на вигоні тільки вони й ростуть. А потім вибував свічкастий коров'як. І було його видно здалека.

За такими вдатними сусідами куценькому споришеві ніяк і показатися. Та він і не пнеться. Примостився там, де вже інші рости не захотіли, та й кучерявиться тихенько при самі землі. Але саме до споришу тягнуться влітку корови, обминаючи його квітчастих сусідів. Саме за ним нишпорять вівці і кози. Цю травку-муравку і кури пощупують, і гуси поскубують. А восени поласувати споришевими зернятками-горішками злітаються цілі зграї дикого птаства — від шалапутних горобців до відлюдкуватих тетеруків. От і розберись, хто найпримітніший на вигоні (Є. Шморгун).

От і розберись, хто найпримітніший у с у с п і л ь с т в і... Але при цьому процесі пам'ятай: «Робиш добро — не лайся. Робиш зло — зла стережися (Андрій Ворон). І май час для гаївки:

Ходить жучок по долині,
А жучиха по дер'вині.

Грай, жучку, грай, небоже.
Най ти Господь допоможе.

А наш жучок — як пан, як пан.
Купив собі жупан, жупан.

Грай, жучку, грай, небоже.
Най ти Господь допоможе.

А наш жучок невеличкий,
Купив собі черевички.

Грай, жучку, грай, небоже,
На й ти Господь допоможе.

*(Записав М. В. Машанич
у с. Завидовичі Львівська обл.)*

Присвята Івану Семеновичу Сміяну
на честь 85-річчя
З повагою від сім'ї Шульгай

Ми сьогодні вшановуємо постать значну —
Лікар, вчений, письменник і вчитель —
В починаннях усіх Ви знайшли глибину,
Досягли вершин, зазирали у вічність.

Скільки весен і зим,
Скільки сонячних днів
Промайнули, як крила пташині,
Але спогади різні — веселі й сумні
Живі в вашому серці донині.

Шлях життєвий — це нива, родюча земля,
Яку Ви на добро засівали —

Сотням учнів своїх, тисячам лікарів
Ви путівку в професію дали.

Так лишайтесь завжди
Повним мрій й сподівань,
При здоров'ї в родинному колі,
Серед щирих численних вітань
Многа літа в щасті й любові!

Леся Шульгай

10 січня 2014 року

*Присвята Івану Семеновичу Сміяну
на честь 85-річчя
з повагою від сім'ї Шульгай*

Ми сьогодні вішановуєм постать значну –
Лікар, вчений, письменник і вчитель –
В починаннях усіх Ви знайшли глибину,
Досягнули вершин, зазирали у вічність.

Скільки весен і зим,
Скільки сонячних днів
Промайнули, як крила пташині,
Але спогади різні – веселі й сумні
Живі в вашому серці донині.

Шлях життєвий – це нива, родюча земля,
Яку Ви на добро засівали -
Сотням учнів своїх, тисячам лікарів
Ви путівку в професію дали.'

Так лишайтесь завжди
Повним мрій й сподівань,
При здоров'ї в родинному колі,
Серед щирих чисельних сердечних вітань
Многа літа вам в щасті й любові!

*Леся Шульгай
10 січня 2014 року*

Кожен крок, кожен учинок людини розкриває її сутність... Як і в даному випадку доцента Лесю Шульгай. Різноманіттю кожної людини немає меж. Мабуть, тому ми так мало знаємо один одного. У даному випадку, прочитавши це послання, можемо продекламувати такі слова Марії Гуменюк:

...У синє небо погляд підйму,
Назустріч сонцю я прстягну руки.
Холодну зиму із душі зніму,
Теплом зігрію душу від розпуки...

У синє небо погляд підйму...

Та побажаю вдуматися в слова Андрія Ворона (із книги Мирослава Дочинець «Многії літа. Благії літа): «Ми дивуємося, чому так легко плаває риба у товщі води... Чому так легко літає, майже не махаючи крильми, птах у повітрі... Чому такий спритний кріт у твердій землі... Тому що вони знають свій ритм — чергування сили і спокою. Усе життя цьому треба вчитися й нам, усвідомлено вслухаючись у кожную клітинку — чого вона хоче. А найкраще це робити при ходінні пішки. Навчишся володіти своїм ритмом — і будеш, як риба у воді, як птиця в небі. І все задумане здійсниться, а життя буде легким».

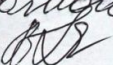
Вельмишановний Вчителю!

З великою повагою, любов'ю вітаю Вас з ювілеєм. Ви виховали велику плеяду своїх учнів, докторів наук, кандидатів, лікарів і просто «добрих людей». Постійно віддавали нам частку своєї душі. а нам хочеться віддавати тепло своїх сердець Вам. Радуйте нас своїми книгами, вселяйте в нас свій оптимізм. Радійте життю.

Всього Вам самого найкращого! Підпис Валентини Лободи

Нехай сьогодні
свято прикрашають
усмішок промені
та квіти почуттів.
Любові, радості
й добра бажаю!
Счасливих, сонячних
майбутні днів!

Величчю ановит
Виталю!

З великою пове-
ною, любовно вітати
вас з ювілеєм. Ва-
виховали велику
плем'я своїх учнів
докторів наук, кан-
дидатів, лікарів
і просвіту, добрих
людей! Певно, багато
було в вас ка-
мінь своєї душі.
А най хочемо, а-
давати тіло своїх
сердечок. Радуйте
нас своїми кимо-
ми, величчю в
нас світ отримувати.
Радуйте нас, не тільки,
всього вам щиро
набратися!

Нехай сьогодні
св'ято прикрашають
усмішок промені
та квіти почуттів.
Любові, радості
й добра бажаю!
Щасливих, сонячних
майбутніх днів!

Валентина Федорівна Лобода — багаторічний завідувач дитячої поліклініки на Волині, вирішила випробувати свій життєвий ритм і в науці. Вона за конкурсом вступила на посаду клінічного ординатора кафедри педіатрії, яку я очолював. Вона успішно захистила кандидатську дисертацію. Була асистентом, доцентом, завідувачем кафедри. Під її керівництвом захищено кілька кандидатських дисертацій. Є автором не лише численних наукових статей, а й монографій, навчальних посібників... Можна вважати, що життя її відбулося...

*Це 4 завідувачки кафедр педіатрії нашого вузу (двоє з них — у минулому):
Лідя Слободян, Валентина Лобода, Наталія Банадига, Галина Павлишин
(зліва направо). Вони по чергово говорять про ювілей... Слухаючи їх і знаючи
їх, я згідний з Конфуцієм: «за своїми природними задатками люди один
одному близькі, а за своїми звичками одне від одного далекі».*

Теплі, щирі, добросердечні слова послань, які надходять до мене,
надихають мене сказати, що я

КРИНИЦЯ

Я — криниця,
Світло ховаю на дні,
Повні відра зірок
У моїй глибині.

Я — криниця
На перехресті доріг,
Черпають пригорщами
З глибин моїх.

Я — криниця,
В мені — снага — не вода —
Невичерпна,
Вічно молода.

Йона Грубер

Розійшовся!..

Вельмишановний Іване Семеновичу!

У цей визначний день прийміть щирі
вітання, здоров'я, радості, натхнення,
нехай душа у Вас ніколи не старіє,
на білій скатертині будуть хліб і сіль,
своїм теплом Вас завжди сонце гріє,
слова поядки линуць звідусіль.
В житті нехай все буде, що потрібно,
без чого не складається життя,
любов, здоров'я, щастя, дружба
та вічна не старіюча душа.
Смійтеся більше і менше сумуйте,
щораз багатійте та більше гадзуйте,
хай думи ніколи спочинку не знають,
в хороші книжки їх усі укладають.
Хай серце ще довго тріпоче у грудях.
Живіть до ста років на поміч всім людям.

Від вдячної учениці,
доцента кафедри мікробіології, вірусології та імунології
Романюк Лідії

Любові, Здоров'я
і доброї долі!
Щоб Завжди вдавалися
справи чудові!
Щоб ріки достатку
текли — не міліли!
Натхнення і настрою,
щастя та сили!

Лідія Богданівна Романюк — не єдина моя учениця, яка оминула педіатрію. Після захисту кандидатської дисертації, її не могли працевлаштувати на кафедрах педіатрії. Усі вакантні посади були зайняті. І їй ректорат запропонував... І вона на цій кафедрі знайшла себе. Це перша її особливість. Друга — за час навчання в клінічній ординатурі вона підготувала та захистила кандидатську дисертацію і, що головне,

народила двох діток. Знай наших! Педіатрів! Не наукою єдиною живе людина! Сьогодні 14 квітня 2014 року, а через декілька днів 20 квітня:

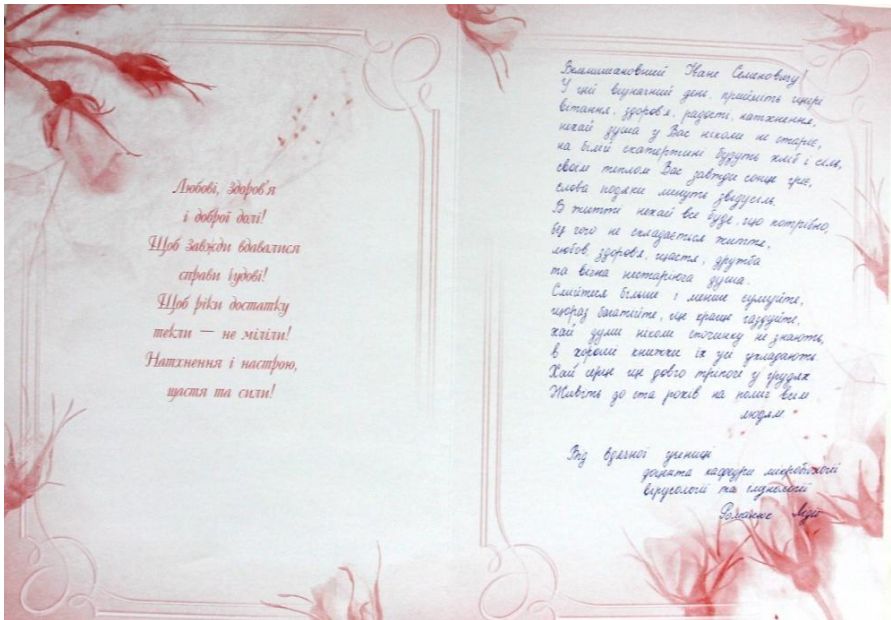
«Сей день, его же сотвори Господь, возрадуемся і возвеселім в он.

Пасха красная, Пасха, Господня Пасха! Пасха всесечстная нам возсія. Пасха, радости друг друга обимем! О Пасха! Избавленіє скорби: ібо із гроба десь, яко от чертога, возсіяв Христос, жени радости ісполни, глаголя: проповідите апостолам.

С л а в а : І н и н і:

Воскресенія день, і просвітимся торжеством, і друг друга обимем. Рцем: братіє! і ненавидящим нас простим вся воскресенієм, і тако возопіїм:

Христос воскрес (тричі). [із книги «Православний молитвослов». Кременець. 1989].

І що тут додати?

Тут небо усміхається зірками,
Тут небом умиваються зірки.

А щастя обернулось дітлахами,
І небо це, і зорі — їх таки...

Петро Велесик

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Сердечно вітаю Вас із ювілеєм. Бажаю Вам міцного здоров'я, цікавих задумів, натхнення та успіхів у Вашій творчій роботі, невичерпного оптимізму, щедрого достатку, благополуччя.

Світу яскравого принадність і краса
Хай повнить радістю і величчю життя,
Бог щастям із небес благословляє,
усі бажання й задуми здійснює!

Ваш світла мудрість та щедрість душі завжди будуть переповнювати моє серце повагою до Вас.

Із вдячністю Наталія Боцюк

Льються і льються теплі та щирі вітання на мою... о Господі, зовсім не молоду особу. Хотів написати — душу, а потім подумав: можливо

слово старість до душі не відноситься! А лише до тіла. В пісні ж співається: «не стареет душа...»

Але

У драмі людській небагато дій:
дитинство, юність, молодість і старість.
Роби що хоч, ридай або радій.
Неси свій хрест. Все інше — позосталість.

Настане час — і піде все в архів.
Уламки долі винесе на сушу.
Життя — спокута не своїх гріхів.
Життя — це оббирання з реп'яхів,
що пазурами упилися в душу.

Кричи, благай — епоха як глуха.
Поет припав до папиних пантофель.
Страшний суфлер підказує: ха-ха!
Мені не смішно. Я ж не Мефістофель.

Ліна Костенко

А це вже колективне послання:

Шановний Іване Семеновичу!

Від щирого серця, з відчуттям безмежної поваги та душевної
прихильності надсилаємо вітання з 85-річним ювілеєм!

Про те, що наш час пролітає невпинно,
Нагадує вік вже дорослих дітей,
Життєві здобутки та успіхи плідні
У праці невтомній на користь людей.

Про час нам нагадують й пам'ятні дати, —
Такі, що повз них неможливо пройти:
Вісімдесят п'ять Вам — дозвольте вітати, —
Знаменна подія у Вас у житті!

Бажаєм здоров'я, натхнення і сили,
Таки посміхатися часу на зло,
Родинного затишку, щастя і віри,
Що все те прожите, — не марним було!

З найкращими побажаннями,

Оксана Боярчук — підпис
Тетяна Рибіна-Гаріян — підпис
Вікторія Польовчик-Задорожня
10. 01. 2014 року м. Тернопіль

Мамовний
Звене Семіновому!

Від щирою серця, з відчуттями
безмежної поваги та душевної
прихильності надсилаємо вітання
з 85-річчям ювілею!

Про те, що нам час приїтас новинкою,
Знає всі вже дорослі діти,
Життєві здобутки та звитяги тісні
У праці невтомній на користь людей.

Про час нам нагадують і пам'ятні дати, -
Тілі, що повз них немовсімво прейтти:
Всімдесят п'ять Вам - дозволяє вітати,
Знайменна подія у Вас у житті!

Бажаємо здоров'я, натхнення і сил,
Щоби поспіхатися часу казю,
Розумного зацікавлення, участі і віри,
Що все це прожити, - не марним було!

З найкращими побажаннями,

Оксана Федорук - Губер
Тетяна Рибна - Гаріян Федорук
Рікстерія Полоник - Загородня

10.01.2014 року

м. Тернопіль

Це вже «онуки»... Успішні онуки! Вони не лише гарно пишуть, вони і працюють відмінно. Та ще такі красиві! А мені залишилося лише процитувати вірш Євгена Безкоровайного

ПОВЕЛИКДЕНЬ

Відсіяло, віддзвеніло, відсвяткувалось,
Відбуло у вишень заметіль!
Свято, що у муках народилось, —
Відійшло, як хвилі на воді.
Тільки щем легенький, як вітрила,
Фантастичні мислі напина.
Боже, дай душі чарівні крила,
Щоб вернулась в молодість вона.
До гаївок із левком нагірним
Над притихлим в присмерку селом,
Де Тобі я парубком покірним
Без вагання здався у полон.

Ювілей — це не лише приємності та радісні хвилини... Це й час глибинних роздумів: хто ж ти? І на превеликий жаль ні я, ні мабуть, ти, читачу, не можеш дати вичерпної відповіді на таке питання. Із-за своєї гріховності, насамперед. Остання відчувається гостро лише в старості. Мабуть, все сказане пояснює й те, що мої численні книги не дають повної відповіді на поставлене питання...

Тому знову

О КНИГЕ

Печально-робко в прошлое заглянешь.
О будущее, ты ли не настанешь?
О книга, ты мне лжешь или права?
О птица, ты орел и ли сова?

Фридрих Ницше

Питання, питання, питання... Життя як без питань, так і без руху не буває.

Наступна частина відгуків в мою адресу в альбомі відкривається фотографією обласної дитячої клінічної лікарні, яка після закінчення будівництва вступила в дію 1987 року, в рік проведення в Тернополі з'їзду

педіатрів. Порівняно з попередньою лікарнею, ця будова більш сучасна та в два рази більша за потужністю. В цій будові отримали друге життя тисячі малюків, в цій будові багато тисяч дітей постійно отримують покращення сприйняття навколишнього середовища: світла, сонця, рослинного і тваринного світу...; чутливого підвищення позитивних подразників від спілкування з собі подібних... В цій установі сотні працівників, які слугують дітям, проводять основний час свого життя...

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Прийміть самі щирі і добрі привітання з нагоди Дня народження!

Бажаю Вам міцного здоров'я, благополуччя в родині, радості від дітей, онуків, більше сонячних днів, творчої наснаги і здійснення усіх задумів і побажань.

З пошаною Г. І. Корицький

10. 01. 2014 р.

**ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ
ІВАНЕ СЕМЕНОВИЧУ !**

**Прийміть самі щирі і добрі привітання
з нагоди Дня народження !**

**Бажаю Вам міцного здоров'я,
благополуччя в родині,
радості від дітей, онуків,
більше сонячних і теплих днів,
творчої наснаги і здійснення
усіх задумів і побажань.**

З пошаною, Г.І.Корицький

10.01.2014р.

*Григорій Іванович вручає мені ювілейний адрес. У гарній компанії!
За файним святковим столом!*

Заслужений лікар України, кандидат медичних наук Григорій Іванович Корицький багато років очолює обласну дитячу клінічну лікарню (головний лікар) і не лише очолює, а й вдало координує її багатопрофільну діяльність (профілактично-лікувальну, виховну, педагогічну, наукову...). Великий колектив цієї лікарні діє, як один цілісний організм, в якому значну частку займають члени кафедр педіатрії. Вони разом не лише вправно виконують професійні справи, а й відчувуючи весну

Лаються, і плачуть і сміються,
Дорікають, просять і кленуть
В час, коли над нивами зів'ються
Пахощі в прозорі каламуті.

Ходять, заціловані до болю,
З криком божевільним на устах,

Бо ж проснулась то весняна воля
В стомлених і змучених серцях.

Бо, напнувши сонячні намети,
Що весна дурманом налила,
До струмка припала вся планета,
Упилася і в танок пішла.

Василь Симоненко

Якщо ми кажемо, що кожній людині притаманне щось своє, лише своє, то це в ще більшій мірі відноситься до лікаря, медичного працівника, який постійно спілкується не лише зі здоровими особами, а частіше — з хворими. Якщо у вас, читачу, буде достатньо терпіння і ви прочитаєте всі послання до мене, то ви переконаєтесь в наявності прояву індивідуальності в кожному. І це пояснює Артур Шопенгауер: «В своем образе действий не надо брать примером никого другого, так как положение, обстоятельства, отношения никогда не бывают одинаковы и так как разница в характере накладывает также особый отпечаток на поведение, почему «когда двое делают то же самое, получается не то же самое». После зрелого размышления и тщательного обсуждения надлежит поступать сообразно своему собственному характеру. Таким образом, и в практической области необходима *оригинальность*: иначе то, что делает человек, не будет соответствовать тому, что он есть».

Вельмишановний Іване Семеновичу!
Прийміть найщиріші вітання з нагоди Вашого ювілею!

**ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ
ІВАНЕ СЕМЕНОВИЧУ !**
**Прийміть найщиріші вітання з нагоди
Вашого ювілею !**

Кружляє листя у танку осіннім,
Дерева, наче в полум'ї, горять.
В цей день зібрались Ваші друзі й рідні
Із Вашим святом щиро привітатъ.
Бажаю Вам, щоб доля дарувала
В осіннім сонці весняне тепло,
Щоб Ваша молода душа співала,
А для печалі місця не було.

Хай серце Ваше завжди щедрим буде
І широко відкритим для людей,
Хай молодеча сила сповнить груди,
Додасть наснаги і нових ідей.
Бажаю Вам, щоб кожне починання
Було успішно втілене в життя,
Нехай людська повага і визнання
Крокують поруч з Вами в майбуття.
Любові Вам і злагоди в родині,
Не знати горя, смутку і біди,
Хай прибуває щедро Вам щоднини
Із сонця й вітру, із роси й води.

Кружляє листя у танку осіннім,
Дерева, наче в полум'ї, горять.
В цей день зібрались Ваші друзі й рідні
Із Вашим святом щиро привітатъ.
Бажаю Вам, щоб доля дарувала
В осіннім сонці весняне тепло,
Щоб Ваша молода душа співала,
А для печалі місця не було.
Хай серце Ваше завжди щедрим буде
І широко відкритим для людей,
Хай молодеча сила сповнить груди,
Додасть наснаги і нових ідей.
Бажаю Вам, щоб кожне починання

Було успішно втілено в життя,
Нехай людська повага і визнання
Крокують поруч з Вами в майбуття.
Любові Вам і злагоди в родині,
Не знати горя, смутку і біди,
Хай прибуває щедро Вам щоднини
Із сонця й вітру, із роси й води.

Ось так мене привітала наша випускниця, кандидат медичних наук, начмед Тернопільської обласної дитячої клінічної лікарні Алла Петрівна Філюк. Можливо, я й повторяюсь, але в моїй пам'яті залишилась така деталь: разом з документами про вступ до нашого вузу Алла Петрівна, тоді вродлива 17-річна дівчина, надала ще й кілька папок з її друкованими віршами, які читала вся приймальна комісія на чолі з її головою (мною). Було й таке, було ще численна низка епізодів фахових спілкувань з Аллою Петрівною, яка багато-багато років очолює медичну частину в обласній дитячій клінічній лікарні... Її робочий день (і не лише день) — це постійне спілкування з хворою дитиною, це напруження всіх можливостей на розв'язання дедалі нових проблем, які виникають біля ліжка кожного малюка, який з надією дивиться їй у вічі. І їй (Аллі Петрівні) допомагають три сестриці (сестри):

Дозволь зронити тихим ранком
Бентежність віршів, часу плин.
Вони з малиновим серпанком
Сплетуть намисто із росин.

З цим даром у відвертій згоді
До тебе прийдуть три сестри,
В натхненній неземній природі
Прилинуть творчості вітри.

Ось доброта — сестра найперша —
Відкриє неосяжність ліри,
Як та перлина, дума наша
Полине в океан ефіру.

І ось тоді сестра середня
Розвіє барви в неба синь.

Очі творця завжди недремні
Заколисають мрінь осин.

Славному Ювіляру
Сміяну Івану Семеновичу
скромно, але від душі...

Мудрий вистинюлий сивочолий
Хочу щиро подякувати долі,
Що до мене щедрою бурою -
Спілкування з гентки дано.

Сивоки мудрості в яскраві огає,
Сивоки щедрості в теплий долоньє-
Ший в нафці - це гентки гентки
Сивокою сівочою Ваші скромні.

Ваші мисли - мудрості ртка
Тинуть наш до серця, наго плече,
В них мурка мурка дзвінка
Тримудрості мурка дзвінка.

Ваші праці - це великий скарб,
Ваша дана - щедро і багата.

Вас вітає, славний Ювіляр
З усім величчям, поважним светом
Між до ста Ваші мисли і творить
Врадо горіти променем
З мисли у всіх красі любить
В дітях повторитися, наго в плечі.

З великою милою,
щирою вдячністю,
розумним пошаном
та найкращим
втамним

Орися Сивічна
Творить

10.01.2014р.

Славному Ювіляру Сміяну Івану Семеновичу
скромно, але від душі...

Мудрий мій вчителю сивочолій
Хочу щиро подякувати долі,

Що до мене щедрою була —
Спілкування з генієм дала.

Скільки мудрості в ясних очах,
Скільки щедрості в теплих долонях —
Шлях в науці — це генія шлях
Сивиною сріблить Ваші скроні.

Ваші книги — мудрості ріка
Плинуть нам до серця, наче пісня,
В них лунає музика дзвінка
І премудрість лікування звисно.

Ваші праці — це великий скарб,
Ваша доля — щедра і багата,
Вас вітали, славний Ювіляр,
З цим величним і поважним святом.

Літ до ста вам жити і творить
Зіркою горіти променисто,
І життя у всій красі любить,
В дітях повторитись, наче в пісні.

З великою шаною, щирою вдячністю,
доземним поклоном та найщирішими вітаннями
Ірина Осипівна Тхорик.
10. 01. 2014 р.

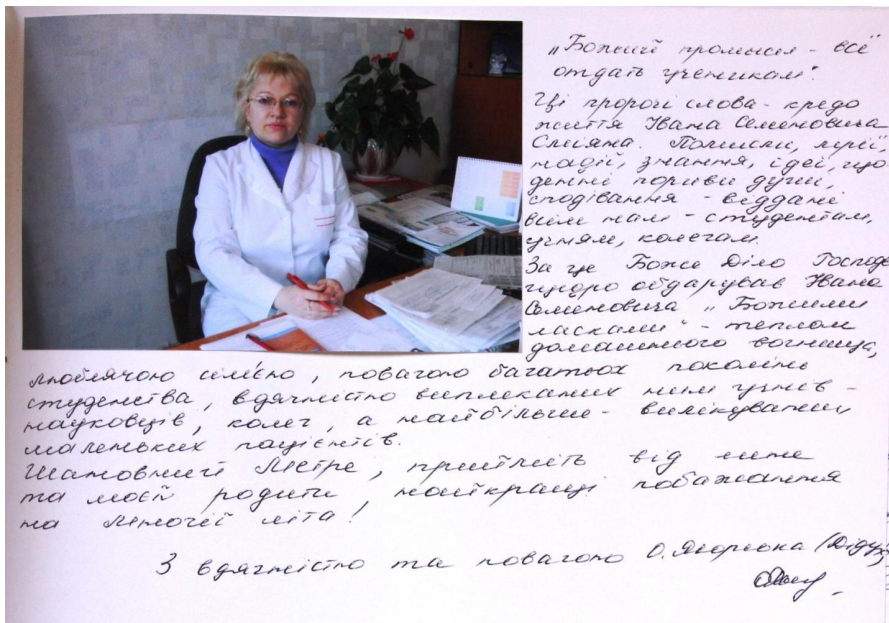
Я не припиняю дивуватись здібностям своїх колег: вони і чудові мами, дружини (більшість моїх колег — це жінки), вони і дуже гарні дитячі лікарі, які люблять **с в і т л о**, а не темряву, вони і завжди привабливі... Та вони ще й усі з душею поета... Вчитайтесь, читачі, в усі їхні послання до мене. І ви побачите те, що є невидимим — їх душі... До них належить й Ірина Осипівна, багаторічний (багато десятирічний) заступник головного лікаря обласної дитячої клінічної лікарні з організаційно-методичної роботи — координатор усіх лікувально-профілактичних заходів з оздоровлення малюків Тернопільської області. Вона може відповісти на всі питання щодо стану дитинства не лише області, а й країни. Ірина Осипівна у своїй справі

ПОЕТ

Тот поэт, врагов кто губит,
Чья родная правда мать,
Кто людей, как братьев любит,
И готов за них страдать.

Он все сделает свободно,
Что другие не могли.
Он поэт, поэт народный,
Он поэт родной земли.

Сергей Есенин

«Божий промисел — все отдасть ученикам».

Ці пророчі слова — кредо життя Івана Семеновича Сміяна. Помисли, мрії, надії, знання, ідеї, щоденні пориви душі, сподівання — віддані всім нам — студентам, учням, колегам.

За це Боже Діло Господь щедро обдарував Івана Семеновича «Божими ласками» — теплом домашнього вогнища, люблячою сім'єю, повагою багатьох поколінь студентства, вдячністю виплечаних ним учнів — науковців, колег, а найбільше — вилікуваних маленьких пацієнтів. Шановний Метре, прийміть від мене та моєї родини, найкращі побажання на багаті літа!

З вдячністю та повагою О. Яворська (Дідух) підпис

Вона, Оксана Дідух (дівоче прізвище), колись проживала в одному під'їзді зі мною, дружила з моєю донькою... (Тернопіль, може, й не місто, але й не маленьке село). А тепер Оксана вже заступник головного лікаря обласної дитячої клінічної лікарні з поліклінічної справи.

Ба, як чудово виглядає Оксана на урочистостях під час промови-вітання.

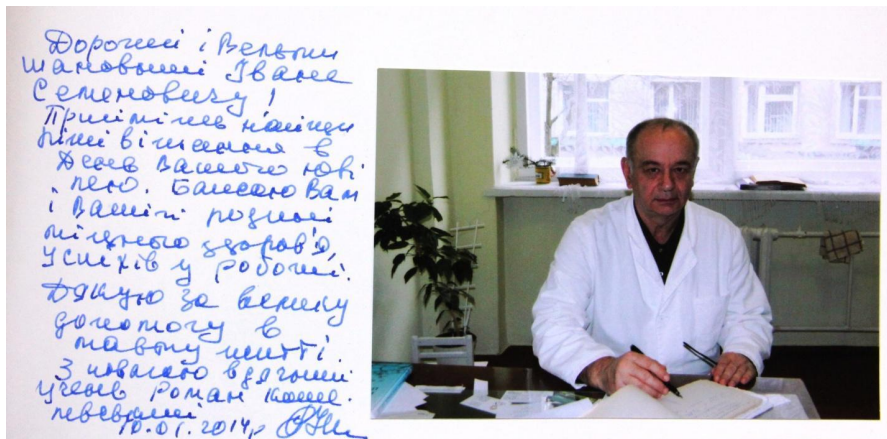
А ви кажете! Я б перефразував вираз К. Колтона так: «Три головні труднощі л і т е р а т у р н о ї к а р ‘ е р и: написати книгу, яка б вартувала надрукування, знайти чесну людину для видання її, а потім — мати думаючих людей для її читання». Так, є й три головні труднощі медичної кар’єри: гарно, дуже гарно закінчити медичний вуз, розпочати працю в чудовому та дружньому колективі, знайти взаєморозуміння не лише з колегами, а й з пацієнтами! І водночас пам’ятати, що в тобі для інших завжди має бути

СХОВАНКА

Чорні кошлаті хмари налетіли з півночі. Вітер гнав їх кудись за Десну і там вив’язував із них кучугури. А хмари пручалися, осипали береги та воду рясним дощем.

Сергійко поглядав на небо, загортався в плащ, але не покидав насадженого місця. Він любив риболовлю.

Дощова завіса все щільніше огортає світ. Але можна знайти захист. Ось тут, під вербою. Щільно притулився Сергійко до стовбура. Так хиляться до плеча товариша. Раптом завмер від несподіванки. Верба ворухиться! Та вона дихає! Як важко їй у дощ! Верба бореться з вітром. Хилить гілля до хлопчика, хоче прикрити. І в ту мить Сергійкові самому захотілося захистити свою рятівницю» (В. Струтинський).

Дорогий і Вельмишановний Іване Семеновичу!

Прийміть найщиріші вітання в День Вашого Ювілею. Бажаю Вам і Вашій родині міцного здоров'я, успіхів у роботі.

Дякую за велику допомогу в моєму житті.

З повагою вдячний учень Роман Кошелевський.

10.01.2014 р. Підпис

Роман Кошелевський був моїм першим кандидатом медичних наук серед багатьох жінок... Значно пізніше з'явився ще один з чоловіків — Горішний Ігор. І все. Так що чоловіки в моєму службовому педіатричному оточенні були більше винятком, аніж закономірністю. У Трускавці в санаторії «Джерело» (1957–1962 рр.), у Закарпатській обласній дитячій лікарні (м. Мукачеве, 1963–1964 рр.), у дитячому клінічному санаторії «Салют» у Железноводську та в дитячому санаторії «Юність» у Єсентуках (1964–1970 рр.), де я працював, педіатрами були лише жінки.

Пізніше на Тернопіллі з'явилися й поодинокі чоловіки-педіатри. Мабуть, вони, жінки, підтримували мій постійний життєвий оптимізм та надихали на творчу працю. Ось я тепер думаю, думаю про своїх жіночок-педіатрів і не можу пригадати жодного випадку, щоб хто-небудь з них сказав або вчинив щось недобре щодо мене (про чоловіків-непедіатрів, з якими я працював, обіймаючи адміністративні посади, такого сказати не можу). А тому, мої дорогі жіночки, я для Вас процитую вірш Олександра Мороза

ЖІНЦІ

Вірю і хочу сказати Тобі:
Жінко, життя джерело і окраса,
Ти — на вершині у нашій судьбі,
Із п'єдесталу того не спускайся!

Кажуть: «з ребра», «у Едемськім саду».
«Яблуко змія»... Нехай так буде.
Тільки я прикладу щось не знайду,
Щоб змінити хотіли те люди.

Терни в короні і мук без числа,
І співчуття до страждання і болю...
В кожній дитині ти Бога несла,
Кожному мужу означила долю.

Ми ще не здатні до Тебе зрости,
Щоби любов'ю майбутнє зігріти.
Віriamo, знаємо, молимося: Ти
Будеш спасінням для цілого світу.

Так що, Романе, пробачте — спілкуюся з вами, а говорю про жінок, наших колег. Я думаю, що ви своїм лагідним характером, помітними фаховими здобутками, та й життю, в кінці-кінців, як і всі ми, зобов'язані жінці! Зобов'язані й тому, про що пише Лев Толстой: «Возьмите всю поэзию, живопись, скульптуру, начиная с любовных стихов и голых Венер и Фрин, — вы увидите, что ж е н щ и н а есть оружие наслаждения; она такова на Грачевке и на утонченнейшем бале».

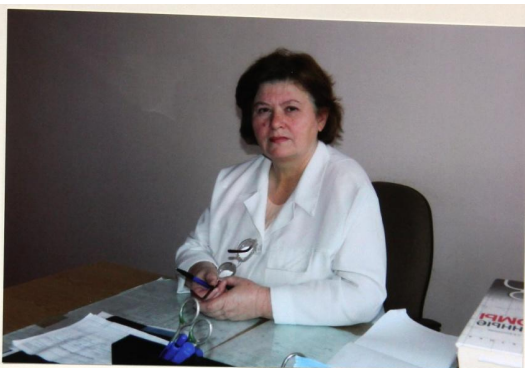
Вельмишановний Іване Семеновичу!

Чистоту своєї душі і помислів Ви зуміли зберегти на протязі всього довгого життя. І у Вашому зрілому віці така ж чиста довіра до людей і

непідкупна щирість у стосунках. Захоплююсь Вами, глибоко поважаю і ціную як Людину.

Міцного здоров'я, миру, щирих друзів Вам і Вашій родині.

З повагою, Гарбуз Лариса Богданівна

Вельмишановний Іване Семеновичу!
Чистоту своєї душі і почуттів Ви завжди
зберігали накрокоти всієї свого життя.
У Вашому зрілому віці така жінка
яка дотримається фізичної, моральної щирості
у стосунках. Я захоплююсь Вами, глибоко
поважаю і ціную як Людину
міцного здоров'я, миру, щирих
друзів Вам і Вашій родині.
З повагою Гарбуз Лариса Богданівна

Надзвичайно скромна, спокійна та обізнана у своїй справі, Лариса Богданівна стала провідним спеціалістом у ділянці спадкової патології в обласній дитячій клінічній лікарні. Щодо її обізнаності не має сумнівів жоден педіатр у лікарні. Її девіз — оглянути кожного малюка в області. Він правильний, але суперечить порадам сімейному лікарю — поменше консультацій. Економити на здоров'ї людини, особливо дитини, — тяжкий гріх. Незважаючи на численні вказівки... необхідно завжди пам'ятати

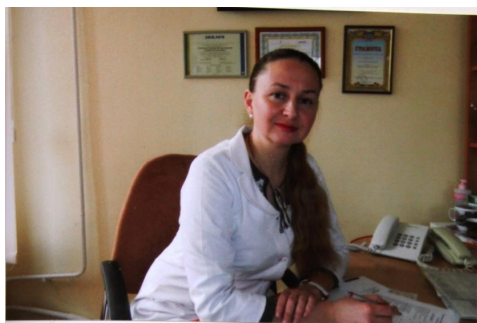
ЩЕ Й ПРО НАЙГОЛОВНІШЕ

Початком і матір'ю цих нових слів, що понад усякі слова, є безмовність із цілковитою безклопітністю, уважність і молитва. За тверду основу і нездоланний захист служить їм сповнення по силі всіх боготворних заповідей. Від цих чотирьох, себто від безклопітності, безмовности, уважності і молитви буває в серці рух і теплота, що спалює пристрасті й бісів і очищає серце, ніби в горнилі. Від неї буває прагнення Господа нашого Ісуса Христа і безнастанна пильність. Від пильности із серця, як із джерела, часто витікають солодкі сльози, що ними душа й тіло очищаються, як гіпсом, покаяння, любов'ю, і благодаренням, і ісповіданням — і гладшають. А від них — тиша і мир помислів, якому немає меж, бо він перевищує всякий ум. А від них — осяяння, світле, як сніг, і кінець — безпристрасність у людини й воскресіння душі, перш ніж воскресне тіло, а до того ж діянням і спогляданням, вірою, надією та любов'ю відновлення образу й подоби, повернення і цілковите поривання в гору до Бога, безпосереднє єднання з Ним, захоплення і спочивання в Ньому, стояння в теперішньому віці, як у дзеркалі, зі сподіванням і запорукою, а в майбутньому — лицем в лице, і повне причастя Бога, і завжди присутня насолода («Добротолюбіє». Т. 1. Львів. 2009).

Найголовніше! Отже ні письмові, ні усні вказівки, зауваження... вище стоячих не можуть бути найголовнішими в нашому житті. Це я пишу до того, що ніякі і нічий вказівки ніколи не можуть бути найголовнішими, а отже не заслуговують на переживання, хвилювання... Будьмо в житті спокійними, пам'ятаючи про «направляючий»

КЛЮЧ

Круть уліво, круть управо —
Ось все у нього право (Юрій Береза).

Вельмишановний
Іване Семеновичу!
Дозвольте засвідчити
Вам свою подяку і
шану у цей славний ювілей.
За високий професіо-
налізм Лікаря та
Учителя,

велич думки та широту душі, благородство
серця та невичерпну любов. Хай Господь
благословить Вас і Вашу родину міцним
здоров'ям, щедрими творчими здобутками,
злагодою та добробутом у сім'ї.
Світить всім нам дороговказуючою Зіркою
ще багато-багато щедрих наснагою літ.

З великою повагою та вдячністю
Ваша учениця Король (Зоряна)
Зоряна.

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Дозвольте засвідчити Вам свою подяку і шану у цей славний ювілей.

За високий професіоналізм Лікаря та Учителя, велич думки та широту душі, благородство серця та невичерпну любов. Хай Господь благословить Вас і Вашу родину міцним здоров'ям, щедрими творчими здобутками, злагодою та добробутом у сім'ї.

Світить усім нам дороговказуючою Зіркою ще багато-багато років щедрих наснагою літ.

З великою повагою та вдячністю. Ваша учениця Король Зоряна.

Зоряна Король — одна з наймолодших завідувачів відділення обласної дитячої клінічної лікарні, відділення найменших малюків — патології новонароджених. І, якраз тепер, мені приходить на пам'ять випадок, коли в 1960 році на прийомі в першій керівній особи Львівської області, я (головний лікар) попросив матеріальної допомоги хворим діткам, він (перший секретар обкому) запитав мене, чим хворіють дітки, і був дуже здивований різноманіттю захворювань у дітей. Навіть вигукнув: «Невже й у діток буває сечекам'яна хвороба?» І він виконав усі мої

прохання. Усі! Я кажу це до того, що більшість державних керівників не можуть собі уявити наявності численних тяжких захворювань у щойно народжених дітей. Захворювань, які обривають життя багатьом новонародженим дітям. І тому нам, педіатрам, необхідно якомога частіше говорити владі про це. І в цьому напрямі у ЗМІ — необмежене поле діяльності...

Немає більшої по тяжкості й більшої за відповідальністю перед собою (а отже, і перед Господом Богом) роботи, аніж у неонатологів (педіатрів, які відповідають за здоров'я новонароджених). І, щоб утішити всіх неонатологів і себе, скажу словами архієпископа Луки (Войно-Ясинецький), видатного хірурга, професора, таке:

«...Говорю не от разума только, а говорю по собственному опыту, ибо должен засвидетельствовать вам, что когда шел по весьма тяжкому пути, когда нес тяжкое бремя Христово, оно несколько не было тяжело, и путь этот, был радостным путем, потому что я чувствовал совершенно реально, совершенно ощутило, что рядом со мной идет Сам Господь Иисус Христос и поддерживает бремя мое и крест мой. Тяжелое было это бремя, но вспоминаю о нем, как о светлой радости, как о великой милости Божией. Ибо благодать Божия изливается преизобильно на всякого, кто несет бремя Христово. Именно потому, что бремя Христово нераздельно с благодатью Христовой, именно потому, что Христос того, кто взял крест и пошел за Ним, не оставит одного, не оставит без Своей помощи, а идет рядом с ним, поддерживает его крест, укрепляет Своей благодатью.

Помните Его святые слова, ибо великая истина содержится в них: *Иго Мое благо и бремя Мое легко (Мф. 11, 30)*. Всех вас, всех уверовавших в Него зовет Христос идти за Ним, взяв бремя Его, иго Его. Не бойтесь же, идите, идите смело. Не бойтесь тех страхов, которыми устрашает вас диавол, мешающий вам идти по этому пути. На диавола плюньте, диавола отгоните Крестом Христовым, именем Его. Возведите очи свои горе и увидите Самого Господа Иисуса Христа, Который идет вместе с вами и облегчает иго ваше и бремя ваше. Аминь» (із книги «Святитель Лука Крымский (Войно-Ясенецкий). «Я люблю страдание...». Автобиография. М. 2010).

Так... я думаю, що в лікаря, найбільше в лікаря, особливо в педіатра, надзвичайно контрастно проявляються одночасно важкість своєї праці та радість від гарного результату своїх зусиль... І все це тому, що з нами і над нами

БОГ

Дул с моря бриз, и месяц чистым рогом
Стоял за длинной улицей села.
От хаты тень лежала за порогом,
А хата бледно-белою была.

Дул южный бриз, и ночь была тепла.
На отмелях, на берегу отлогом,
Волна, шумя, вела беседу с Богом,
Не поднимая сонного чела.

И месяц наклонялся к балке темной,
Грустя, светил на скалы, на погост.
А Бог был ясен, радостен и прост:

Он в ветре был, в моей душе бездомной —
И содрогался синим блеском звезд
В лазури неба, чистой и огромной.

Иван Бунин

А ось так розпочала своє послання Леся Решетука, також неонатолог з тривалим стажем спілкування з тільки-но народженими дітками.

А час біжить... І зменшуються весни,
І осодніє мітний пора.

Осінь барви вишить поплениють,
Наступить сивая зима.

Всі пори року повні недрот.
У кожній пори - свої надії.

Тяа пустка буде у душі всякяж,
Ким ти пишеш без мрії.

Є в мрії зірка правдіна,
Яка сяє безмежній світи.

О мріє-зірко, я молю тебе:
Мені ти дово і яскраво ще світи.

3 липцюю маюю

Леся Решетука.

А час біжить... І зменшуються весни,
І холодніє літня пора.
Осінні барви в мить померкнуть,
Наступить сива зима.

Всі року повнії щедрот.
У кожної пори — свої надії.
Та пустка буде в душі всякчас,
Коли ти житимеш без мрії.

Є в мрії зірка провідна,
Яка осяює безмежнії світи.
О мріє-зірко, я молю тебе:
Мені ти довго і яскраво ще світи.

З глибокою шаною, Леся Решетуха

*Леся в центрі, зліва — Ірина Тхорик, справа — завідувач
ортопедично-травматологічним відділення обласної дитячої клінічної
лікарні доцент Михайло Процайло*

Я ще не закінчив повідомляти про вітання педіатрів, а в мене вже промайнула думка: куди ж я дивився всі ці десятиліття, що не помічав

хисту моїх колег до літературного слова. Адже лише в обласній дитячій клінічній лікарні сьогодні можна створювати відділення спілки письменників України! Виходить «Quaerere et invenietis» (Шукайте і знайдете. Євангеліє від Матвія). Так, людина шукає в усьому... А неонатолог особливо, звертаючи значну увагу думці Коельо Пауло: «Воин света прислушивается к словам Лао-цзы, который учит, что мы должны, отрешась от понятий «дни», «часы», зорче вглядываться в каждую минуту».

Лишь так сможет воин решить некоторые проблемы еще до того, как они возникнут: уделяя пристальное внимание мелочам, сумеет он избежать крупных потрясений.

Но думать о мелочах — вовсе не значит быть мелким. Чрезмерная озабоченность способна изгнать из жизни малейший проблеск радости.

Воин знает, что великая мечта состоит из великого множества различных вещей — так же как солнечный свет складывается из миллионов лучей» (із «Книга воина света»).

Як багато складових у житті кожної людини протягом усього життя, а в мене — протягом доволі тривалого життя...

ЧУЄШ, БРАТЕ

Чуєш, брате мій,
Товаришу мій,
Відлітають сірим шнурком
Журавлі у вирій.

Приспів:
Кличуть: крк-кру-кру...
В чужині умуру,
Заки море перелечу,
Крилонька зітру,
Крилонька зітру.

Мерехтить в очах
Безконечний шлях,
Гине, гине в темній мряці
Слід по журавлях.

Б. Лепкий (слова)

І наступна лаконічна думка:

Сила Вашого слова, Вашої думки, Ваших справ є джерелом натхнення поколінь.

10. 01. 2014.

Євтушенко С. В.

Сила Вашого слова,
Вашої думки,
Ваших справ
є джерелом натхнення
поколінь.

10. 01. 14. Євтушенко С.В.

Бачите, читачу, який у завідувачки інфекційно-боксованим відділенням Світлани Василівни Євтушенко афористичний вираз щодо мене. Не лише проза та вірші. І на цьому фоні так хотілося б пам'ятати Горація — *quid brevis fortes jaculamus aevo multa?* (навіщо нам у швидкоплинному житті домагатися так багато? Горацій). Тим більше, що життя було, є і буде таким суперечливим, про що Іван Франко говорив давним-давно:

ХОДИТЬ ВІТЕР ПО ЖИТІ...

Ходить вітер по житі,
мов господар, спрокволу,
колосочки наліті
стиха хилить додолу.

І шепче колосся:
«Вітре-брате, дай ведра,
Щоб нам ціло вдалося
Достояти до Петра.

Проганяй ти боками
градовії навали,
щоб не стерлись над нами,
щоб ми марно не впали.

Отрясай з нас щоднини
пожерливі комахи,
най годуються ними
ті співучії птахи.

Дай нам спіти, нависнуть,
стебло луком най гнеться,
аж серпи тут заблиснуть,
жнивна пісня полетється.

Дай на копи погоду
і погоду на спряжок,
щоб в селянську господу
ввійшла втіха, достаток».

Ходить вітер по житті,
мов господар, спрокволу,
колосочки наліті
стиха хилить додолу.

Стиха хилить, шепоче:
«Все вам буде, як треба:
буде бідним дар з неба,
та земля дасть чи схоче?

І знову вперед... І ще коротше:

Шановний Іван Семенович!

Ви — частина мого життя. І я за все дякую.

Р. Сабала

Хоч і як бушували,
вас не збили з ніг тучі;
градовії навали
Впер я в дебрі і кручі.

Гусінь, черви пожерли
ті співучії птахи;
та повзуть он по селах
Три інакші комахи.

Де заглянуть у хату,
гине втіха, достаток;
ті три черви зовуться:
Коршма, лихва, податок.

Лізуть з хати до хати,
наче дух той могильний, —
а на черв той проклятий
Я, біднятка, безсильний».

Дуже коротко... Дуже зворушливо! Руслана Сабала
багато-багаторічна завідувача діагностично-консультативним (тепер —

інфекційно-боксоване) відділенням обласної дитячої клінічної лікарні. Скільки незрозумілого, скільки труднощів, скільки душевної напруги... І в той же час скільки радісної душевної доброти було отримано від діток, їх близьких — не злічити... А це найбільший скорб людський, для якого немає міри визначення. Неосяжне піднесення від того, що ще вчора дитя було на межі..., а сьогодні з його вуст ллється підбадьорююча

ВЕЧІРНЯ ПІСНЯ

Тихесенько вечір на землю спадає,
І сонце сідає в темнесенький гай.
Ой сонечко ясне, невже ж ти втомилось,
Чи ти розгнівилось? Іще не лягай!

Світи ще годину, бо рано ще спати,
Милуй нас, як мати, теплом обгортай!
Ой сонечко ясне, невже ти втомилось,
Чи ти розгнівилось? Іще не лягай!

Не слухає сонце, за гору сідає
І нам посилає на всю ніч: прощай!
Ой сонечко ясне, невже ти втомилось,
Чи ти розгнівилось? Іще не лягай!

Слова В. Самійленка

Дорогой Иван Семенович!

Вы мой Учитель педиатрии. Всегда помню сложных детей, которых вела с Вами. От всего сердца желаю здоровья, творческих успехов во всем.

С глубоким уважением 10. 01. 2014 подпись

Дорогий
Іван Величков
Ви мій Учитель,
педіатр! —
Всегда помню слова
каждого, дающего
мне силы с Вами
Ваше сердце
моя душа
любимых людей
Ваше сердце
с любовью
Ваше сердце
10014. Дора

Людмила Горчєєва ветеран обласної дитячої клінічної лікарні. Її життя — це постійна турбота про діток. Вона (Людмила Горчєєва), як і більшість педіатрів, є для малюків

ОСОБЛИВА МАМА

Чи ви коли-небудь запитували себе, як Господь Бог вибирає матерів для дітей із вродженими вадами?

Спробуйте уявити собі картину: ось Бог — вершитель доль. Поряд асистують ангели, записуючі Божі вказівки у свою гігантську книгу.

«Матуськів Марія — син. Святий покровитель — Матей».

«Курочка Варвара — дочка. Свята покровителька Глікерія».

«Пелешко Іванна — близнята. Святий покровитель... нехай буде Доротей».

Нарешті Бог усміхається і називає ангелові якесь ім'я:

«Цій дам неповносправну дитину».

Ангел поцікавився:

«А чому саме їй, Господи? Вона така щаслива».

«Саме тому — усміхається Бог. — Чи міг би Я довірити хвору дитину жінці, котра не знає, що таке радість? Це було б жахливо».

«Але чи вистачить у неї терпеливості?» — питає ангел.

«А Я не хочу, щоб у неї було забагато терпеливості, бо тоді вона потонула б у морі сліз, розпачуючи над собою і своїм болем. А так, оговтавшись і примирившись, вона дасть собі раду».

«Господи, мені здається, що ця жінка навіть не вірить у Тебе».

Бог усміхнувся. «це не так важливо. Я можу діяти всупереч її невірству. Все ж це — ідеальна жінка. У ній є достатня доля егоїзму».

Ангел не йняв віри своїм вухам.

«Егоїзму? Відколи егоїзм став чеснотою?

Бог пояснив: «Якщо вона не зуміє час од часу розлучатися зі своїм сином, то ніколи не дасть собі ради. Еге ж, саме такою має бути жінка, яку я обдарую дитиною, далекою від досконалості. Ця жінка тепер ще не усвідомлює, що колись їй будуть заздрити.

Вона ніколи не буде самовпевнена. Ніколи не довірятиме жодному своєму крокові. Але коли її дитина вперше скаже «мамо», вона усвідомить, яке чудо сталося на її очах. Дивлячись на дерево, на захід сонця чи на незрячу дитину, вона більше, ніж будь-хто інший, буде здатна побачити мою силу.

Я дозволю їй звідати речі так ясно, як сам їх відаю, і допоможу їй піднятися понад цим. Вона ніколи не буде самотньою. Я буду з нею кожної миті й кожному дневі її життя — вона ж бо виконуватиме свою працю так пильно, неначе б увесь час була при Мені».

«А святий покровитель?» — запитав ангел, приготувавшись писати.

Бог усміхнувся:

«Їй вистачить дзеркала» (Ерма Бомбек. Із книги «Кола на воді» Бруно Ферреро).

Шановний Іван Семенович!

З глибокою повагою вітаю Вас з днем народження. Бажаю здоров'я та творчого довголіття. Завжди згадую Ваші обходи у відділенні, які послуговували мені школою, а також моєму удосконаленню як педіатра, так і людини.

Всього Вам найкращого

Скубенко В. М.

Шановний Іван Вікторовичу
 З нагоди нового
 вітася Вас з душею
 кардіолога
 Бажаю здоров'я
 та творчого злету
 щиро
 Завжди знайте
 який шлях уперед,
 які необхідні кроки
 мій лікарю, щоб
 були розумієм
 ми кожну нашу хвилину
 має і твою
 Вікторе Ваш
 кращий
 лікар Василь Іванович

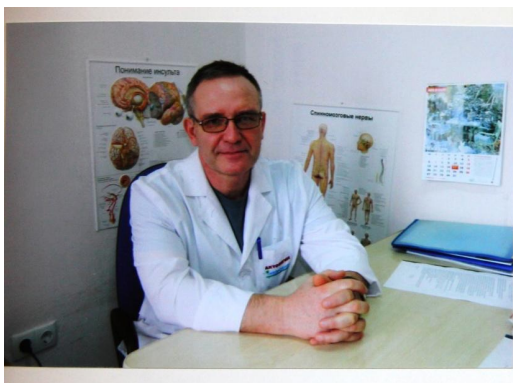
Віктор Скубенко — єдиний чоловік-лікар серед багатьох жінок у відділенні! Він на вагу золота! Я його розумію. Адже я також усю свою професійну діяльність здійснював і здійснюю разом із жінками. Якраз вони, жінки, спонукують нас, чоловіків, своїм гаслом:

СІЙТЕ БІЛЬШЕ

Посіяли трішки — та й страшно:
 Чи зійде?.. чи ще присівати?
 Та сійте ж! — минає посуха —
 Не дурно ж тим хмарам снувати...
 Не дурно ж так дощиком пахне...
 Он хмара згущається чорна,
 Край неба весь скоро обгорне...
 От блискавка блисне і грім як не трахне!
 Не дурно ж так дощиком пахне!

.....
 Та хай би ж ся хмара і дурно пройде,
 Нова після неї сильніша прийде:
 Не дурно ж по небу тим хмарам снувати...
 Не бійтесь, не бійтесь іще присівати!

Іван Франко

Шановний Іване Семеновичу!
Прийміть найкращі вітання
з нагоди Вашого ювілею!
Бажаємо Вам ще ро-
ків-активності Вашої
щирої щирості, а великий
Вашій родині-щастя
спілкування з Вами.

Микола

Шановний Іване Семеновичу!

Прийміть найкращі вітання з нагоди Вашого ювілею!

Бажаємо Вам ще хоч півстоліття Вашої щирої мудрості, а великий Вашій родині — щастя спілкування з Вами.

Підпис

Микола Миколайович Костик — завідувач неврологічним відділення дитячої обласної клінічної лікарні, який постійно перебуває в пошуках та удосконаленні своїх фахових знань. Лагідність та високий професіоналізм завжди приваблював до нього колег. Без його консультацій педіатри — ані кроку вперед... Так же, як і він без педіатрів...

Отож... «...Ісус хоче, щоб ми забули про вчора, дивились у майбутнє, відкинули помсту та поняття «око за око» і «зуб за зуб» та передавали «благословення».

Біблія говорить, що ми покликані благословляти!

«Благословляйте, бо ви на те покликані, щоб успадкувати благословення» (І ПТ. 3:9.б).

Ми — спадкоємці благословення, а не прокляття. Ми покликані Богом благословляти, а не проклинати.

Ви запитаєте: «Благословляти кого?... Кого я маю благословляти?»

Відповідь така: кожного! Чоловік має благословляти свою дружину, а дружина — свого чоловіка; батьки повинні благословляти своїх дітей, а діти — своїх батьків; начальники мають благословляти своїх працівників, а працівники — своїх начальників. Ми були покликані благословляти,

благословляти, благословляти... один, два, десятки разів на день і благословляти кожного. Я пропоную вам спробувати пережити сенсаційне досвідчення: оскільки ми покликані благословляти, спробуйте це зараз. Так, розпочніть благословляти з радістю!

Почнемо з себе, просячи Бога, в ім'я Ісуса, простити наші гріхи:

Господи Ісусе, ми приходимо до Тебе. Ми — грішники, але ми Твої діти і розраховуємо на Твоє милосердя і визволительну силу Твоєї Крові. Тому просимо пробачення наших гріхів, Господи... (із книги Регіс Кастро, Майза Кастро «Зцілення благословенням»).

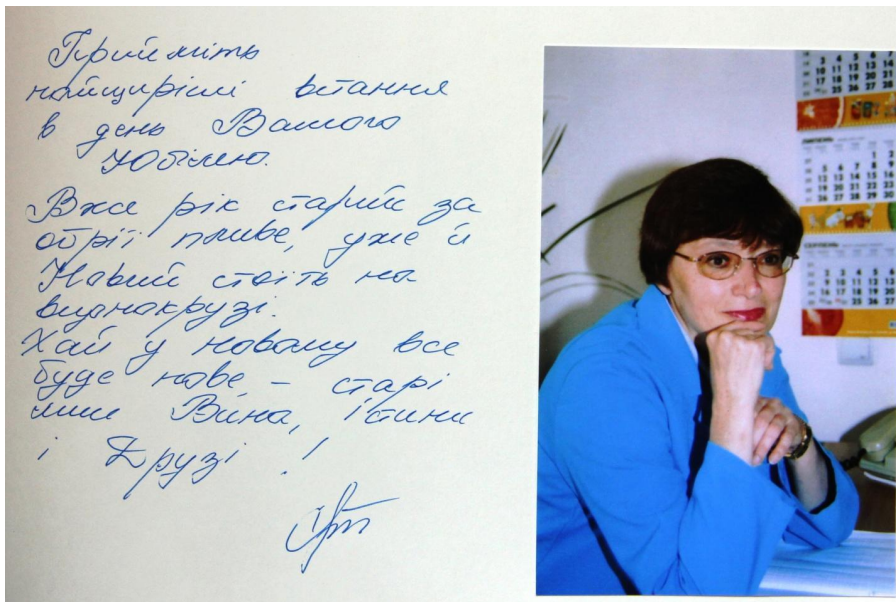

*У центрі — Микола Костик, зліва — я, справа — завідувач
найвідповідальнішого відділення — відділення реанімації новонароджених
Надія Пасяка... в ресторані.*

Прийміть найщиріші вітання в день Вашого Ювілею.

11* Сміян І. С. Один день...
Вже рік старий за обрій пливе,
уже й Новий стоїть на виднокрузі.
Хай у Новому все буде нове, —
старі лиш Вина, Істини і Друзі!

Підпис

Свірська Наталія Миколаївна завідує новим (відносно) центром медичної реабілітації дітей з ураженням центральної нервової системи. Вона не Герой України, не член-кореспондент НАМН України, не доктор медичних наук, не професор, як Козявкін, а лише лікар вищої категорії. Але лікує діток не гірше за прославленого Героя... Правда, на відміну від нього, на безоплатній основі...

Наталія Свірська перша справа виголошує добрі слова в мою адресу. Її підтримують Леся Решетуха, Микола Орел (головний обласний дитячий патологоанатом), Роман Кошелевський, Михайло Процайло...

От що значить випадковий погляд Президента (в даному випадку — погляд Леоніда Кучми)... Він (президент, не лише Кучма, а й всі інші) не відав того, про що говорить Бертольт Брехт: «Нещасна та країна, яка потребує героїв». А тому, так мені вважається, Україна по кількості героїв — на першому місці серед усіх країн світу... І це призводить до того, про що пише Кароль Бунш: «Знецінюється все, що є надлишок, навіть героїзм». Правда й те, що в Україні героїзм і герой — різне розуміння. Щось занесло мене в непролазні кущі... Буває. Ось дивіться, всесвітньо відомий поет Василь Симоненко, мріяв лише про Спілку, а не про Героя:

ЕПТАФІЯ НА МОЇЙ МОГИЛІ

Єдиний був, хто пив горілку,
І не проліз крізь чарку в Спілку.

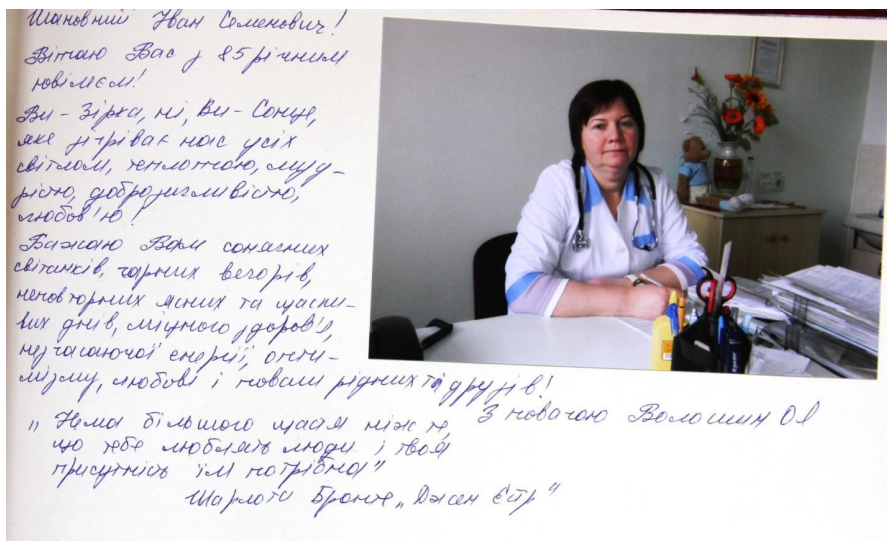
Шановний Іван Семенович!
Вітаю Вас з 85-річним ювілеєм!

Ви — Зірка, ні, Ви — Сонце, яке зігріває нас усіх світлом, теплотою, мудрістю, доброзичливістю, любов'ю!

Бажаю Вам сонячних світанків, гарних вечорів, неповторних ясних та щасливих днів, міцного здоров'я, незгасаючої енергії, оптимізму любові і поваги рідних та друзів!

З повагою Волошин О. Я.

Нема більшого щастя, ніж те, що тебе люблять люди і твоя присутність їм потрібна (Шарлота Бронте Джен Ейр).

Оксана Ярославівна Волошин багато років очолює пульмонологічне відділення обласної дитячої клінічної лікарні, багато років віддає не лише знання, а й саму себе педіатрії, справі оздоровлення діток... Її привітливість, глибоке розуміння кожного малюка незалежно від віку і захворювання, завжди приваблювали хлопчиків та дівчаток, які потрапили до лікарні. Для них вона завжди була, як та за Г. Тютюнником

РОМАШКА

Якось на повному розгоні він зупинив косу і, кинувши її на землю, присів навпочіпки, тоді обережно, лагідно розгорнув густий кущик трави.

У зеленому затишному храмі, вся переплетена золотими нитями сонця, на високому гінкому стебельці росла лугова цариця — ромашка. Це, мабуть, була найпрекрасніша у світі квіточка: рівна, висока, з сумно нахиленою на бік яскраво-жовтою голівкою, ще й зверху прикроплена дрібною росичкою. Тимко знав, що по-народному цю квіточку називають «невісточкою». Він, присівши, дивився на неї, не зводячи очей, і все шепотів: «Невісточка». Йому хотілось доторкнутись до неї, але він утримався, щоб не збити росички, не зняти дорогої краси, дарованої природою. Хіба ж для цього відкрилося це диво, нібито з-під земних глибин поставши? Він так і залишив квітку в її зеленому храмі і, обережно обкосивши, пішов далі.

Під занадто теплі та зворушливі слова Оксани Волошин святково

**Б'Є ГОДИННИК
(СЛОВА І МУЗИКА НАТАЛІЇ ІВАНЮК)**

1. Б'є годинник тік-так,
Щось не так, щось не так.
Скільки гомону й пісень!
Що сьогодні за день?

2. Б'є годинник тік-так,
Щось не так? Щось не так!
Незвичайний нині день,
Скільки квітів і пісень!

3. Йде годинник тік-так,
Все так-так, все так-так.
Підганяє він час,
День народження у нас.

4. День народження у нас,
Воно в рік всього лиш раз.
Швидко лине цей час,
Не чекає він нас.

Своєю роботою я завдячую Вам.

Здоров'я, натхнення і максимум щасливих моментів у житті.

Підпис

Своєю роботою я
завдячую Вам.
Здоров'я, наснажені
і максимум
передаючих мо-
ментів у життя.
Ана

Анна Борисівна Кабакова багато років очолює гастрологічне відділення обласної дитячої клінічної лікарні, безмірно любить свою роботу, пишається нею... Їй, як, можливо, не всім, вдається побудувати добрі стосунки не лише з хворими дітьми, а й з їхніми близькими. І це важлива складова її щастя в житті.

Ну, а мені в цей ювілейний день прийшов на пам'ять О. Пушкін:

Желал я душу освежить,
Бывалой жизнью позитъ
В забвенье сладком близ друзей
Минувшее юности моей.

Вельмишановний
Іване Семеновичу!
Вітаю зі славним
Ювілеєм!

Зичу щастя осяйного!
Хай буде світлим,
райдужним життя,
Нехай до перемог веде
дорога,
До бажаного серцю
майбуття!

Щоб радості було в житті чимало,
Здійснення мрій та зоряних ідей,
Щоб душа постійно відчувала,
Мурботу друзів і близьких людей!
Довгі роки невтомної і чуйної
співпраці на мій збереження здоров'я
підприємливих поспіль на завжди захи-
щаться в моєму серці найчестивішим
могилом.

З глибокою пошаною і вдячністю,

Степанів Тарасівна.

10.01.2014 рік
Стефанів

Вельмишановний Іване Семеновичу! Вітаю зі славним Ювілеєм!

Зичу щастя осяйного!
Хай буде світлим, райдужним життя,
Нехай до перемог веде дорога,
До бажаного серцю майбуття!

Щоб радості в житті було чимало,
Здійснення мрій та зоряних ідей,

Щоби душа постійно відчувала
Турботу друзів і близьких людей!

Довгі роки невтомної і плідної співпраця на ниві збереження
підростаючих поколінь назавжди залишаються в моєму серці
найтеплішими спогадами.

З глибокою пошаною і вдячністю, Стефанія Трилінська.

10.01.2014 рік. Підпис.

Стефанія Іванівна Трилінська — десятиріччями незмінний уролог
обласної дитячої клінічної лікарні. Як це не дивно, але на Тернопіллі ми з
нею вперше впровадили в дітей загальну і внутрішньовенну урографію,
урографію без очисних клізм, використання озокеритових аплікацій при
пієлонефриті в умовах лікарні... Ми не лише спільно працювали, а ще й
проживали в одному будинку, в одному під'їзді... Бачите, що таке дитяча
обласна клінічна лікарня — це одна сім'я, трошки завелика, але одна... І
я цій сім'ї... З різноманітними спогадами...

Не от холода рябинушка дрожит,
Не от ветра море синее кипит.

Напоили землю радостью снега,
Снятся деду иорданские берега.

Видит в долах он озера да кусты,
Чрез озера перекинута мосты.

Как по мостику, кудряв и желторус,
Бродит отрок, сын Иосифа, Иус.

От восхода до заката в хмаре вод
Кличет утиц он и рыбешек зовет:

«Вы сходитесь ко мне, твари, за корму,
Научите меня разуму-уму».

Как по бережку, меж вымоин и гор,
Тихо льется их беседа-разговор.

Мелка ребешка, сплеснувшись на песок,
Подает ли свой подводный голосок:

«Уж ты, чадо, мило дитятко, Христос,
Мы пришли к тебе с поклоном на допрос.

Ты иди учись в пустынях да лесах;
Наша тайна отразилась в небесах».

Сергей Есенин

Вельмишановний Іване Семеновичу!

В день ювілею я сердечно Вам бажаю здоров'я, радості, добра — усіх приємностей сповна! Великих звершень, світлих мрій, шляхетних і сміливих дій!

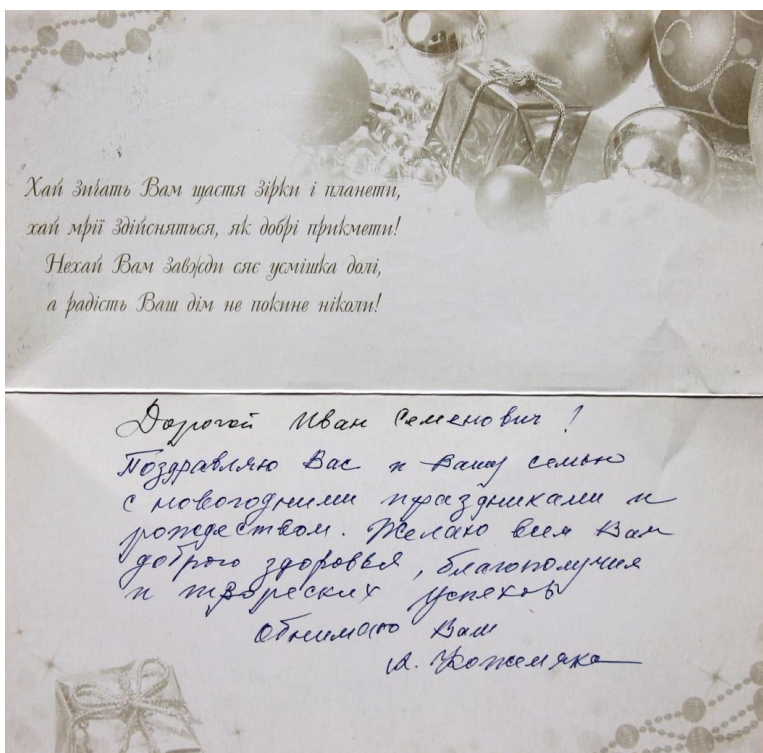
Многая літа! З повагою Чубата Оксана.

Оксана Чубата опікується відділенням, де лікуються діти з нефрологічними і ревматичними захворюваннями. Щодня в неї та її колег виникають питання, які необхідно вирішувати, вирішувати і ще раз вирішувати на користь здоров'я дитини. У даному випадку згадується зміст простих і піднесених слів Спінози: «Non rigere, non lugere, neque detestare, sed intelligere!» (Не сміятись, не проклинати, а розуміти). Розуміти треба! Розуміти своїх маленьких пацієнтів, розуміти оточуючих,

розуміти великих світу цього, як от: «...Владыка Лука лечил больных ради Бога, так же, во славу Божию он часто помогал бедствующим и утешал несчастных. Его частные приемы, консультации были бесплатными. Научную же свою деятельность, публикации книг и статей, получение Государственной премии Владыка Лука рассматривал как средство поднять авторитет Церкви. Несомненно, что в те страшные времена открытая проповедь о Христе знаменитого ученого, прославленного хирурга не могла не заставить задуматься многих и многих людей. Владыка Лука считал, что его научный труд привлечет к православию многих интеллигентов. Так оно и было. В одной передаче радиостанции Би-Би-Си того времени сообщалось, что группа французских юношей и девушек перешла в православие, сославшись в своей декларации на христианских ученых в СССР — Ивана Павлова, Владимира Филатова и архиепископа Луку Войно-Ясенецкого... (із книги «Я полюбил страдание». М., 2010).

А тепер перейдемо до харківчан, до Харкова, де пройшли 6 моїх студентських років.

Хай зичать Вам щастя Зірки і планети,
хай мрії здійсняться, як добрі прикмети!
Нехай Вам завжди сяє усмішка долі,
а радість Ваш дім не покине ніколи!

Дорогий Иван Семенович!
Поздравляю Вас и Вашу семью
с новогодними праздниками и
рождеством. Желаю всем Вам
доброго здоровья, благополучия
и творческих успехов
Обнимаю Вас
А. Кожемяка

Хай зичать Вам щастя Зірки і планети,
хай мрії здійсняться, як добрі прикмети!
Нехай Вам завжди сяє усмішка долі,
а радість Ваш дім не покине ніколи!

Дорогой Иван Семенович!

Поздравляю Вас и Вашу семью с новогодними праздниками и рождеством. Желаю всем Вам доброго здоровья, благополучия и творческих успехов.

Обнимаю Вас А. Кожемяка

І тут же лист:

Дорогой Иван Семенович!

От всей души поздравляю Вас с 85-летием и желаю Вам крепкого здоровья, бодрости, счастья и творческого долголетия.

Перечитывая Ваши книги, я поражаюсь широтой Ваших интересов, взглядов на жизнь и все то, что не чуждо человеку.

Сквозь строки Ваших воспоминаний я вижу эпизоды своей жизни. Ведь мы синхронно двигались по жизни — война, разруха, медучилище, студенческие годы в ХМИ и профессиональная карьера от участкового педиатра до профессора, руководителя педиатрической кафедры. Я с теплотой вспоминаю наши встречи на многочисленных конференциях, съездах, республиканских совещания по высшему медицинскому образованию.

Я всегда восхищаюсь Вашим трудолюбием, широким кругом интересов, активной жизненной позицией. Спасибо, что Вы есть в моей жизни.

Вы замечательный человек, врач, ученый, писатель, философ.

Дай Вам Бог здоровья!

Будьте счастливы и живите долго!

Обнимаю. Ваш Анатолий Кожемяка.

Ось які теплі та піднесені почуття висловив до мене професор Анатолій Іванович Кожем'яка! Завжди людині почути гарні слова в свою адресу від інших приємно, дуже приємно; а отримати такі щирі слова захоплення від свого товариша та колеги — це понад усе. Тай ще в часи, коли

Властители, рабы, народы, племена, —
Все дышат лишь в р а ж д о й, и все стоят на страже...
Куда не посмотри, везде одна и та же
Упорная, безумная война.

А. Анухтин

І подібне проходить всупереч законам Ману: «Никогда не следует показывать недовольство, хотя бы мы и были огорчены; не следует стараться в р е д и т ь другому, не следует даже об этом думать; не следует говорить ни одного слова, которым кто-нибудь мог быть оскорблен».

А між тим тепер, як і

КОЛИСЬ

Світ усміхається — повен див.
Світ наливається — білий налив.
Я там був, мед-пиво пив,
серед квіток п'яний ходив...

Іван Прокоф'єв

Що не лист чи листівка, то й нова гама вражень, які хвилюють мою старість і не дають ані на мить спокою... Отже, спокій мені навіть не сниться... І це чудово, у всякому разі — мені.

Вельмишановний

Іван Семенович!

*Прийміть сердечні вітання
з Новим Роком та Різдвом Христовим!
Хочемо побажати, щоб у Вашу оселю
завітав дід Мороз і виконав Ваші
найзаповітніші бажання.
Нехай прекрасні зимові свята принесуть
мир, спокій, злагоду, професійні здобутки
та впевненість у майбутньому.
Хай 2014 рік дарує Вам міцне здоров'я,
добро, тепло людських сердець, почуття
підтримки і порозуміння Ваших колег!*

*З повагою, від імені колективу
кафедри педіатрії №2 ХНМУ,*

проф. Ю.В. Одінець

Вельмишановний Іван Семенович!

Прийміть сердечні вітання з Новим Роком та Різдвом Христовим!

Хочемо побажати, щоб у Вашу оселю завітав дід Мороз і виконав Ваші найзаповітніші бажання. Нехай прекрасні зимові свята принесуть мир, спокій, злагоду, професійні здобутки та впевненість у майбутньому.

Хай 2014 рік дарує Вам міцне здоров'я, добро, тепло людських сердець, почуття підтримки і порозуміння Ваших колег!

З повагою, від імені колективу кафедри педіатрії № 2 ХНМУ

Підпис проф. Ю. В. Одинець

А потім — лист:

Дорогой Иван Семенович!
 В открытке написал «Вельмишановний...»
 а от руки набрался смелости и обращаюсь к Вам «Дорогой», ибо с Вами, с Вашим
 именем у меня связано очень многое. И родственность душ, и мои корни рождения
 — я с Гадяча, а мое село соседствует с с. Каменное Лебединского району, а отец
 родом из с. Капустенцы Липово-Долинского району Сумской области.
 И с Вами, и мамой в родственных
 связях связано мое профессиональное станов-
 ление — я с той же командой Вадимовс-
 Александровича Петухова, а затем — цеха Вик-
 Фодовича Антонова, это и вы, а будущий
 аспирант БИИ помогал Вам в зимние
 докторанты (с мамой). И много друзей.
 Я очень Вам признателен за ваши письма,
 от которых я в восторге — от них веет теплом
 теплым, добрым, светлым, душевным и
 впечатляющим!
 Я искренне желаю Вам крепкого здоровья,
 благополучия, творческого вдохновения, нескон-
 чаемого энтузиазма, чтобы Ваши труды
 волевыми и только ИС, но и наших
 друзей, друзей и партнеров!
 Обнимаю. Всех вас благ!
 Привет Вам и вашей родне!
 Вам — Юрий Федоров (Федосин)

Дорогой Иван Семенович;

В открытке я написал «Вельмишановний...», а от руки набрался
 смелости и обращаюсь к Вам «Дорогой», ибо с Вами, с Вашим именем у
 меня связано очень многое. И родственность душ, и мои корни рождения
 — я с Гадяча, а мое село соседствует с с. Каменное Лебединского району,
 а отец родом из с. Капустенцы Липово-Долинского району Сумской
 области.

И с Вашим именем в определенной степени связано мое профессиональное становление — я с той же кафедры Владимира Александровича Белоусова, а затем проф. Анны Федоровны Доброгаевой, что и Вы, а будучи аспирантом III года обучения помогал Вам в защите докторской (с таблицами). И многое другое.

Я очень Вам признателен за Ваши книги, от которых я в восторге — от них веет таким теплым, добрым, свежим, домашним и впечатляющим.

Я искренне желаю Вам крепкого здоров'я, благополучия, творческого вдохновения, неисчерпаемой энергии, чтобы Ваши труды воспитывали не только нас, но и наших детей, внуков и правнуков.

Обнимаю. Всех Вам благ!

Привіт Вам і Вашій родині!

Ваш — Юрій Одинець (підпис)

То вже не дивина, що людина в людині знаходить багато загального та спільного. Бачите, я лише тепер дізнався, що ми з Юрієм Васильовичем земляки, що він особисто був на моєму захисту докторської дисертації та й ще допомагав мені, що для нас були (та й є) близькими корифеї української педіатрії професора Володимир Олександрович Белоусов і Анна Федорівна Доброгаєва, які навчили нас: «Ніколи не завершиться твій Шлях, якщо будеш кожного дня просуватися вперед, стаючи більш умілим, ніж учора і сьогодні. І при цьому будеш пам'ятати про свої недоліки і не мати гордості. Ніколи не думай, що ти досяг успіху. Смиренно йди за ним до кінця. Перемагай не інших, а себе (Андрій Ворон із книги Мирослава Дочинець «Многії літа. Благії літа»). Ось так. Мабуть, найважче перемагати самого себе та ще й при цьому

Проложите, проложите

Хоть туннель по дну реки

И без страха приходите

На вино и шашлыки.

И гитару приносите,

Подтянув на ней колки, —

Но не забудьте — затупите

Ваши острые клыки.

И когда сообразите —

Все пути приводят в Рим, —

Вот тогда и приходите,
Вот тогда поговорим.
Нож забросьте, камень выньте
Из-за пазухи своей
Перебросьте, перекиньте
Вы хоть жердь через ручей.
За посев ли, за покос ли —
Надо взяться, поспешать, —
И прохлопав, сами после
Локти будете кусать.
Сами будете не рады,
Утром вставши, — вот те раз! —
Все мосты через преграды
Переброшены без нас.
Так проложите, проложите
Хоть туннель по дну реки!
Но не забудьте — затупите
Ваши острые клыки!

Владимир Высоцкий

А це вже наш сьогоднішній б а т ь к о

ШАНОВНИЙ ІВАНЕ СЕМЕНОВИЧУ!

Від колективу Харківського національного медичного університету і мене особисто прийміть щиросердні, сповнені людської шани та поваги привітання з нагоди Вашого славного — 85-річчя від Дня народження!

У цей святковий день прийміть данину глибокої поваги та визнання Вашої діяльності, яке є взірцем чесного та самовідданого служіння медичній науці. Ви зробили неоціненний внесок у вітчизняну науку, яка слугує нашій головній меті — зміцнення здоров'я та покращення життя української нації. Бездоганне знання справи, якою Ви займаєтесь, відданість і всебічна освіченість, висока культура і такі чудові риси, як скромність, чуйність, доброзичливість — усе це разом стало постійним атрибутом Вашого заслуженого авторитету у галузі охорони здоров'я. Незвичайний організаторський талант і прогресивні ідеї щодо розвитку

навчального процесу дозволили Вам протягом багатьох років плідно працювати на найвищих посадах у вузі. Визнанням Ваших заслуг стало призначення Вас на посаду з 1975 до 1980 року — проректором з навчальної роботи, а з 1981 до 1997 року — ректором Тернопільського державного медичного університету ім. І. Я. Горбачевського. Протягом 16 років Ви очолювали університет, відкрили нові можливості та імпульси для його розвитку та входження в європейський освітній простір. Слава Тернопільського державного медичного університету ім. І. Я. Горбачевського сягає кордонів України і виходить за їхні межі завдяки роботі саме таких професіоналів, як Ви. Упродовж 33 років Ви очолювали одну з провідних кафедр педіатрії. За роки самовідданої праці керованого Вами колективу кафедри Вами створена наукова школа світового рівня. Ваше ім'я відомо як автора понад 600 наукових праць. Ваші дослідження і наукові праці мають велике науково-практичне значення, відзначаються глибиною наукових розробок, широко впроваджені в практику медицини не лише на Україні, але й країнах ближнього і далекого зарубіжжя. У день славного ювілею, шановний Іване Семеновичу, прийміть побажання міцного здоров'я, родинного благополуччя, добробуту, людської шани та успіхів. Хай Вас підтримують і надихають рідні люди, розуміють та допомагають колеги, а кожен новий день приносить Вам добрі новини, творче натхнення та задоволення результатами своєї справи!

З глибокою повагою

Ректор Харківського національного

медичного університету, чл.-кор. НАМН підпис

України, д. мед. н., професор Лісовий В. М.

10 січня 2014 року

*(Андрій Ворон. Із книги
Мирослава Дочинця «Многії
літа. Благії літа. 2013»).*

Але факторів щастя багато, дуже багато, навіть зовсім неочікуваних, як от: «...Мені здається часом, що арктична крига і кілометровий шар вічної мерзлоти Таймирської землі мають у собі більше тепла, ніж сучасна людина. Недарма ж уважав кожний норильський таборовик своїм найбільшим щастям побути хоч одну годину поза дротами табору в обіймах страшної, могутньо-суворої, але принаймні спеціально незаінтересованої в тобі природи...» (уривок зі статті «Лист, на який не прийшла відповідь». «ЛУ» 3 квітня 2014). Отож, кожна людина відчуває в о є щастя по своєму... Наприклад, Василь Кобець:

Я довго йшов до Віфлєсму,
Я важко ніс роки й гріхи.
Було в душі і світло, й темно,
Я добрим був і був лихим.
Долав свої життєві хвищі,
Відчув тріумфи, біль і шок.
Я вірив завши в сили вищі,
Тому й на гору цю зійшов.
Тому й сюди прийшов на прощу,
На цей молитвенний поклін,
Тому й сьогодні в Бога прошу,
Щоб світ не перейшов на тлін.
Щоб не терзав себе й не гнобив
Та щоб смиренным, добрим був,
Щоб знову ще якийсь «чорнобиль»
Не став за кару і ганьбу.
Щоб ми не знали чвар і зради
І не кляли своїх синів,
Які, прийдешнього заради,
Згоріли в праведнім вогні.
Щоб ми не брали їх на книпи.
Бо хто ж ми?
Зрадники самі,
Бо ми покійно гнули спini,
Хоч кожен випростатись міг.

12* Сміян І. С. Один день... жовтень 1989.

Я довго йшов до Віфлєсму,
Труженно шлях щодень верстав,
Щоб в серці зраненім своєму
Відчути істину Христа.

Я настільки тісно спілкуюся зі своєю Alma mater, що іноді вважаю себе діючим членом колективу Харківського... В цьому «вина» як ректора, так і інших...

Напередодні свого дня народження я отримав і такого чудового листа:

Шановний Іване Семеновичу!

Від імені колективу Харківського національного медичного університету сердечно вітаю Вас з Різдвом Христовим та Новим Роком! Від щирого серця прийміть в дар — календар на 2014 рік, у якому висвітлено деякі історичні події, моменти, миттєвості пов'язані з нашим навчальним закладом.

З побажанням богатирського здоров'я на довгі роки, особистого щастя, здійснення всіх планів і задумів. Мирного неба над головою, успіхів і творчих злетів. Величезного творчого натхнення, нев'янучої енергії та нових здобутків на благо нашої країни!

З глибокою повагою

Ректор

підпис

В. М. Лісовий

Володимир Миколайович, ви зовсім балуєте мене. Правда, мене це тішить, і не лише тішить. Я отримую інформацію про свій вуз, про його історію, з якою я на «ти». Майже на «ти». Чому «майже»? Тому що «Якщо ви думаєте, що все знаєте, у вас менше шансів пізнати більше» (Джон М. Темплтон).

УКРАЇНА

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

просп. Леніна, буд. 4, м. Харків, 61022; тел. (057) 707-73-80; факс (057) 700-41-32
e-mail: meduniver@kntmu.kharkov.ua; web: <http://www.kntmu.kharkov.ua>
код ЄДРПОУ 01896866

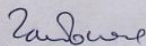
Члену – кореспонденту
НАМН України
заслуженому працівнику
вищої школи
А.мед.н., проф.
Сміяну І.С.

вул. Івана Франка, 6, кв. 8
м. Тернопіль 46001

Шановний Іване Семеновичу!

Від імені колективу Харківського національного медичного університету сердечно вітаю Вас з Різдом Христовим та Новим Роком! Від щирого серця прийміть в дар – календар на 2014 рік у якому висвітлено деякі історичні події, моменти, миттєвості пов'язані з нашим навчальним закладом.

З побажаннями багатирського здоров'я на довгі роки, особистого щастя, здійснення всіх планів і задумів. Мирного неба над головою, успіхів і творчих злетів. Величезного творчого натхнення, нев'янучої енергії та нових здобутків на благо нашої країни!

З повагою

Ректор

В.М.Лісовий

Я спілкуюсь не лише з ректором Харківського...

УКРАЇНА

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
МУЗЕЙ ІСТОРІЇ

просп. Леніна, буд.4, м. Харків, 61022; тел. (057) 707-72-48; e-mail: muzevkhnmu@mail.ru

№ _____
на № _____ від 21.01.2014

Сміян І.С.
вул. І.Франка, №6, кв. 8
46001 м. Тернопіль

Шановний Іване Семеновичу!

Прошу вибачення за те, що не змогла своєчасно повідомити Вас про отримання Ваших книжок, за які прийміть мою щиру вдячність. Знайомство з їх змістом викликає багато думок. Здається, що розмовляєш з автором і багато в чому з ним погоджуєшся. Іноді ж Ваші роздуми змушують подивитися на деякі речі з іншої точки зору, що теж цікаво. То ж іще раз спасибі. Хай Бог дає Вам і Вашим близьким здоров'я, бадьорості, благополуччя в усіх Ваших справах.

Ми зараз збираємо матеріал для нової книги, що плануємо видати до 210-ої річниці університету в 2015 р. До неї увійдуть спогади випускників, викладачів, газетні статті, а також окремі документи, що торкаються історії харківської вищої медичної школи різних періодів її існування. Основна робота щодо збору матеріалів покладена на музей історії. Тому, зокрема, й виникла затримка з відповіддю. Але працюємо і сподіваємося з Божою допомогою книгу до ювілейної дати видати.

З повагою і вдячністю

Директор Зразкового музею історії ХНМУ *Тер* Ж.М.Перцева

Шановний Іване Семеновичу!

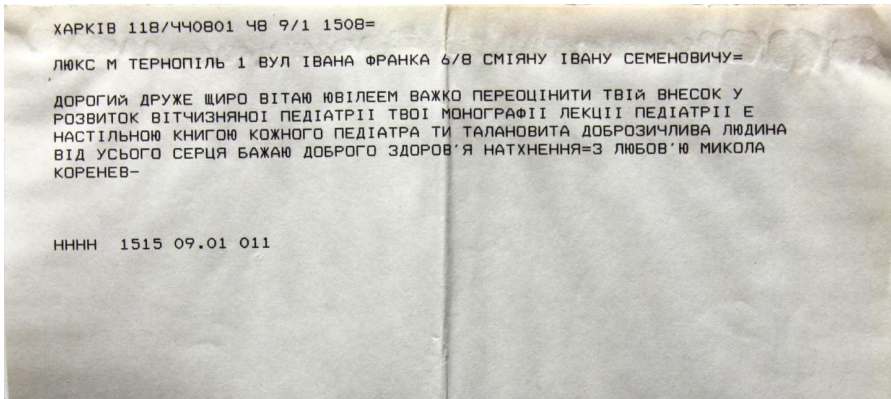
Прошу вибачення за те, що не змогла своєчасно повідомити Вас про отримання Ваших книжок, за які прийміть мою щирю вдячність. Знайомство з їх змістом викликає багато думок. Здається, що розмовляєш з автором і багато в чому з ним погоджуєшся. Іноді ж Ваші роздуми змушують подивитись на деякі речі з іншої точки зору, що теж цікаво. То ж ще раз спасибі. Хай Бог дає Вам і Вашим близьким здоров'я, бадьорості, благополуччя в усіх справах.

Ми зараз збираємо матеріал для нової книги, що плануємо видати до 210 річниці університету в 2015 р. до неї увійдуть спогади випускників, викладачів, газетні статті, а також окремі документи, що торкаються історії харківської вищої медичної школи різних періодів її існування. Основна робота щодо збору матеріалів покладена на музей історії. Тому, зокрема, й виникла затримка з відповіддю. Але працюємо і сподіваємося з Божою допомогою книгу до ювілейної дати видати.

З повагою і вдячністю

Директор зразкового музею історії ХНМУ підпис Ж. М. Перцева

Таким чином, я не лише прочитав багато гарних слів про свою персону від Жанетти Миколаївни, а ще й дізнався про деякі плани університету. Таким чином, спілкування є важливим фактором для всіх людей, навіть... «О б щ е н и е с разумными людьми надо рекомендовать каждому именно потому, что дурак таким образом из подражания привыкает поступать умно. Даже величайшие дураки в состоянии подражать, раз это могут делать обезьяны, пуделя и слоны» (Г. Лихтенберг).

Дорогий друже широко вітаю ювілеєм важко переоцінити твій внесок у розвиток вітчизняної педіатрії твої монографії лекції педіатрії є настільною книгою кожного педіатра ти талановита доброзичлива людина від усього серця бажаю доброго здоров'я натхнення = З любов'ю Микола Коренів

Я з великим хвилюванням сприйняв цю телеграму мого друга ще з студентської лави Харківського медичного... А тепер Микола Михайлович Коренів заслужений діяч науки і техніки, доктор медичних наук, професор, багаторічний директор Харківського НДІ здоров'я дітей та підлітків... і одночасно завідувач кафедрою педіатрії національного університету...

Якщо Юрій Одинець допомагав мені в захисті докторської дисертації, то Микола Коренів — у захисті кандидатської. Під час захисту моєї докторської Микола Михайлович був уже якщо не першою, то й не другою людиною в Харківському медичному — секретарем парткому. Так що Микола Коренів відомий не лише як Лікар, Вчений, а ще й як організатор охорони здоров'я дітей... Сам собі заздрю, що в мене такі друзі... Як видно зі змісту телеграми, високі звання та «чини» не знівельовали в ньому вираженої людяності. А це, мабуть, головне. Адже «Людяність — точно потік чистої і благодатної води: запліднює низини, але утримується на визначеному рівні, залишаючи безплідні скелі, які шкодять полям своєю тінню або загрожуючи обвалами (Ж.-Ж. Руссо).

Ну що ж, я лише можу заспівати пісню на слова Вадима Крищенка:

ГОСПОДИ, ДАЙ НАМ ЛЮБОВІ

Я іду по житті, як по каменях йду,
Не минаючи біль і тривогу.
Поєднавши в душі і утіху, й біду,
Все шукаю до Бога дорогу.
Давня віра, яка ще з дитинства жива,
Знову дзвоном церковним озветься.
І молитви Господньої віщі слова
Притулю я до грішного серця.

Приспів:

Господи, дай нам уміння
Вчути твій голос з небес.
Щоб не всихало коріння,
Щоб день для щастя воскрес.
Господи, дай нам любові,
Щоб не пропасти в журбі,
В тисячолітній обнові
Молимося всі ми Тобі.

З нас ніхто не святий, кожен має свій гріх,
Хоч вдягаємо маски на лица.
Все частіше мені і за себе, і всіх
Тихо хочеться стати й помолитися.
В час земних катастроф, зла й людських протиріч —
Не надійся на удачу і силу.
І зринають слова, наче кредо сторін:
Боже, Боже, спаси і помилуй.

Приспів.

ДОРОГИЙ ІВАНЕ СЕМЕНОВИЧУ!

Хай котяться літа,
Минають роки,
Цвітуть сади,
Замерзнуть і розмерзнуть ріки
І кануть в вирій прожиті года!
Лишайся молодим, чарівним, мудрим, дужим
Таким, як знаєм ми тебе здавна.

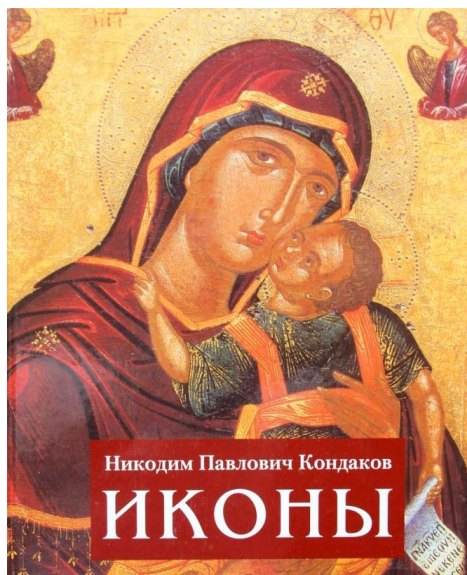
Мете сніжок, легенька хуртовина.
Юнак білявий, в шинелі синій,
Іван Сміян на лекцію іде,
А поруч з ним Філатов Віктор, Хустнудінов,
Русява дівчина, тендітна, невеличка,
З чудним ім'ям.
Серйозний гурт прямує в Храм Науки.
І всім вірець, Сміян, — це ти!
Широкий шлях постеле їм життя:
Служіння Ділу, Батьківщині,
Щасливу долю долання перешкод, досягнення Мети.

З Ювілеєм, вельмишановний Друзе.

Бажаю, щоб Пресвятая Богородиця покрила тебе і всю твою родину
своїм Омофором.

Д. м. н., проф. підпис (Зарубова Аза)

10.01. 14. Харків

Дорогий
Товариство Семіоновичу!
Хай котять, мста.
Миколаєвська.
Увічуйте сади.
Змірзнуть, розмірзнуть ріка.
І кануть в вирі протім гола.
Лягають молоді, кар'єрні,
мудрі, дурні.
Таким, як знаєш, ми тебе звали
Мете сміток, легенька хуртовина.
Як дівчий в мінні бані.
Твої сини на лівій іде
І поруч з ним-Філатов Віктор,
Хуєтундуб,
Румба дівчина, тендіт, невинна
З чужини їм'є.
Серйозний гурт прічче в Траа
І всім взіреть сини
де ти!
Широкий мих постане їм моток.
Смугляки Діду, Ботківчані,
Мішину дамо далі перелом,
догнати мста.
З Ювілем, величезний
Друже!
Бажано, щоб Пресвята Богородиця
покрила тебе і твою родичу
своїм Огородом.
Діди, прощай А.С. Мила /Зарубов Аза/
10.01.14. Заруб

Ось який диво-вірш подарувала мені багаторічна завідувача кафедри неонатології Харківської медичної академії післядипломної освіти Аза

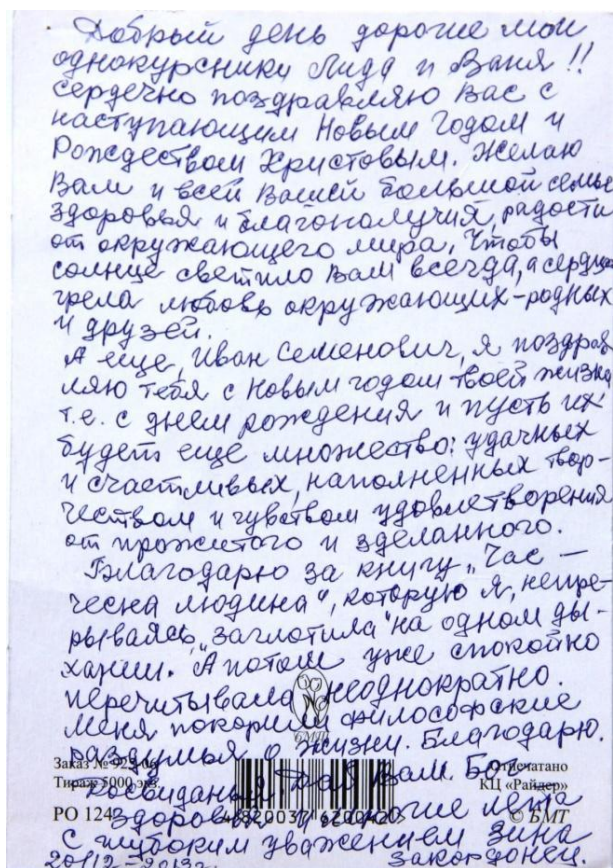
Сергіївна Лихачова (в студентські роки — Зарубова), який написала в дарчому виданні «ИКОНЫ» Никодима Павловича Кондакова.

Я з дружиною навчався в шостій групі, Аза — в четвертій. Зрозуміло, що протягом 6 років не було дня, щоб ми не зустрілися. Так що ми не просто знайомі, а близькі друзі-колеги... Зміст її вірша дійшов до глибин моєї душі, нагадав щасливі молоді студентські роки, які були наповнені не лише сьогоденням, а й невідомим майбуттям. Нагадав мені про самих моїх близьких друзів студентських років Віктора Філатова та Шаміля Хустнудінова, які навчалися в одній групі з Азою. Скільки добрих спогадів навіяло це послання Ази, Ази з героїчним теперішнім! Ну хто зміг би приїхати за тисячу кілометрів (з Харкова до Тернополя) та й ще з пересадкою в Києві на мій день народження? Ніхто! А якщо врахувати ще й вік! Я без перебільшення стверджую, що це героїчний вчинок Ази. У всякому разі я так на нього (вчинок) дивлюсь. Бувають же люди! Ні, вірніше скажу — бувають же жінки!!! Для нас з тобою, Аза, процитую приспів з «Голосівський вальс» Вадима Крищенка (музика В. Домшинського):

Студентські літа, найсолодші літа,
З мелодій кохання усміхнений вальс —
Ми будемо згадувать вас.
Студентські літа, неповторні літа,
Життя молодого живий промінець,
Завжди в заліковці сердець.

Студентські літа, неповторні літа,
Життя молодого живий промінець,
Завжди в заліковці сердець.
Студентські літа, найсолодші літа.
Хай знову звучить Голосіївський вальс
І в танці кружляє всіх нас.

Наша з Азою однокурсниця, навіть з її групи, Зіна Закордонєць, написала мені таке з Луганщини:

Добрый день дорогие мои однокурсники Лида и Ваня!!

Сердечно поздравляю Вас с наступающим Новым Годом и Рождеством Христовым. Желаю Вам и всей Вашей большой семье здоровья и благополучия, радости от окружающего мира. Чтобы солнце светило Вам всегда, а сердца грела любовь окружающих — родных и друзей.

А еще, Иван Семенович, я поздравляю тебя с Новым годом твоей жизни, т. е. с днем рождения. И пусть их будет еще множество: удачных и счастливых, наполненных творчеством и чувством удовлетворения от прожитого и сделанного.

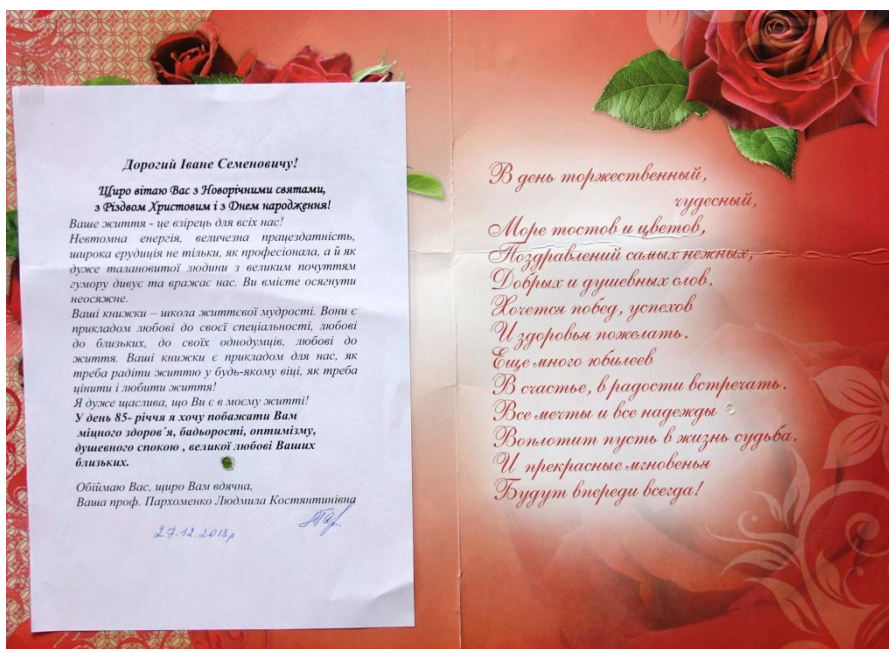
Благодарю за книгу «Час — чесна людина», которую я, непрерываясь, «заглатывала» на одном дыхании. А потом уже спокойно перечитывала неоднократно. Меня покорили философские раздумья о жизни. Благодарю.

До свидания. Дай Вам Бог здоровья и многие лета.

С глубоким уважением Зина Закордонец. 20/12-2013 г.

Зіна — це також пташеня з гнізда Харківського медичного. Правда, пташеня з 40-річним стажем директора медичного училища... На 50-річному ювілею нашого інституту ми були лише вдвох із Зіною з педіатричного факультету... Жаль. Вік наш цьому причина. Вік, коли вже більше обмірковуєш думку Оскара Хамерштейна II: «Смысл вашего рождения и вашей жизни зависит исключительно от того, что вы получаете от мира и что ему отдаете. Я не могу доказать, что это — строгое математическое равенство, но мои собственные наблюдения приводят меня к выводу, что существует вполне реальная дружба, как количественная, так и качественная, между тем, что вы привносите в жизнь, и тем, что вы от нее получаете».

В день торжественный, чудесный,
Море тостов и цветов,
Поздравлений самих нежных,
Добрых и душевных слов.
Хочется побед, успехов
И здоров'я пожелать.
Еще много юбилеев
В счастье, радости встречать.
Все мечты и все надежды
Воплотит пусть в жизнь судьба.
И прекрасные мновенья
Будут впереди всегда.

ДОРОГИЙ ІВАНЕ СЕМЕНОВИЧУ!

Щиро вітаю Вас з Новорічними святами,
Різдвом Христовим і Днем народження!

Ваше життя — це взірєць для всіх нас!

Невтомна енергія, величезна працездатність, широка ерудиція не тільки професіонала, а й як дуже талановитої людини з великим почуттям гумору дивує та вражає нас. Ви вмієте досягнути неосяжне.

Ваші книжки — школа життєвої мудрості. Вони є прикладом любові до своєї спеціальності, любові до близьких, до своїх однодумців, любові до життя.

Я дуже щаслива, що Ви є в моєму житті!

В день 85-річчя я хочу побажати Вам міцного здоров'я, бадьорості, оптимізму, душевного спокою, великої любові Ваших близьких.

Обіймаю Вас, щиро Вам вдячна,

Ваша проф. Пархоменко Людмила Костянтинівна

27. 12. 2013 р.

Ось таке піднесене, доброзичливе, надихаюче на майбутнє творче життя послання, я отримав від завідуючої кафедри проблем підлітків Харківської медичної академії післядипломної освіти, доктора медичних наук, професора, багаторічної голови спеціалізованої вченої ради Людмили Костянтинівни Пархоменко. Скільки доброзичливості, скільки доброти в словах Людмили Костянтинівни до мене! Моєму розчуленню не було меж, коли я прочитав слова Л. К. А тому, Людмילו Костянтинівна, для Вас нехай прозвучить Пушкінська

МАДОННА СОНЕТ

Не множеством картин старинных мастеров
Украсить я всегда желал свою обитель,
Чтоб суеверно им дивился посетитель,
Внимая важному суждению знатоков.

В простом углу моем, сердь медленных трудов,
Одной картины я желал быть вечно зритель,
Одной: чтоб на меня с холста, как с облаков,
Пречистая и наш божественный спаситель —

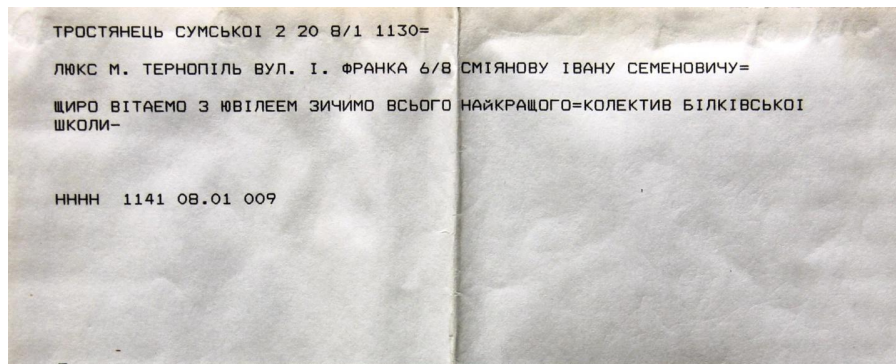
Она с величием, он с разумом в очах —
Взирали, кроткие, во славе и в лучах,
Одни, без ангелов, под пальмою Сиона.

Исполнились мои желания. Творец
Тебя мне ниспослал, Тебя, моя Мадонна,
Чистейшей прелести чистейший образец.

І мені лише залишається подякувати Господа Бога за таке надзвичайно тепле ставлення до мене. Отож, «Велик Господь наш и велика крепость Его, и разум Его неизмерим» (із псалма 146).

Де б ми не крутилися, де б ми не вертілися, а пам'ять дитинства ніколи не залишає нас. Особливо в старості, коли кожна людина відчуває фінал... А «Життя здається коротким, коли добре пам'ятаєш сцени дитинства. Вони так близько, так відчутно біля тебе, а життя вже закінчується» (із книги Ілько Лемко «Афоризми про кохання»). Сцени дитинства, насамперед, пов'язані з родиною, оселею, садком вишневим коло хати, школою...

Щиро вітаємо з ювілеєм зичимо всього найкращого = колектив
білківської школи

Ось таку лаконічну телеграму я отримав від колективу школи, у якій я навчався у своєму селі Білка. Правда, тоді ця школа була Більчанська, а тепер... Білківська. Але це похідне. Головне: безтурботне життя та любов близьких і краса рідного краю...

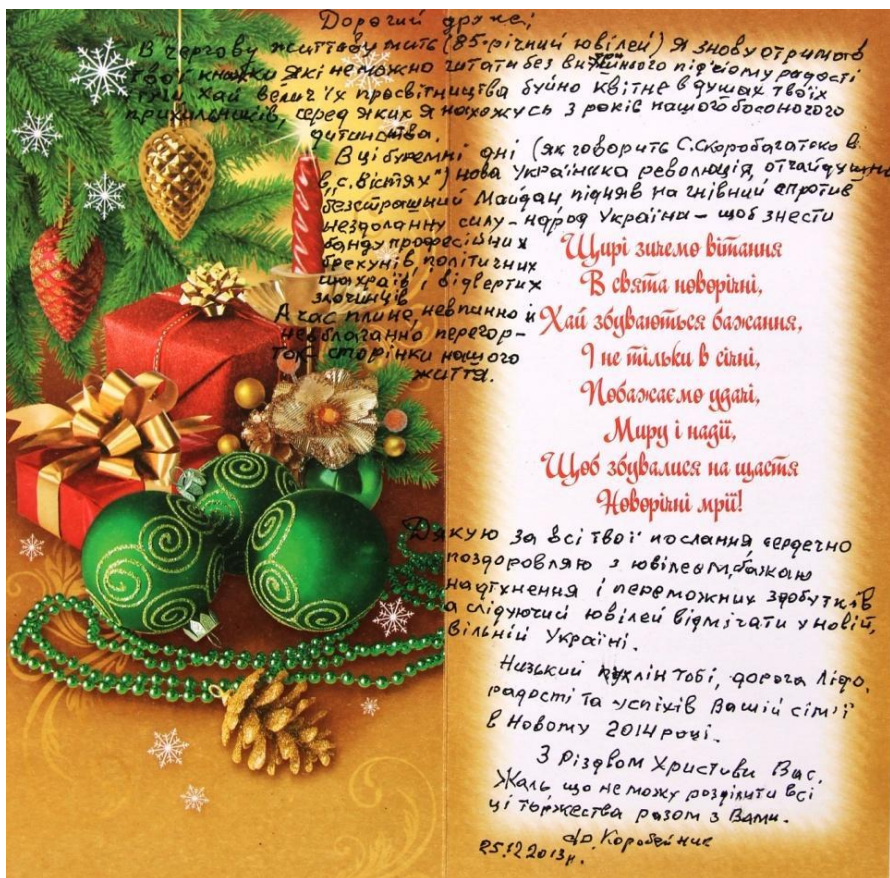
РІДНИЙ КРАЙ

Відгукнули осінь вересневі птиці
І крильми у небі вивели «прощай».
Захотілось птицям ще раз подивитись
На ліси і гори, на коханий край.

Приспів:

Рідний край — це помах для крила,
Рідний край — це промінь для тепла,
Рідний край — це сила молода,
Рідний край — це поклик до гнізда.

Відспівали з висі птиці голосисті,
А у томі співі радість і журба.
Хусткою своєю — пожовтілим листям —
Їм услід махала мовчазна верба.
Дочекатись птицям днів весняних треба —
Під крило покласти далечінь доріг.
Українське поле, українське небо
Із країв далеких знов зустріне їх.

В чергову життєву мить (85-річний ювілей) я знову отримав твої книжки, які неможливо читати без внутрішнього піднесення радості і туги. Хай велич їх просвітництва буйно квітне в душах твоїх прихильників, серед яких я знаходжусь з років нашого босоного дитинства.

В ці буремні дні (як говорить С. Скоробагатько в «С. вістях») нова Українська революція, одчайдушно безстрашний Майдан, підняли на гнівний спротив нездоланну силу — народ України, щоб знести банду професійних брехунів, політичних шахраїв і відвертих злочинців.

А час плине невпинно і невблаганно перегортає сторінки нашого життя.

Дякую за всі твої послання, сердечно поздоровляю з ювілеєм, бажаю натхнення і переможних здобутків, а наступний ювілей відмічати у новій, вільній Україні.

Низький уклін тобі, дорога Ліда, радості та успіхів Вашій сім'ї в Новому 2014 році.

З Різдом Христовим Вас. Жаль, що не можу розділити всі ці торжества разом з Вами .

Ф. Коробейник

25. 12. 2013 р.

Доцент, кандидат медичних наук, Лікар, вчений, Федір Гаврилович Коробейник, ось уже 25-тий рік живе в рідній батьківській хаті в с. Білка. Так би мовити, як пенсіонер. Він з'єднався з природою. Вирощує найкращу бараболлю, огірки, помідори, яблуна, груші, квіти... У нього на городі ідеальний порядок. Та й ще плекає кроликів. Тут він не лише попереду від мене, а й навіть попереду всієї планети. А який він мікропарк влаштував навколо могил своїх рідних на цвинтарі! Його єднання з природою постійно вдосконалюється. Це тому, що «П р и р о д а и н а у к а — два выгнутые зеркала, вечно отражающие друг друга; фокус, точку пресечения и сосредоточенности между оконченными мирами природы и логики составляет личность человека» (А. Герцен).

І Федору Гавриловичу, моєму другові дитинства, і мені постійне спілкування з природою в останні десятиліття життя дає наснагу та життєве піднесення, у тому числі й для декламування цього вірша Ліни Костенко:

Хтось є в мені, і я питаю: — Хто ти?
Не знаю, — каже. — Може, хто з роду.
Мене водив під руку Аристотель
в якомусь дуже дивному саду.

Згасало сонце у вечірніх лузах.
Десь в Римі правив Тит або Нерон.
А я тоді жила у Сіракузах,
писала вірші золотим пером.

Я скрізь своя, і я ніде не дома.
Душа летить у посвіті епох.
І де цей шлях почався — невідомо.
І де урветься, знає тільки Бог.

І знову до спілкування із сумчанами.

ВІТАЄМО!

*Шановний
Іван Семенович!*

*Прийміть щирі вітання
з нагоди Вашого
85-річного ювілею!*

85 років - це величезний життєвий досвід, це роки щастя і турбот, радощів та спогадів. За швидкоплинними літами криється нелегкий шлях утвердження Ваших принципів, пошуків і звершень.

Ми пишаємося, що першою сходиною Вашого професійного становлення був саме наш навчальний заклад. Сьогодні Ви є прикладом для нас, прикладом мудрості й честі, працелюбності та професіоналізму, прикладом добра та щирості.

Ваша праця надихає та сповнює віри. Кожна Ваша книга – це невеличка скарбниця надбань, це корабель думок, що мандрує хвилями часу та бережно несе свій дорогий вантаж від покоління до покоління.

Від щирого серця бажаємо Вам міцного здоров'я та наснаги. Нових здобутків, подальшого творчого неспокою. Нехай завжди зігрівася Вас тепло людської подяки за добрі справи, а джерело Вашої сили та волі ніколи не зміхис.

Щастя та благополуччя, добра, тепла і гармонії у Вашому житті.

*З повагою та за дорученням
педагогічного та студентського колективів,
Заслужений працівник освіти України,
Директор Сумського базового
медичного коледжу*

О.В.Коновалов

ШАНОВНИЙ ІВАН СЕМЕНОВИЧ!

Прийміть щирі вітання з нагоди Вашого 85-річного ювілею!

85 років — це величезний життєвий досвід, це роки щастя і турбот, радощів та спогадів. За швидкоплинними літами криється нелегкий шлях утвердження Ваших принципів, пошуків і звершень.

Ми пишаємося, що першою сходиною Вашого професійного становлення був саме наш навчальний заклад. Сьогодні Ви є прикладом для нас, прикладом мудрості й честі, працелюбності та професіоналізму, прикладом добра та ширості.

Ваша праця надихає та сповнює віри. Кожна Ваша книга — це невеличка скарбниця надбань, це корабель думок, що мандрує хвилями часу та бережно несе свій дорогий вантаж від покоління до покоління.

Від щирого серця бажаємо Вам міцного здоров'я та наснаги. Нових здобутків, подальшого творчого неспокою. Нехай завжди зігриває Вас тепло людської подяки за добрі справи, а джерело Вашої сили та волі ніколи не змліє.

Щастя та благополуччя, добра, тепла і гармонії у Вашому житті.

З повагою та за дорученням

педагогічного та студентського колективів,

заслужений працівник освіти України,

директор Сумського базового медичного коледжу О. В. Кононов

Так, першою та успішною сходиною мого фахового становлення був теперішній медичний коледж м. Сум. Суми післявоєнних років (1945–1948), Суми зруйновані, з епідемією висипного тифу, з голодом і холодом... Але... З надзвичайним енергетичним зарядом: усе відбудовувалось, усе прибиралось, усі прагнули навчатися; з надзвичайною красою навколишнього середовища: звивистий, тихий та привабливий Псьол, на берегах якого вже жив та розвивався міський парк, багатство навколишнього рослинного світу; з надзвичайним чуйним взаєморозумінням людей, особливо молоді. Я не пам'ятаю жодної сварки в нашій групі за три роки навчання! А викладачі до нас ставилися, як до рідних дітей. Ми були однією сім'єю. За перші два роки навчання я завжди був голодним — не було жодного дня, щоб мені не хотілося поїсти. І на цьому фоні я був щасливий. З щоденним бадьорим настроєм,

усміхненим (якщо не наяву, то в душі), з великою гаманою життєвого задоволення, з піднесеним очікуванням свого майбуття. Ми (я маю на увазі студентів своєї групи) не бурчали, ми ні на кого і ні на що не гнівались.

13-Світлана С.: Один день... життя мого

І мені приходить на пам'ять Вероники Шушної

ПТИЦА

Бои ушли. Завесой плотной
плывут туманы вслед врагам,
и снега чистые полотна
расстелены по берегам.

Он бьется, жалобный и тонкий,
о синеву речного льда,
как будто мать зовет ребенка,
потерянного навсегда.

И слышно: птица птицу кличет,
тревожа утреннюю стынь.
И бесприютен голос птичий
Сред обугленных пустынь.

Кружит он в скованном просторе,
звения немислимой тоской,
как будто человеچه горе
осталось плакать над рекой.

Пишу про стан своєї душі в той час, коли по моєму 85-річному тілу хвилюю добра та життєвого піднесення котяться позитивні заряди мого буття. Я знову живу молодістю. А ви кажете «а молодість не вернеться, не вернеться вона...».

І я тепер добре розумію Фрідріха Ніцше:

СЛОВО МОЛОТА

— Почему ты так тверд, — спросил у алмаза однажды уголь печной.
— Разве ты не мой близкий сородич?

— Почему вы так мягки? — О мои братья, вопрошаю я вас! Разве вы не мои братья?

— Почему вы так мягки, рыхлы, нестойки? Почему отклоняете, отвергаете сердцем столь многое? Почему рокового столь мало во взоре у вас?

Если же нет в вас желания быть роковыми и неумолимыми — как же вы сможете вместе со мною победить?

Если же твердость не будет сверкать, пронзать, рассекать — как же вы сможете вместе со мной творить?

Ибо тверды все творящие. Блаженством должно вам казаться — тысячелетия пальцами мять, словно податливый воск, блаженством — вырезать письма на воле тысячелетий, твердой, как медь, тверже,

чем медь, благородней, чем медь. Тверже всего, что ни есть, — самое благородное.

О мои братья, скрижаль эту новую я воздвигаю пред вами: будьте тверды!

І знову Суми.

Суми — грудень — 2013.

Наші глибоко шановні і дорогі друзі Ваня і Ліда!

Прийміть Новорічні та Різдвяні вітання з побажанням благополучного 2014 року для Вас і всієї родини!

Та найважливішим в календарі — 2014 — визначене 10 січня — День 85-річчя Івана Семеновича!

Ми раді виразити тобі, Іване, теплі і сердечні слова глибокої пошани і дуже бажаємо, щоб не помічав ті роки, що йдуть чередою, а в доброму здоров'ї довго жив і творив добре і вічне!

Ваня, книгу 27 прочитав — зразу, щоб ніхто не перехватив і дивлячись на телеекран та тримаючи перед собою «Там перемога, де злагода» — вбачаю в тобі провидця.

Суми - грудень - 2013.

Міжні глибоководні і доріжні вузли
Вми: Ніда!

Привіт! Моворіти та різдвіні вітання з колажамми
благословують 2014 року на Вас і всієї родини!

Та найважливішим в календарі - 2014 - визначено
10 січня - 45-річчя Івана Савицького!

Ми раді виразити свої Івані релігій і скарбачі слова глибокої
пошани і велике багачство, щоб не поминав ті релігій що ідуть
першою, а в доріжні вузлів! дівчо пиль і творив доріжні
і вми!

Вми, який доріжні вузли - зраду, щоб ніхто не перекладав
і доріжні на таласери та тримали перед собою. Там
першого, як згадує - відомо в тобі провідня.

Бач як філософія мандрує поруч з політикою і навпаки.
На жаль, остання майже ніколи не приносить задоволення сірим на цій планеті.

А якщо наблизитись до нас - то село бідує страшно
за всіма напрямками щоденного буття - господарства
відсутні, громада без грошей нічого не спроможна
зробити для людей.

В містах теж похвалитись нічим.
От і волаємо на весь білий світ, а роки йдуть... діти
ростуть без майбутнього, батьки без роботи, а старі тільки
згадують минуле, у них все скінчилося 22 роки тому.

Все! Досить! Попереду Новий Рік! Нові-старі надії!
Нечас згадується!

З напругами молодості
Вми: Мислення, Мислення, Мислення.

P.S. Вми, як думав вміти запрохання, але на жаль
привіт не зміг, вміти, вміти, вміти ми хотіли згадувати.

Вми: Мислення.

Бач як філософія мандрує поруч з політикою і навпаки. На жаль, остання майже ніколи не приносить задоволення сірим на цій планеті.

А якщо наблизитись до нас, то село бідує страшно. За всіма напрямками щоденного буття — господарства відсутні, громада без грошей нічого не спроможна зробити для людей.

В містах теж похвалитись нічим.

От і волаємо на весь білий світ, а роки йдуть... діти ростуть без майбутнього, батьки без роботи, а старі тільки згадують минуле, у них все скінчилося 22 роки тому.

Все! Досить! Попереду Новий Рік! Нові-старі надії!

Нехай збувається!

З найкращими побажаннями Ваші Пшеничні, Микола і Мотя.

Р. С. Ми дуже вдячні за запрошення, але на жаль прибути не зможемо, відмічай — ми поряд з тобою.

Обнімаємо.

А через декілька днів отримав художньо оформлене «Вітання з рідної Сумщини»:

ДОРОГИЙ І ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ наш друже ІВАН!

День 85-річчя творчої людини дуже складна дата, в якій меридіани з широтами переплітаються в стежини дуже схожі на твоє життя:

Від босоногого воєнного і повоєнного дитинства — до академічних горизонтів!

Від перших пацієнтів в первинній ланці медицини — до професорських кафедральних конференцій для одного маленького землянина!

Від букваря до безлічі друкованих томів в ім'я матері і дитини!

Від студентського кохання — до знатної сім'ї вчених-медиків. Від сінокосів юності до садівництва і квітництва сьогодні. Від безмірної любові до рідних онуків і правнуків до турботи про здоров'я всіх дітей планети! І всюди натхненна праця, праця, праця! Отака славна і славетна доля нашого ювіляра, земляка, однокурсника, однодумця і вірного друга ІВАНА!

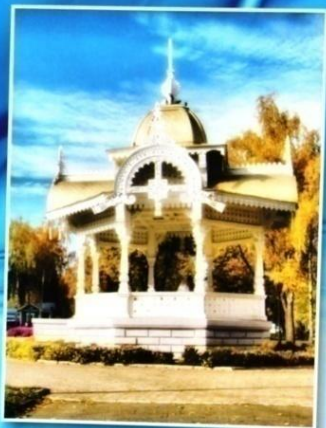
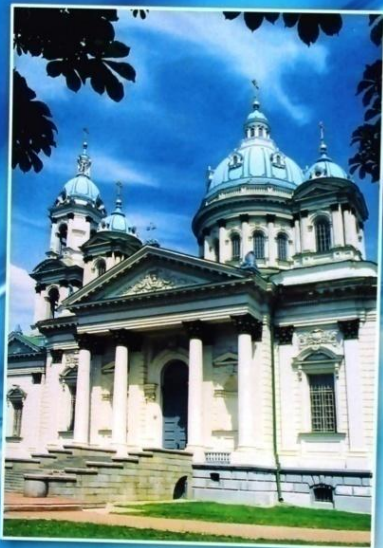
Дай Боже, тобі Іване, якомога ще довго жити і творити при надійному здоров'ї і бадьорості!

Ліда! Наші тобі вітання з ювіляром Іваном в рідній хаті!

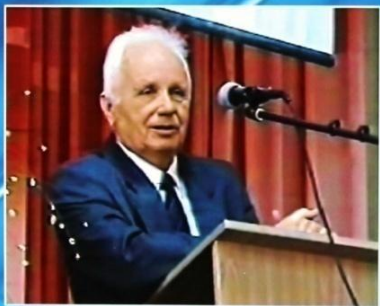
Наша любов до Вас безмірна і незгасна! Ваші Микола і Мотя.

м. Суми

10 січня 2014 р.

Вітання з рідної Суччини

ДОРОГИЙ І ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ наш друже ІВАН!

День - 85-річчя у творчої людини дуже складна дата, в якій меридіани з широтами переплітаються в стежини дуже схожі на твоє життя:

Від босоногого воєнного і повоєнного дитинства - до академічних горизонтів!

Від перших пацієнтів в первинній ланці медицини - до професорських кафедральних конференцій для одного маленького землянина!

Від букваря до безлічі друкованих томів в ім'я матері і дитини!

Від студентського кохання до знатної сім'ї вчених-медиків! Від сіножовієвої юності до садівництва і квітництва сьогодні! Від безмірної любові до рідних онуків і правнуків до турботи про здоров'я всіх дітей планети! І всоди натхнення праці, праця, праця! Отака слава і славетна доля нашого ювіляра, земляка, одикурсника, однокласця і вірного друга ІВАН!

Дай Боже, тобі Іване, якомога ще довго, довго жити і творити при надійному здоров'ї і бадьорості!

Ліда! Наші тобі вітання з ювіляром Іваном в рідній хаті!
Наша любов до Вас безмірна і незгасна!

Ваші Микола і Мотя.

м. Сучи
10 січня 2014 р.

Ну, Миколо! В душі ти поет! Мені не лише дуже подобається все написане тобою — моїм найдавнішим другом, а й неосяжність твоїх життєвих думок та обізнаність буття Сумщини. Одним словом, Миколо, ти окрім того, що втілюєш в своїй особі відомого фахівця в медицині (головний лікар різного рівня, начальник обласного управління охорони здоров'я...), ще й творець, філософ, історик... І, крім усього цього, поза сумнівом, протягом уже багатьох десятиліть ми, помітно чи ні, впливали один на одного, як за кулішем біля Ворскли, так і в розмовах на нарадах, конференціях, по телефону, у листах... Микола Михайлович Пшеничний у своїх вітаннях так багато гарного сказав про мене, що я вже не в змозі взяти на себе переконання Марк Твена: «Мене хвалили багато разів, і я завжди соромився: я щоразу відчував, що можна була сказати більше».

Хіба що процитую Богдана Бастюка:

Життя — жнива в своїй найпершій суті.
Пісочком стануть скельні стрімчаки,
А учорашнє, нинішнє й майбутнє —
Немов коріння, стебла, колоски...

Але цього замало. Чому? Тому що й на сьогодні залишається

ВІЧНА ЗАГАДКА ЛЮБОВІ

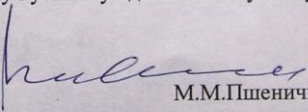
Тепер стоячи на мосту, над туманом, у теплі, що ним дихала Ташань, і тиші бачив я і те горбате осокозяче коріння — звичайнісіньке собі коріння, місцями обчовгане чобітьми, місцями зеленувате од моху; бачив кладку — непоказну, тріснуту з одного кінця вербову дошку; і стежку бачив у старому жилаволистому подорожнику та притоптаному батожацькі гарбузиння, що виповзало на неї грітися...

Скільки у нас в Україні тих кладок, дикуватих стежок, осокорів, маленьких річочок, що ніби й не тече в них вода, а спить... А скільки старих печищ, вирв на місці колишніх хат, що полетіли у війну в небо, як от наша, вирвані з корінням. І ростуть тепер на місці колишніх порогів, через які нас уперше в житті пересаджували мама і тато, виводячи надвір, на білий світ без вікон, бур'яни або скалічені вибухами у зародку вербички, що так і не розрослися, лишень викидають щовесни все нові й нові пагони...

А скільки у нас в Україні Оксенів, Орись, Тимків, Гречаних, Дорошів... І все те, і всі вони бачені, знані. Але не всі відкриті, не всі виростають у честь, поезію і славу народу. Бо щоб вирости їм у поему краси, поему щастя і

горя, радості і смутку, треба, щоб почалися вони з серця доброго, люблячого, самовідданого. Мало — бачити. Мало — розуміти. Треба любити. Немає загадки таланту. Є вічна загадка Любові (Григор Тютюнник).

Ніяк я не може відірватися від Сумщини, від Миколи Пшеничного, який на сьогодні є найбільшим постачальником різноманітних новин з моєї малої батьківщини... І він завжди пам'ятає про мене... Як от і цим листом та...

	
ОРГАНІЗАЦІЯ ВЕТЕРАНІВ УКРАЇНИ	
СУМСЬКА МІСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ ВЕТЕРАНІВ УКРАЇНИ	
40021, м. Суми, вул. Кірова, 165/1 Тел. (0542) 62-78-00, 62-79-10	Ідентифікаційний код 22979504 Розрахунковий рахунок 260020001831 Філія АТ «Укресімбанк» у м. Суми, МФО 397003
10 січня 2014 № 1	
На № _____ від _____	
 ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ ІВАНЕ СЕМЕНОВИЧУ! Рада Сумської міської організації ветеранів України вітає Вас, нашого поважного земляка, з 85-річчям і разом з побажанням активного довголіття і благополуччя надсилає книгу - видану до 70-річчя визволення м.Суми. Нам приємно представити в ній на стор. 138 фотопортрети Б.П. Коротенка та Г.О.Грудіна, чий підписи (директора й голови держкомісії) на першому в житті дипломі благословили Вас на довгу і успішну дипломовану ниву. З глибокою повагою Заступник голови ради М.М.Пшеничний	

ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ ІВАНЕ СЕМЕНОВИЧУ!

Рада Сумської міської організації ветеранів України вітає Вас, нашого поважного земляка, з 85-річчям і разом з побажанням активного довголіття і благополуччя надсилає книгу — видану до 70-річчя визволення м. Суми.

Нам приємно представити в ній на стор. 138 фотопортрети Б. П. Коротенка та Г. О. Грудіна, чії підписи (директора й голови держкомісії) на першому в житті дипломі благословили Вас на довгу і успішну дипломовану ниву.

З глибокою повагою

Заступник голови ради підпис М. М. Пшеничний

Як видно з підпису на цьому листі, Микола Михайлович й сьогодні продовжує своє активне та корисне суспільству життя. Молодець!!! Бач як у нас багато спільного! Микола і на цій новій посаді не забуває про мене і надсилає мені ч л е н с ь к и й к в и т о к № 10011929, який свідчить, що я є членом Організації ветеранів України:

Ну, а за чудову за змістом та надзвичайно гарно оформлену книгу «Народ, осяяний пам'яттю, — нездоланний», виданою в 2013 році, особливо велика подяка (Микола Пшеничний є одним із чотирьох з групи підготовки цього видання).

О, Сумщино!.. Скільки родилося на твоєму невеликому клаптику землі незрівнянних людей-Героїв! Такого клаптика землі не знайти на Земній Кулі! Дивіться, читачу:

Тричі Герой Радянського Союзу Іван Микитович Кожедуб, двічі Герой Радянського Союзу Павло Семенович Рибалко, двічі Герой Радянського Союзу Степан Павлович Супрун (на вулиці Супруна я

мешкав, коли навчався в Сумах), двічі Герой Радянського Союзу Сидор Артемович Ковпак... Я б сказав так: це не Герої Радянського Союзу, а люди-гіганти Всесвіту! Герої майбутніх казок!

Не моя мета переказувати зміст цієї книги, книги відважних справ людей Сумщини, а тому я наведу лише два вірша Н. Скринник (сумчанки) з цієї книги-сповіді: про трагічний початок для всього світу, але — про Сумщину, та оповідь про надії:

ВІЙНА НА СУМЩИНІ

Прийшла війна і на Сумщину.
Вставаймо, браття у ряди.
Боротись будем до загину
І батько, й син, і я, і ти.
Щоб не зазнали наші діти
Наруги, горя і біди,
Сумщину будем боронити,

Вставаймо, браття, у ряди.
За незалежність і свободу,
За радість і самобуття,
За біль страждалого народу
Віддати можна і життя.

ДЯКУЄМО ЗА ЖИТТЯ, ВЕТЕРАНИ!

«Спасибі вам» — ми скажемо щиро,
Щоб чув весь світ і всесвіт весь.
Життя повинно бути з миром,
На всій планеті, а не десь.

Поклін низький — о ні, це мало,
Нам треба цілувать сліди.
Щоб людство вічно пам'ятало,
Й не просто вічно, а завжди.

Нехай печуть колишні рани,
Й сльозу втира з лица рука.
Ви в нас єдині, ветерани,
Вам слава й шана на віка!

І ось з найголовнішої вершини Сумщини:

ВІТАЄМО!

ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ ІВАНЕ СЕМЕНОВИЧУ!

Щиросердно вітаємо із досягненням визначного життєвого рубежу
— 85-річчя від Дня народження!

У Вашому життєвому доробку — видатного вченого-педіатра, члена-кореспондента Академії медичних наук, академіка Академії вищої школи, далекоглядного керівника, талановитого педагога — авторитет, високий професіоналізм і багатий досвід, сповнений великим змістом років.

Ваше ім'я занесене у книгу видатних людей ХХ сторіччя, — яскрава сторінка у літописі української науки. Ваші ґрунтовні наукові дослідження в галузях дитячої гастроентерології, нефрології та курортології — надзвичайно вагомий внесок у розвиток сучасної педіатрії, а бажання не зупинятися на досягнутому є взірцем для колег та орієнтиром для молодого покоління.

Сумський державний університет глибоко поважає Вашу активну життєву позицію та відданість науці. Ми вдячні за Вашу підтримку у становленні Медичного інституту СумДУ та високо цінуємо Ваші зусилля, спрямовані на динамічний розвиток нашого навчального закладу.

Хай Ваша цілеспрямованість у досягненні мети та інноваційний підхід до справ і в подальшому сприяють реалізації масштабних ідей і задумів в ім'я розбудови українського Храму Просвітництва!

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Щиросердно вітаємо із досягненням визначного життєвого рубежу – 85-річчя від Дня народження!

У Вашому життєвому доробку – видатного вченого-педіатра, члена-кореспондента Академії медичних наук України, академіка Академії вищої школи, далекоглядного керівника, талановитого педагога – авторитет, високий професіоналізм і багатий досвід, сповнений великим змістом років.

Ваше ім'я, занесене у книгу видатних людей XX сторіччя, – яскрава сторінка у літописі української науки. Ваші ґрунтовні наукові дослідження в галузях дитячої гастроентерології, нефрології та курортології – надзвичайно вагомий внесок у розвиток сучасної педіатрії, а бажання не зупинятися на досягнутому є взірцем для колег та орієнтирами для молодого покоління.

Сумський державний університет глибоко поважає Вашу активну життєву позицію та відданість науці. Ми вдячні за Вашу підтримку у становленні Медичного інституту СумДУ та високо цінуємо Ваші зусилля, спрямовані на динамічний розвиток нашого навчального закладу.

Хай Ваша цілеспрямованість у досягненні мети та інноваційний підхід до справ і в подальшому сприяють реалізації масштабних ідей і задумів в ім'я розбудови українського Храму Просвітництва!

У славний День народження бажаємо Вам, шановний Іване Семеновичу, міцного здоров'я, щедрої долі, невичерпної енергії та сил, щастя та гармонії! Нехай сторницею повниться Ваша чаши добра, а кожна мить життя радує своєю неповторністю!

Зі святом !

*Із глибокою повагою
ректор Сумського
державного університету, проф.*

А.В. Васильєв

У славний День народження бажаємо Вам, шановний Іване Семеновичу, міцного здоров'я, щедрої долі, невичерпної енергії та сил, щастя та гармонії! Нехай сторлице повниться Ваша чаша добра, а кожна мить життя радує своєю неповторністю!

Зі святом!

Із глибокою повагою ректор Сумського

державного університету, проф.

підпис

А. В. Васильєв

Чому мені так близький та дорогий Сумський державний університет? По-перше, його керівництво було ініціатором організації медичного факультету (пізніше медичний інститут). Всі роки Сумська та Чернігівська області були вкрай погано забезпечені лікарями (найгірше в Україні); по-друге, я і Борис Криштопа (уроджений в Лебединському районі Сумської області, начальник відділу охорони здоров'я Сумщини, замісник міністра охорони здоров'я України...) приймали активну участь в організації медичного факультету цього університету; по-третє, я завжди пам'ятав про підготовку лікарів для моєї малої батьківщини: а) будучи ректором завжди надавав можливі переваги до вступу в Тернопільській медичний інститут своїх земляків; б) сприяв якісним забезпеченням медичного факультету в Сумах працівниками нашого вузу (докторами і кандидатами наук). Навіть свого сина перевів у Суми, в цей університет. Тривалий час кадри з Тернополя були більшістю в колективі медичного факультету цього університету. в) Брав активну участь у атестації цього факультету від МОЗ України, активно впливав на дії комісії при вирішенні питання щодо доцільності функціонування медичного факультету в Сумах, два перші роки випуску лікарів цим університетом був головою державної екзаменаційної комісії, сприяв забезпеченню факультету медичною літературою...

І мені приємно бачити сьогодні Сумський університет на достойних місцях у різноманітних рейтингах університетів України.

А тепер до сумчан в «екзилі»:

ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ ІВАНЕ СЕМЕНОВИЧУ!

Шлемо найщиріші вітання та найтепліші побажання з нагоди 85-річчя!

За Вашими плечима — багатолітній досвід і визнання. Ви відомий як добрий організатор, професіонал, людина компетентна, вольова і

доброзичлива. Притаманний Вам талант керівника, покликання лікаря та щира любов до людини, помножені на бажання робити добро, складають Ваше життєве багатство.

Нехай кожен день Вашого життя буде щедрим на добро, багатим на успіхи та задуми, а енергія і зріла мудрість ніколи не зраджують Вас.

Нехай обминають Вас негаразди і біди. Хай завжди буде з Вами підтримка та розуміння рідних і колег, а дух віри і надії додає сил і енергії.

Радості, успіхів, наснаги до життя!

З глибокою до Вас повагою,

Директор,

академік НАМН України,

проф.

д. мед. н., проф.

В. М. Коваленко

Головний лікар,

д. мед. н.,

заслужений лікар України

В. М. Корнацький

Володимир Миколайович Коваленко (сумчанин) та Василь Михайлович Корнацький (із Тернопілля) очолюють національний науковий центр — інститут кардіології імені академіка М. Д. Стражеска — основна установа нашої держави по запобіганню та лікуванню уражень серця. Як не пишатися такими друзями, які є визнаними фахівцями цілого світу?! Як не пишатися ними — успішними борцями з провідними недугами людства. Як не пишатися тими щирими словами, які написані цими (Володимир Миколайович, Василь Михайлович) визначними авторитетами в медицині?! Як не пишатися тими, хто віддає себе найголовнішому — оздоровленню людства. І тому: «Когда мы

«отдаем себя», наша жизнь часто приобретает более глубокий смысл. Мы можем ощущать все возрастающую радость от того, чего мы достигли. И результаты наших трудов зачастую оказываются очень долговечными!..

И да будем мы готовы дать то, что имеем, веря в то, что данное нами может стать настоящим благословением.

Я могу поделиться своим временем.

Я могу дарить свою любовь, поддержку и понимание.

Я могу делиться терпением и состраданием.

Я могу разделять дар радости и смеха.

Я могу предлагать поощрение и дружбу.

И что, возможно, важнее всего — я могу делиться своей молитвой и видеть, как Дух Божий дает необходимое утешение, возвышая, поддерживая и питая.

Мы можем давать свою помощь — радостно, щедро, от сердца, преисполненного Божественной любовью...

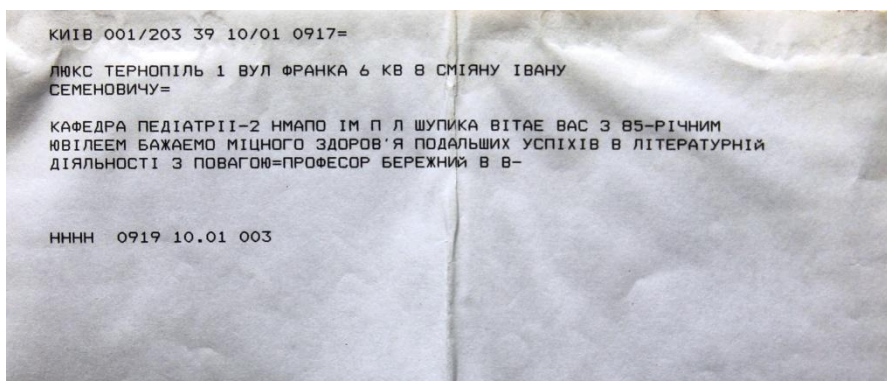
И те люди, которые используют дарованные им таланты полностью — и в первую очередь для того, чтобы помогать тем, кто одарен меньше, — тот получит награду и добьется успеха...

Каждый жест помощи — это утверждение жизни (із книги Джона Темплтона «Всемирные законы жизни»).

Отож, мої друзі, «Моя людяність пов'язана з вашою, тому що ми можемо бути людьми лише разом» (Десмонд Туту).

І ще один мій земляк подався до Києва — це доктор медичних наук, професор, багаторічний головний педіатр МОЗ України, завідувач кафедри педіатрії національної медичної академії післядипломної освіти ім. П. Л. Шупика, який телеграфує:

Кафедра педіатрії-2 НМАПО ім. П. Л. Шупика вітає Вас з 85-річним ювілеєм бажаємо міцного здоров'я подальших успіхів в літературній діяльності з повагою = професор Бережний В В

Нас об'єднує, насамперед, тривала фахова дружба, а за нею — й чисто людська. Багато разів ми з В'ячеславом Володимировичем домовлялись про поїздку на Сумщину, на полювання... Але... Лише один раз ми зустрічалися на Сумщині — в обласній дитячій лікарні. Випадково... Чому у нас постійно не достає часу на спокійне, тихе спілкування? Навіть незважаючи на те, що

Хилилось небо у тремкій зажурі,
Мереживо із віт плелось тонке.
Земне життя (земні життєві бурі),
Мов сітка павутиння нетривке.
А срібні струни тягнуться угору,
До зір далеких думкою ростуть.
Занурять смуток у небесне море,
Блаженству мрії — вільний путь.
Деся на кінці струни є срібне тіло,
Що в снах літає в незбагнений світ.
Душа піднеслась, тихо затремтіла,
На хвилю скинувши Земний наліт.
І там, звільнившись, рідну стріне Душу,
І сокровенне їй довірять все.
Галактику потрусимо, як грушу,
І Зірка Зірці щастя принесе.

Ірина Чуйко

А це вже ювілейне послання, яке надруковане в журналі «Сучасна педіатрія» (2014, № 1), де головним редактором є В'ячеслав Володимирович:

*Бути задоволеним своїм становищем —
найбільше (і найнадійніше) багатство*

У свої 85 років — член-кореспондент НАМН України, доктор медичних наук, професор ІВАН СЕМЕНОВИЧ СМІЯН — задоволений своїм становищем учора, задоволений і сьогодні...І це є найбільше багатство — лише таке багатство приносить щастя людині, щастя рівноваги та спокій, приємне сприйняття та щоденне піднесення від праці....

Це потрібно мені для життя:

Щоб вкрилась снігами земля,
Щоб за обрієм буря гуляла,
Щоб п'янили квітки
Щоб співали пташки,
Щоб весною рілля парувала.

Це потрібно мені для життя:

Щоб вертались лелеки здаля,
Щоб у полі шепталось колосся,
Щоб лісок гомонів,
Щоб струмок дзюркотів,
Щоб рікою добро розлилося.

Це потрібно мені для життя:

Щоб іскрилась на травах роса,
Щоб в дитини сміялися очі,
Щоби будні були,
Щоби свята цвіли,
Щоби славились руки робочі.

Про вчора.... Іван Семенович Сміян народився 10 січня 1929 року в селі Білка, Тростянецького району, Сумської області в простій селянській сім'ї. Творча праця в медицині Івана Семеновича розпочалась з 1945

року, коли учень сільської школи став студентом Сумської фельдшерсько-акушерської школи. З 1948 р. розпочалися перші сходження по службовій драбині, підкорення професійних висот в галузі охорони здоров'я. Саме тоді доля вперше звела Івана Семеновича з Тернопільським краєм, як завідувача фельдшерсько-акушерським пунктом в с. Вербівці Теребовлянського району. А далі навчання у Харківському медичному інституті на педіатричному факультеті.

Все життя Івана Семеновича Сміяна тісно пов'язане з педіатрією, яка стала складовою його життя. Педіатрія — фах, який підкреслює жертовність, глибину та велич душі, доброту та щирість серця, готовність до щоденної кропіткої, іноді, навіть невдячної праці. Після закінчення медичного інституту продовжується сходження службовою драбиною — спочатку як лікар-ординатор, в скорому часі — завідувач відділенням та головний лікар республіканського дитячого санаторію «Джерело» в м. Трускавці. Далі, завідувач відділу Закарпатського НДІ охорони материнства та дитинства МОЗ України (м. Мукачево). З 1964 року Іван Семенович працює старшим науковим співробітником, а згодом — керівником Железноводської клініки П'ятигорського НДІ курортології та фізіотерапії. Поєднуючи наукову роботу з практикою, Іван Семенович успішно презентує кандидатську дисертацію «Курортне лікування хронічного гепатохолециститу у дітей» (1961). Продовжуючи наукові дослідження в дитячій гастроентерології, на одинадцятому році після закінчення вузу (1968) захищає докторську дисертацію «Хронічні захворювання гепатобіліарної системи у дітей та їх санаторно-курортне лікування».

У 1970 році доля знов повертає Івана Семеновича на Тернопільську землю. Він стає завідувачем кафедри педіатрії Тернопільського медичного інституту, далі проректором (1975-1981) та впродовж 17 років ректором Тернопільського державного медичного інституту, згодом академії, університету імені І. Я. Горбачевського.

«Усього я зазнав на своєму віці.... Майже всього. Але червоною ниткою мого життя, життя кожної людини, життя піднесеного та життєствердного є постійне відображення свого *Я* в кожній своїй дії, у кожному своєму слові, у кожному своєму вчинку...» (І. С. Сміян, 2014). Кожен з нас втілює в життя наміряне «*Я* звершу», кожен постійно щось творить з відчуттям задоволення та життєвого піднесення, а особливо коли виходить перша стаття, перша з друку (перша в Івана Семеновича, та перша на теренах Радянського Союзу)

науково-популярна книга про лікування дітей на курорті Трускавець, перша монографія, а далі — захист кандидатської, згодом докторської дисертації... .

Життя кожної людини — індивідуальна творчість на літа відведені Господом Богом. «Скільки себе пам'ятаю, я був завжди у праці, я був з працею, я завжди отримував від неї задоволення та насолоду» (І. С. Сміян, 2014). Отримання задоволення від ефективних та корисних дій з наступним натхненням до праці — це важлива частка автопортрета видатного вченого-педіатра, професора, член-кореспондента НАМН України Івана Семеновича Сміяна. Пріоритентими напрямками його особистих досліджень стали вивчення етіології, патогенезу, клініки та лікування захворювань гепатобіліарної, бронхолегеневої, гастродуоденальної систем, нирок та сечових шляхів, гіпотрофії, патології періоду новонародженості; обґрунтування, розробка та впровадження методів лікування дітей з різною патологією в умовах питних курортів з відповідним дозуванням різних мінеральних вод для внутрішнього вживання та ванн, призначенням озокеритових і грязевих аплікацій, грязевого іонофорезу тощо при хронічній патології органів травлення, сечовидільної системи, обміну речовин. Вагомий внесок зроблено професором у вивчення функціонального і морфологічного стану клітинних мембран та методів мембраностабілізуючої терапії в педіатрії, синдрому ендогенної інтоксикації, стану мінеральної щільності кісток при різних патології у дітей з наступною його корекцією.

Наслідками власної творчої праці член-кореспондента НАМН України, професора І. С. Сміяна є понад 700 наукових праць, в тому числі 74 монографії, підручники, навчальні посібники, лекції, науково-популярні брошури та 27 літературно-художніх творів, які висвітлюють великий життєвий досвід Вченого, Лікаря, Педагога — «Від книги до книги» (2001), «Від крісла до крісла» (2002), «Думи мої думи...» (2003), «Господи, помилуй та спаси» (2003), «Парад академій, університетів» (2004), «Сонце сходить і заходить» (2005), «З журбою радість обнялась» (2006), «Що нам прийдешнєе готує...» (2007), «На все ти, Боже, дав пораду...» (2007), «Треба всюди, добрі люди, приятеля мати...» (2008), «Минають дні, минають ночі...» (2008), «Повітрям дихають одним...» (2008), «Як важко все життя щасливим бути» (2009), «Щоб в усіх нас все було гаразд» (2009), «Як втихне буря під ребром...» (2009), «Життя єдине, світле миле...» (2010), «Що це — людина?» (2010), «Любов за нас пішла на хрест...» (2010), «Ори свій лан» (2011), «Кожен з нас на ниві життя — жнець...» (2011), «Час виявляє правду» (2011), «Минули наші

неспокійні дні» (2011), «Рівновага — основний закон природи» (2012), «Ми співаємо глухим» (2012), «Людина людині — сміх та й годі» (2012), «Час — чесна людина» (2013), «Там перемога, де згода» (2013)... І це ще не вечір...

Під його керівництвом 4 педіатри захистили докторську, 39 — кандидатську дисертації, і тисячі — стали лікарями. Основою всіх досягнень Івана Семеновича була і є насолода та задоволення від праці, а «праця є однією з неодмінних умов мистецтва дожити до ста років» (М. Шеврель).

Кожен з нас іде по життю, «немов до вогника в пільмі»... Вогник — це мета, мета і зміст життя, це зоря, яка далеко-далеко зоріє, і до якої спрямована наша життєва стежа...

А час біжитьІ зменшуються весни,
І холодніє літня пора.
Осінні барви вмиль поблекнуть
Наступить сивая зима.

Всі пори року повнії щедрот.
У кожної пори — свої надії.
Та пуста буде у душі всякчас,
Коли ти житимеш без мрії.

Є в мрії зірка провідна,
Яка осяює безмежнії світи.
О мріє-зірко, я молю тебе:
Мені Ти довго і яскраво ще світи.

Дорогий наш Вчителю, щиро вітаємо Вас з Ювілеєм та завдячуємо
Долі — що ми Ваші учні, що Ви є у нашому житті.

З глибокою вдячністю та низьким поклоном
Ваші учні

Усе лікарі, лікарі... А тепер вчителька, вчителька моєї онуки Вітусі,
Вчителька... Надія Петрівна.

Нехай життям керує щастя, душею — мир та спокій,
наступний рік буде ще кращий, аніж минулі роки!

Нехай добробут буде в домі, любов не проминає,
дитячий сміх, веселий гомін в родині не змовкає!

10. 01. 14 р.

Вельмишановні Ліда Василівна та Іван Семенович!

Дуже рада Вас вітати з нагоди Нового року, Величного свята Різдва Христового і славного ювілею — 85 річчя від дня народження Івана Семеновича, людини з величезним лікарським досвідом, багатим творчим надбанням, як письменник.

Ваші книги-спогади, роздуми, поради, спонукують читачів переглянути своє минуле життя, і як треба працювати в майбутньому, щоб залишити добрий слід на цій Богом даній Землі.

Тож нехай кожен день Ваша душа наповнюється радістю, любов'ю та добром від творчого життя.

Нехай Господь дарує Вам добре здоров'я, щоб довго тішитися красою, створеною власною працею на своєму подвір'ї.

Добра Вам, мудрості, людяності, любові до рідних, до свого краю, до України. Доземний уклін Вам, як Лікареві, як Вчителеві, як Людині.

Христос народився! Славіте Його!

Надія Петрівна

Читаю побажання Надії Петрівни «та й думку гадаю»... Читаю вітання багатьох своїх колег, друзів та й переконуюсь в тому, що кожна людина, яка є щирою, надсилає поетично натхненні слова, які окутують тебе спокоєм, умиротворенням, радістю буття...

1.01.14р.

Великим шановні Лідра Васильвіса
та Іван Семінович!

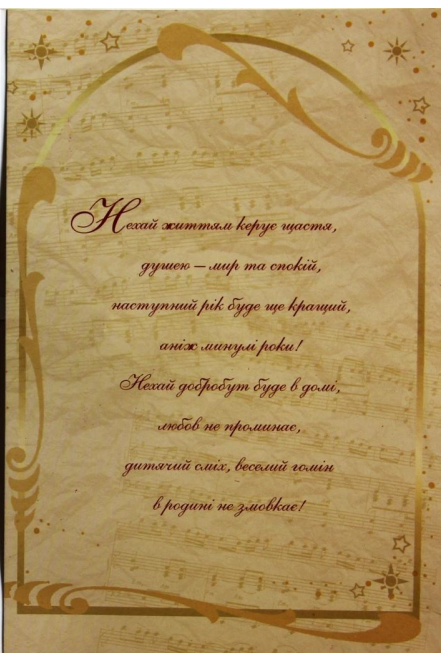
Дуже рада Вас вітати з нагоди
Нового року, Великого свята
Різдва Христового славного і
багатого календарю - 85-річчя від
дня народження Івана Семіновича,
людини з величезним лікарським
досвідом, багатим творчим
навіванням, як письменник.

Ваші книги сподоби, роздуми,
поради, спонукають читачів пере-
глянути своє минуле життя, як
треба працювати в майбутньому,
щоб залишити добрий слід на цій
Богом даній Землі.

Поміж кожної кожної дні Ваша душа
наповнюється радістю, любов'ю та
добрим від творчого життя.

Нехай Господь дарує Вам добре
здоров'я, щоб добре жити, працювати,
створенню власною працею на своєму
подвір'ї.

Будь Вам мудрості, людяності,
любові до рідних, до свого краю до
України. Розвільніть уміл Вам, як лікарю
як вчителю, як людині, славіте його! Надія Петрівна

Нехай житиме кожен щастя,

дружок — мир та спокій,

наступний рік буде ще кращий,

аніж минулі роки!

Нехай добробут буде в домі,

любов не проминає,

дитячий сміх, веселий годин

в родині не зникає!

І сам на цьому неймовірно чистому фоні думаєш: це дійсність чи

ЛЕГЕНДА

Було колись в одній країні,
сумний поет в сумній хатині
рядами думи шикував;
вони й «рівнялись», мов піхота,
аж тут співця взяла охота —
і він їм крила подавав.

Крилами думоньки тріпочуть,
порядку слухати не хочуть,
розбили всі шеренги вмить!
І врозсип те крилате військо
на життєве бойовище
з тісної хати в світ летить.

Одна полинула високо,
друга поринула глибоко,
в третя вже гніздечко в'є;

та — мов орлиця славу кличе,
а друга чайкою кигиче
або зозулею кує.

Буйна шукає сходу сонця,
лагідна в'ється край віконця,
мов ластівка все припада,
закохана — співа дівчини,
мов соловейко на калині
сльозами співами рида.

Тим часом люди працюватимуть
розкинули майстерні сіті
сильця поставили, пастки,
по кущиках позасідали,

принадоньки понакладали
та й ну ловить пташки-думки.

Так люди, думок наловивши,
по кліточках розсадивши,
їх заходились чепурить:
всіх чорнокрилих побілили,
а білих трошки почорнили
і всіх дали позолотить.

А щоб котра не полетіла,
приборкали усім їм крила —
тепер буянню їх кінець! —
Ніжки до купи пов'язавши,
у кошик гарно повкладавши,
несуть співцеві на ралець.

Співець тоді вже не в хатині
і навіть вже не в домовині,

а в Вічній Славі пробував
(се є така країна гарна,
хоч дехто каже — легендарна),
То ж там поет гостей приймав.

Бо то ж якраз тієї днини
були співцеві роковини —
родження й смерті разом.
Віншують гості, подарунки
виймають, розв'язавши клунки:
«Твоїм добром — тобі ж чолом!»

Пташки тоненько щось пищали
та позолотою брязчали...
Поет звернувся до гостей:
«Громадонько моя поштива,
де ти набрала сього дива?...»
Він не пізнав своїх дітей!

Леся Українка

Дивуюсь, який світ тісний! Куди не повернешся і скрізь свої. Зовсім свої. Як от і львів'яни, мої найближчі сусіди по медичному вузу:

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Від усього серця вітаю ВАС з Новим 2014 роком і Різдвом Христовим!

Щиро бажаю Вам щастя, успіхів у здійсненні задумів та міцного здоров'я на довгі роки.

Нехай ці веселі свята принесуть у Ваш дім радість, затишок та добробут, а наступаючий рік стане для Вас та нашої рідної України роком миру, злагоди та процвітання.

Щасливого Нового року та радісний свят!

З повагою,

Ректор Львівського національного медичного

Університету імені Данила Галицького

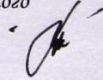
Б. Зіменковський

підпис

ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ
Іване Семеновичу!

Від усього серця вітаю ВАС
з Новим 2014 роком
і Різдвом Христовим!
Щиро бажаю Вам щастя,
успіхів у здійсненні задумів
та міцного здоров'я на довгі роки.
Нехай ці веселі свята принесуть у
Ваш дім радість, затишок та добробут,
а наступаючий рік стане для ВАС
та нашої рідної України роком миру,
злагоди та процвітання.
Щасливого Нового року
та радісних свят!

З повагою,
Ректор Львівського національного
медичного університету
імені Данила Галицького
Б. Зіменковський

І зовсім швидко телеграма:

КИІВ 103043 122 15/1 1512 ПРН ТЛФ ЛЬВОВА=

ЛЮКС ТЕРНОПІЛЬ МАЙДАН ВОЛІ 1 ТЕРНОПІЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ І Я ГОРБАЧЕВСЬКОГО ЧЛЕН-КОРЕСПОНДЕНТУ НАМН
УКРАЇНИ ДМН ПРОФЕСОРУ СМІЯНУ І С=

ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ ІВАНЕ СЕМЕНОВИЧУ ПРИЙМІТЬ ЩИРІ ВІТАННЯ З НАГОДИ
ВАШОГО 85-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ ВІД МЕНЕ ОСОБИСТО ТА ВСЬОГО
КОЛЕКТИВУ УНІВЕРСИТЕТУ БАЖАЮ ВАМ ТВОРЧИХ УСПІХІВ ТА НАТХНЕННЯ
ВДАЛИХ ПОЧИНАНЬ ТА ЗВЕРШЕНЬ ГАРМОНІЇ В ЖИТТІ ДУХОВНОЇ СИЛИ ТА
ЕНЕРГІЇ НА ДОВГІ РОКИ. МИ ВИСОКО ЦІНУЄМО ВАС ЯК ПРОВІДНОГО
ВЧЕНОГО В ГАЛУЗІ ДИТЯЧОЇ ГАСТРОЕНТЕРОЛОГІЇ, НЕФРОЛОГІЇ ТА
КУРОРТОЛОГІЇ, ЧЛЕН-КОРЕСПОНДЕНТА НАМН УКРАЇНИ, БАГАТОРІЧНОГО
РЕКТОРА ТЕРНОПІЛЬСЬКОГО ДЕРЖАВНО-МЕДИЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ
І Я ГОРБАЧЕВСЬКОГО. ЗИЧИМО ВАМ МІЦНОГО ЗДОРОВ'Я, ЕНЕРГІЇ,
ЩАСТЯ, ДОБРА, БЛАГОПОЛУЧЧЯ І НОВИХ УСПІХІВ У ДІЯЛЬНОСТІ НА
БЛАГО РОЗВИТКУ ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ З ГЛИБОКОЮ
ПОВАГОЮ=РЕКТОР ЛЬВІВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО МЕДИЧНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ ДАНИЛА ГАЛИЦЬКОГО БОРИС ЗІМЕНКОВСЬКИЙ-

НННН 1513 15.01 012

Вельмишановний Іване Семеновичу прийміть щирі вітання з нагоди вашого 85-літнього ювілею від мене особисто та всього колективу університету бажаю вам творчих успіхів та натхнення вдалих починань та звершень гармонії в житті духовної сили та енергії на довгі роки. Ми високо цінуємо вас як провідного вченого в галузі дитячої гастроентерології, нефрології та курортології член-кореспондента НАМН України, багаторічного ректора тернопільського державного медичного університету ім. І. Я. Горбачевського. Зичимо вам міцного здоров'я, енергії, щастя, добра, благополуччя і нових успіхів у діяльності на благо розвитку освіти і науки України.

З глибокою повагою = ректор Львівського національного медичного університету імені Данила Галицького Борис Зіменковський.

Сусідів не вибирають. То правда. Але мені дуже повезло. Мій сусід член-кореспондент НАМН України, професор Борис Зіменковський надзвичайно приязна людина. І мій старий, старий (по часу) знайомий, ще з прошлого століття, з кінця семидесятих років. Він завжди привітний, він завжди спілкується з розумінням співрозмовника... Борис Семенович давно зробив особистий висновок з філософських настанов Артура

Шопенгауера: «Чтобы жить *вполне* обдуманно и извлекать из собственного опыта все те поучения, какие в нем содержатся, для этого нужно почаще обращаться мыслью назад и делать сводку тому, что пережито, сделано, испытано и тем временем перечувствовано, а также сравнить свои прежние суждения с теперешними, свои намерения и стремления с достигнутыми результатами и полученным от них удовлетворением. Это — повторение наиприватнейших лекций, какие всякому читает опыт. Личный опыт можно принимать также за текст, а последующие размышления и знания — за комментарий к нему. Многочисленные размышления и знания, при малом опыте, подобны изданиям, страницы которых содержат две строки текста и сорок строк комментария. Большой опыт при малом размышлении и слабых знаниях подобен бипонтическим изданиям, без всяких пояснений, где многое остается непонятным.

Данный здесь совет имеется ввиду и правилом Пифагора, по которому вечером, прежде чем заснуть, человек должен пересмотреть, что им сделано в течение дня. Кто проводит жизнь в сутолоке дел или удовольствий, никогда не перебирая своего прошлого, а, напротив, постоянно поглощенный одним настоящим, тот утрачивает ясное сознание: его чувства превращаются в хаос и в его мыслях воцаряется известная запутанность, о которой тотчас же можно судить по его отрывочному разговору, перескакивающему с одного предмета на другой и напоминающему собою нечто рубленное. И это сказывается тем ярче, чем сильнее внешнее волнения, чем многочисленнее впечатления и чем незначительнее внутренняя деятельность ума...».

О, Борисе Семеновичу, яке насичено-складне життя наше, а скільки ще питань без відповіді. Як ось у цьому анекдоті:

Закінчується лекція «Чи є життя на Марсі?»

— Запитання будуть? — запитує лектор.

— Скажіть, будь ласка, а коли буде життя в Одесі?

І ще одна вісточка (телеграма) зі Львова від мого колеги:

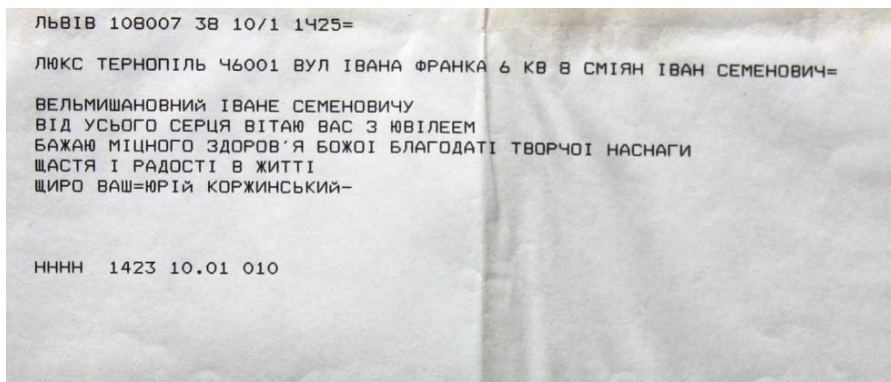
Вельмишановний Іване Семеновичу

Від усього серця вітаю вас з ювілеєм

Бажаю міцного здоров'я Божої благодаті творчої наснаги

Щастя і радості в житті

Щиро ваш, Юрій Коржинський

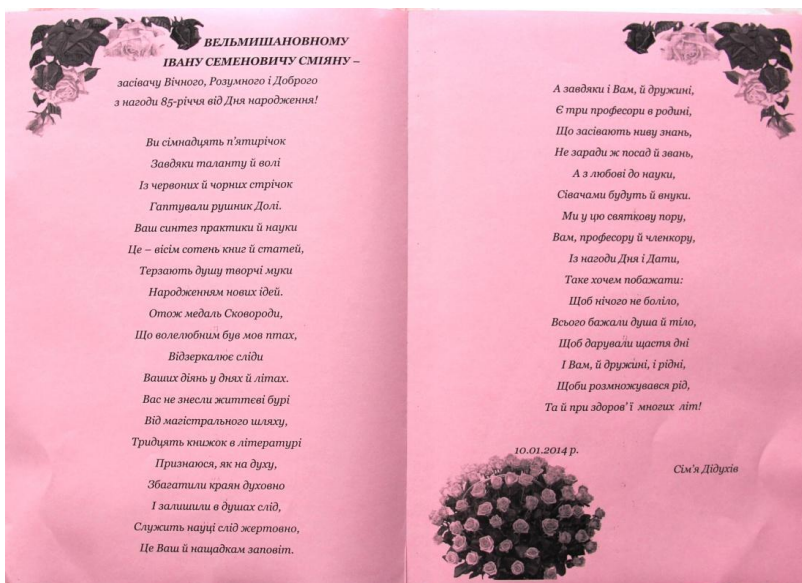
Доктор медичних наук, професор, завідувач кафедрою педіатрії Львівського національного медичного університету Юрій Степанович Коржинський znana людина серед педіатрів не лише Львова, а й України та світу... Він вправно продовжує справу свого тата, легенди Львова, також доктора наук, професора і завідувача тією ж кафедрою педіатрії, того ж вузу... Скількох дітей спасли Коржинські, скількох оздоровили?! І я лише можу сказати, що їх справи глибоко людяні:

Хоть не вечен человек,
То, что вечно — человечно.

А. Фет

І ось ціла поема від сім'ї Дідухів (голова сім'ї — Валерій, поет і доцент кафедри фізики нашого вузу, шия — Зоя, багаторічна завідувача відділенням виходжування недоношених дітей обласної дитячої клінічної лікарні) на мою адресу:

Любові, здоров'я
і доброї долі!
Щоб завжди вдавалися
справи чудові!
Щоб ріки достатку
текли — не міліли!
Натхнення і настрою,
щастя та сили!

ВЕЛЬМИШАНОВНОМУ ІВАНУ СЕМЕНОВИЧУ СМІЯНУ —
засівачу Вічного, Розумного і Доброго
з нагоди 85-річчя від дня народження!

Ви сімнадцять п'ятирічок
Завдяки таланту й волі
Із червоних й чорних стрічок
Гаптували рушник Долі.
Ваш синтез практики й науки
Це — вісім сотень книг і статей,
Терзають душу творчі муки
Народженням нових ідей.
Отож медаль Сковороди,
Що волелюбним був мов птах,
Віддзеркалює сліди
Ваших дінь у днях й літах.
Вас не знесли життєві бурі
Від магістрального шляху,
Тридцять книжок в літературі
Признаюся, як на духу,
Збагатили краян духовно
І залишили в душах слід,

Служить науці слід жертовно,
Це Ваш й нащадкам заповіт.
А завдяки і Вам, й дружині,
Є три професора в родині,
Що засівають ниву знань,
Не заради ж посад і звань,
А з любові до науки,
Сівачами будуть й внуки.
Ми у цю святкову пору,
Вам професору й членкору,
Із нагоди Дня і Дати,
Таке хочем побажати:
Щоб нічого не боліло,
Всього бажали душа й тіло,
Щоб дарували щастя дні
І вам, й дружині, і рідні,

Щоби розмножувався рід,
Та й при здоров'ї многих літ!

10. 01. 2014 р.

Радість! Наша загальна радість. Зої та Валерія Дідухів і моя...

Які талановиті мої колеги й по обласній дитячій клінічній лікарні, і по медичному університету! Талановиті д у ш е ю! Свою вдячність сім'ї Дідухів за цей чудовий подарунок я хочу виразити **законом 5-м** Джона Темплтона з його книги «Всемирные законы жизни»:

Не спрашивай чего можно ждать от жизни, — спрашивай, что жизнь ждет от тебя (Виктор Франкл).

Что мы получим от жизни? Вполне понятно, что этот вопрос очень для нас важен. С самого начала у нас есть некие основополагающие потребности и стремления. Нам важно иметь уютный дом, достаточно еды, интересную и хорошо оплачиваемую работу, удобства, друзей и радости. Однако многие из нас не осознали простого принципа: чтобы мы что-то получили, нам сначала надо дать (Боже упаси, не подумайте про

нашу сьогоднішню дійсність — І. С.), поскольку эти два процесса — это два аспекта одного и того же закона.

Президент Джон Кеннеди советовал американцам: «Не спрашивайте, что вам может дать ваша страна, — спрашивайте, что вы можете дать стране». Это выражение закона приобретения и дарения, который распространяется на всех, кто живет в этом мире. Например, если мы ищем определенного рода работу, а в данной области вакансий нет, мы можем попробовать найти для себя в интересующийся нас области какую-нибудь добровольную, не оплачиваемую деятельность. Не требуя от жизни, чтобы нам была предоставлена та работа, которая нас интересует, мы спрашиваем, не можем ли мы что-то дать. Вызвавшись работать бесплатно, мы приобретаем опыт, и очень часто та работа, которую мы искали, в конце концов нам достается.

Лоуэлл Филлмор поделился необычной мыслью относительно дарения. Он сказал: «Те, кто считает, что им нечего дать, должны помнить, что они всегда могут поделиться собой. Всегда можно оказать людям какую-то услугу — пусть даже в виде нескольких слов одобрения». Делясь собой, своим временем и силами, мы очень часто даем другим самое важное и прекрасное, что у нас есть. Как-то дождливым днем добрый старый джентльмен заметил продавца газет, который ежился в дверном проеме, пытаясь защитить свой товар от сырости. Покупая у парнишки газету, джентльмен сказал: «Мальчик мой, тебе, похоже, очень холодно здесь стоять». Мальчик поднял голову и улыбкой ответил: «Было холодно, сэр, пока вы не подошли».

Каждый раз, когда вам представляется возможность дать что-нибудь другим принимайте эту возможность с распростертыми объятиями! Может быть, это небо призывает вас исполнить ваше высочайшее предназначение. И отношение того, кто дает, может оказаться важнее самого дара. Недаром говорится: «Мне не дорог твой подарок, дорога твоя любовь».

Как легко забыть о дарении, когда нас постоянно призывают «ловить момент» и «не упускать своего»! Мы настолько поглощены поиском возможности получить что-то от жизни, что часто пропускаем возможность дать ей что-то взамен. Жизненные дары, которыми мы постоянно пользуемся, сами по себе являются достаточной причиной для

того, чтобы развить в себе постоянно присутствующее чувство благодарности. Многим из нас хочется добиться дружбы и любви, но по закону жизни мы сами должны быть любящими и дружелюбными, иначе мы не привлечем к себе тех чувств, о которых мечтаем. Мы даем — и только тогда мы получаем. Часто оказывается, что нам надо освободиться от негативных взглядов и привычки судить других: только тогда мы способны дарить свою любовь.

Закон получения и дарения требует и того, чтобы мы научились принимать. Когда мы делимся собой, своим временем и возможностями, нашими позитивными взглядами и любовными мыслями и чувствами, важно научиться красиво принимать то, что хотят дать нам окружающие. Все искренне любят делать подарки, и бывают моменты, когда наша обязанность состоит в том, чтобы любезно принять то, что другому хочется нам дать. При этом надо найти способ сказать: «Спасибо, я принимаю Ваш чудесный подарок».

Закон получения и дарения лежит в основе успешной и красивой жизни. Если мы ощущаем, что в какой-то области нам чего-то не хватает, то прежде всего нам следует подумать: «Чем я могу поделиться? Что у меня есть?» Если мы остаемся открытыми и внимательными, то мы увидим, что можем дать другим. И чем больше мы будем отдавать, тем больше получим.

У мене таке враження, що я більше отримую (в тому числі і від Дідухів), аніж даю. І це найбільший мій недолік. І водночас:

Подождите! Прогресс продвигается,
И движенью не видно конца:
Что сегодня постыдным считается,
Удостоится завтра венца...

Н. А. Некрасов

Так, руху кінця немає!..

ЗАПОРІЖЖЯ 80/3602 120 30/12 1005=

ЛЮКС ВРУЧИТЬ 10/1 М ТЕРНОПІЛЬ 1 ВУЛ ІВАНА ФРАНКА 6 КВ В СМІЯН ІВАНУ СЕМЕНОВИЧУ=

ШАНОВНИЙ ІВАНУ СЕМЕНОВИЧУ . ВІД ІМЕНІ КОЛЕКТИВУ ЗАПОРІЗЬКОГО ДЕРЖАВНОГО МЕДИЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ЩИРО ВІТАЮ З ПОВАЖНИМ ЮВІЛЕЕМ . ВАШЕ ІМ'Я ДОБРЕ ВІДОМЕ І ШАНОВАНЕ В УКРАЇНІ І СВІТІ: ПЕДІАТР, НАУКОВЕЦЬ, ПЕДАГОГ, РЕКТОР, ГРОМАДСЬКИЙ ДІЯЧ І ПИСЬМЕННИК . ВРАЖАЮСЬ ВАШОЮ ТВОРЧОЮ ЕНЕРГІЄЮ І ПРАЦЕЛЮБНОСТІ, АДЖЕ ПІД ВАШИМ КЕРІВНИЦТВОМ ЗДОБУЛИ НАУКОВЕ ЗВАННЯ 43 УЧНІ, А У ВАШОМУ ДОРОБКУ ПОНАД 600 НАУКОВИХ ПРАЦЬ, 72 МОНОГРАФІЇ І ПОСІБНИКИ, 26 ПУБЛІЦИСТИЧНИХ КНИГ. ОДНАК СПОДІВАЮСЯ, ЩО НАЙГОЛОВНІША КНИГА ВАШОГО ЖИТТЯ ЩЕ НЕ НАПИСАНА. ТОЖ НЕХАЙ НІКОЛИ НЕ ВИЧЕРПУЄТЬСЯ НАТХНЕННЯ, ГАРМОНІЯ, ЧИСТОТА В ПОМИСЛАХ, ШЛЯХЕТНІСТЬ У ВЧИНКАХ, ПІДТРИМКА ДРУЗІВ ТА ПОРОЗУМІННЯ ОДНОДУМЦІВ. З ПОВАГОЮ=РЕКТОР ЗАПОРІЗЬКОГО ДЕРЖАВНОГО МЕДИЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ПРОФЕСОР Ю М КОЛЕСНИК-

НННН 1045 30.12 007

Шановний Іване Семеновичу. Від імені колективу запорізького державного медичного університету щиро вітаю з поважним ювілеєм. Ваше ім'я добре відоме і шановане в Україні і світі: педіатр, науковець, педагог, ректор, громадський діяч і письменник. Вражаюсь вашою творчою енергією і працелюбністю. Адже під вашим керівництвом здобули наукові ступені і звання 43 учні, а у вашому доробку понад 600 наукових праць, 72 монографії і посібники, 26 публіцистичних книг. Однак сподіваюся, що найголовніша книга вашого життя ще не написана. Тож нехай ніколи не вичерпується натхнення, гармонія, чистота в помислах, шляхетність у вчинках, підтримка друзів та порозуміння однодумців.

З повагою, ректор Запорізького державного медичного університету професор Ю. М. Колесник.

Як свідчить зміст телеграми Юрія Миколайовича Колесника, ми всі в душі поети... та з бажанням дати щось гарне іншому... Тому й нам

ЖИТТЯ ЯК МУЗИКА

Печальна і прекрасна, наче мить,
невидима та голосна, мов дзвони,
ця музика... У вічності не тоне,
снується в сфері пам'яті, як нить.
В троянди й терни, у незнані дні,
життя мене магічно в поле кличе

побачити мелодії обличчя...
І я спішу, і прагнеться мені...

Ярослав Сачко

У медицині (і не лише в медицині) невпинно вирують розмови про сімейного лікаря... Я наведу власний приклад щодо цієї не вирішеної проблеми. Ось уже десятки років сімейним лікарем-стоматологом усієї моєї сім'ї і моїх родичів є Неоніла Миколаївна Петраш, лікар вищої категорії, начмед Тернопільської стоматологічної поліклініки. Про неї можна говорити лише гарне: й обізнана, і симпатична, і чемна, і товариська... Та й ще відмінний автор прози та поезії. Останнє добре проглядається з її послання:

Побажання від щирого серця:
Хай усе у житті удається!

Шановного Івана Семеновича Сміяна сердечно вітаю з ювілеєм.
Неоніла Петраш, Тернопіль. Січень 2014 р

Шановний Іване Семеновичу!

Вітаючи Вас сьогодні, хочу особливо підкреслити, що пройдений Вами життєвий Шлях — **це пісня**.

У цій пісні і дитинство босоного, і закоханий легінь, який, одружившись, створив прекрасну родину, і юнак, який вперто долав шаблі драбини життя, поки осягнув вершину досконалості — високих посад і наукових звань.

Всевишній обдарував Вас багатьма талантами. Знаємо із притчі, що тому, хто закопує таланти, належить кара, а хто їх примножує — достойний благодаті.

Подаровані Вам Богом таланти Ви постійно помножували і радо віддавали іншим — рідним, друзям, своїм підлеглим, а особливо дітям — Ваші наукові праці присвячені лікуванню дітей.

Я вдячна долі за те, що вона подарувала мені можливість багато років спілкуватися з Вами і Вашою шановною і милою родиною.

Ваш письменницький талант — ще один Божий подарунок, який Ви постійно плекаєте і помножуєте і завдяки ньому книги Ваші, як ластів'ята, розлітаються по різних домівкам, даруючи людям добро і радість.

Я безмежно вдячна Вам за те, що в кожній Вашій книжці я знаходила дивовижне зерно, яке проростало в моїй душі і його сходи допомагали по-особливому сприймати світ і окремі життєві ситуації. Бо Ви широко відчиняли двері своєї оселі, своєї творчої лабораторії, запрошуючи: читайте, вчіться, дерзайте!

Бажаю вам, щоб Господь і надалі провадив Вас стежками добра, любові і творчого натхнення.

Я піднімаю келих **за пісню Вашого життя**, і щоб ця пісня ще багато років поповнювалась новими куплетами!

З пошаною, **Неоніла Петраш**
Тернопіль, січень 2014 року.

Сиджу за комп'ютером та й думаю я... Чому лікарі такі талановиті... всі. І уже, як багаторічний ректор (понад 16 років), відповідаю: в минулому в медичний вуз ніхто не подавав документи на поступлення з атестатом, де була б хоча одна трійка, а більшість атестатів були золотими. Інтелектуальні вершки суспільства проходили школу людяності в медичних... Школу, де ніколи не було обману в навчанні, де

праця цінувалася понад усе, де ще не було... сьогоднішніх витребеньків. Пробачте мені, молоді, це, мабуть, не що інше, як прояви старості. Може й правду говорив Сааді: «Властивість с т а р о с т і — робити гострішими шипи і біднішими квіти життя». Хоча я б цього не бажав, а, навпаки, адже наступив

НОВИЙ РІК

(Слова і музика Наталії Іванюк)

1. Новий рік, Новий рік
Радо зустрічаєм,
3 Новим роком! В добрий час!
Щиро Вас вітаєм!

Приспів:

Тане час, лине час,
Календар гортає, } 2 рази
Хай порадує нас рік
Щедрим уроаєм!

Що засмучувало нас,
В старому лишаєм.

Приспів.

3. Хай здійсняться добрі сни,
Що добрі люди бачать,
Побажаєм в добрий час
Щастя і удачі!

Приспів.

2. Новий рік, Новий рік
Радо зустрічаєм,

Неоніла Миколаївна продовжує випромінювати людську теплоту і любов й на вечері дружби та взаємоповаги.

КИЇВ 001/203 115 09/01 1239=

ЛЮКС ВРУЧИТИ 10.01.2014 М ТЕРНОПІЛЬ 1 ВУЛ
ФРАНКО 6 КВ В СМІАН І С=

ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ ІВАНЕ СЕМЕНОВИЧУ
ПРИЙМІТЬ НАЙШИРІШІ ВІТАННЯ З НАГОДИ ВАШОГО ЮБІЛЕЮ
ЦЕ ШЕ НЕ ПІДСУМОК АЛЕ ВИ ПРОЙШЛИ СЛАВЕТНИЙ ТРУДОВИЙ ШЛЯХ ПРЕКРАСНОГО
ОРГАНІЗАТОРА ТАЛАНОВИТОГО ВЧЕНОГО І ЛІКАРЯ ВІДОМОГО ГРОМАДСЬКОГО
ДІЯЧА ЯКИЙ Є ВЗІРЦЕМ ДЛЯ СУЧАСНИКІВ ТА БУДЕ СЛУГУВАТИ ПРИКЛАДОМ ДЛЯ
БАГАТЬОХ ПОКОЛІНЬ МАЙБУТНІХ ЛІКАРІВ
МЕДИЧНА СПІЛЬНОТА ВИСОКО ЦІНУЄ ВАШ ЗНАЧНИЙ ВНЕСОК У РОЗВИТОК СИСТЕМИ
ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я МЕДИЧНОЇ НАУКИ ТА МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ НА ВСІХ ЕТАПАХ
РОЗБУДОВИ НАШОЇ ДЕРЖАВИ
В ЦЕЙ ЗИМОВИЙ АЛЕ ТЕПЛИЙ І СОНЯЧНИЙ ДЕНЬ ХОЧУ ПОБАЖАТИ ВАМ МІЦНОГО
ЗДОРОВ'Я НЕВ'ЯНУЧОЇ ЕНЕРГІЇ ШАСТЯ ДОБРА ЗЛАГОДИ ВЕЛИЧЕЗНОГО ТВОРЧОГО
НАТХНЕННЯ ТА НОВИХ ЗДОБУТКІВ І ДОСЯГНЕНЬ=З ГЛИБОКОЮ ПОВАГОЮ АКАДЕМІК
НАМНУ ПРОФЕСОР В Г МАЙДАННИК-

НННН 1300 09.01 00В

Вельмишановний Іване Семеновичу

Прийміть найкращі вітання з нагоди вашого ювілею. Це ще не підсумок, але ви пройшли славетний трудовий шлях прекрасного організатора талановитого вченого і лікаря відомого громадського діяча, який є взірцем для сучасників та буде слугувати прикладом для багатьох поколінь майбутніх лікарів. Медична спільнота високо цінує ваш значний внесок у розвиток системи охорони здоров'я медичної науки та медичної освіти на всіх етапах розбудови нашої держави. В цей зимовий, але теплий і сонячний день хочу побажати вам міцного здоров'я, нев'янучої енергії, щастя, добра, злагоди, величезного творчого натхнення та нових здобутків і досягнень = З глибокою повагою, академік НАМНУ В Г Майданник

Ось такого змісту телеграму я отримав від, мабуть, наймолодшого академіка національної Академії медичних наук України Віталія Григоровича Майданника. Ровесника мого сина. Незважаючи на його молодість (з моєї вершини літ), ми з ним спілкуємося близько трьох десятиліть. Як з ним, так із його чудовими доньками та дружиною. У зв'язку з тим, що в нас завжди були співпадіння точок зору з різноманітних питань педіатрії, я сьогодні навіть не можу навести жодної гострої дискусії з ним.

Віталій Григорович, як і всі мої прихильники, висловлює багато побажань щодо мого можливого вдосконалення, щодо можливих здобутків в майбутньому. Та я й сам думаю, що в цьому є необхідність. Але при цьому в моєму мозку визріває думка поета Лукан Марка Анней (39-65 н.е.): «Якщо залишилось щось ще доробити, вважай, нічого не зроблено». Отож, безкінечність вічно з нами.

Все разве кончено? Все было мимолетно?
Печаль бесплодная мне счастья не вернет,
Я плачу, а листва лепечет беззаботно,
Мой дом покинутый меня не узнает.

Пройдут другие там, где мы бродили ране,
Настал других черед, а нам не суждено.
Наш вдохновенный сон, и мысли, и желанья
Дано продолжить им, но кончить не дано.

Для каждого из нас настанет пробуждение,
 Пред бесконечностью все смертные равны,
 Мы просыпаемся, не кончив сновиденья,
 Но кто-нибудь потом увидит эти сны.

Виктор Гюго

А це вже пише вихователька моєї улюбленої онуки Вікусі, Леся Іванівна:

Дорогий Іване
 Семеновичу!
 Довірте з ювілеєм при-
 вітати,
 І побажати від душі
 Щастя і добра
 багато.
 Хай буде світлим кожен
 день в житті,
 хай негаразди завжди
 обминають,
 хай буде Вам легко упе-
 ред іти,
 І слова добрі Вас
 завжди втілють.
 Бажаємо успіхів великих
 у роботі,
 і подальше творчих Ваш
 натхнень.
 Нехай лишають завжди
 всі турботи,
 І хай приносять радість
 кожен день.

З повагою Леся Іванівна.

Нехай сьогодні
 свято прикрашають
 усмішок промені
 та квіти почуттів.
 Любові, радості
 й добра бажаю!
 Щасливих, сонячних
 майбутніх днів!

P.S. Хочу щиро подяку-
 вати за Ваші книж-
 ки. Як читає вся моя
 родина. Ви знайшли
 одну душу серед широкого
 моря читачів. Також не-
 хай Ваше добре серце
 ще довго плодитиме лю-
 бові й 90 дитині.

Дорогий Іване Семеновичу!

Дозвольте з ювілеєм привітати,
Побажати від душі
Багато щастя і добра багато.
Хай буде світлим кожен день в житті,
Хай негаразди завжди обминають,
Хай буде Вам легко уперед іти,
І словом добрим Вас
Завжди вітають.
Бажаєм успіхів великих у роботі,
Й побільше творчих Вам натхнень.
Нехай минають завжди всі турботи,
І хай приносить радість кожний день.

З повагою, Леся Іванівна

Нехай сьогодні
свято прикрашають
усмішок промені
та квіти почуттів.
Любові, радості
й добра бажаю!
Щасливих, сонячних
майбутніх днів!

Р. С. Хочу щиро подякувати за Ваші книжки. Їх читає вся моя родина. Ви знайшли одностудців серед широкого кола читачів. Тож нехай Ваше добре серце ще довго пломеніє любов'ю до ближніх.

Побажання Лесі Іванівни йдуть від душі, а отже, сприймаються з вдячністю і оптимізмом. Тим більше, що Леся Іванівна розуміє думку Халіль Джербана: «Бути щедрим — це давати більше, аніж можеш; бути гордим — це брати менше, аніж необхідно».

Адже

Блажен, стократ блажен, кто соблюдает меру,
Кто мудро следует лишь доброму примеру
И верен сам в себе в любые времена.

Пьер де Ронсар (1524-1585)

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди Вашого славного Дня народження!

Гордимися Вами, цінуємо Вас за багаторічну послідовну та наполегливу працю як чудового лікаря, мудрого педагога, славетного вченого, великого організатора, який був і є патріотом держави і своєї справи, віддаючи всі свої сили, знання, уміння, теплоту свого серця своїм студентам, учням, пацієнтам, колегам і всім, хто цього потребує.

З особливою шаною та повагою в цей день хочеться побажати Вам міцного здоров'я, активного довголіття, наснаги для здійснення всього задуманого на довгі-довгі роки, щоб життєвий шлях і надалі був осяяний повагою і любов'ю рідних та друзів.

З повагою, директор, академік НАМН України Д. І. Заболотний

ДЕРЖАВНА УСТАНОВА
«ІНСТИТУТ ОТОЛАРИНГОЛОГІЇ ІМ. ПРОФ. О.С. КОЛОМІЙЧЕНКА
НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ МЕДИЧНИХ НАУК УКРАЇНИ»

Ідентифікаційний код 02011870

03057, м.Київ-57, вул.Зоологічна, 3

тел. 483-22-02

факс 483-73-68

E-mail: amtc@kndio.kiev.ua

№ _____

На № _____

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди Вашого славного Дня народження!

Гордимся Вами, цінуємо Вас за багаторічну послідовну та наполегливу працю як чудового лікаря, мудрого педагога, славетного вченого, великого організатора, який завжди був і є патріотом держави і своєї справи, віддаючи всі свої сили, знання, уміння, теплоту свого серця своїм студентам, учням, пацієнтам, колегам і всім, хто цього потребує.

З особливою шаною та повагою в цей день хочеться побажати Вам міцного здоров'я, активного довголіття, насаги для здійснення всього задуманого на довгі-довгі роки, щоб життєвий шлях і надалі був осяяний повагою і любов'ю рідних та друзів.

З повагою,

Директор

Академік НАМН України

Д.І. Заболотний

Ось так привітно та натхненно привітав мене всесвітньо відомий отоларинголог, директор інституту отоларингології ім. проф. О. С. Коломійченка академік Дмитро Ілліч Заболотний. Його завжди заспокійливий вигляд, як би запрошує на співбесіду тебе (мене), щоб якось упокорити теперішнє бурне життя. Багаторічне моє з ним спілкування не лише приносило задоволення, а й спонукало до спокійних відносин на роботі, в побуті... І це збагачувало мене життєвим позитивом. Адже «Ніщо не сприяє стільки тріумфу розуму, як спокій тих, які слугують йому. Істина частіше страждає більше від запальності своїх захисників, чим від своїх ворогів» (Т. Пен).

Адрес від імені Дмитра Ілліча вручив мені на урочистостях професор Олександр Яшан, завідувач кафедри отоларингології нашого університету.

Його змістовний адрес навіяла на мою уже зовсім не молоду голову численні роздуми, в тому числі і такі:

Сонце виходить — неначе розводить руками:

Ось я таке — скільки обрію, скільки й мене!

...Я ж це вже знав, прокидаючись засвіт роками,

Що ж мене нині назустріч світилу жене?
Вітер відстав — відірвався таки від поли.
Хоч не кажи мені більше нічого й не слухай —
Сам уже знаю, як трапиться це і коли.
В'яжуться руку у руку — розчахнуті верби.
Стигне вода, налягає туман на ставу.
Скільки не рвися на зустріч світилу — не вернеш
Те, що було. А що є — хоч отим поживу!

Михайло Шевченко

Які чудові люди оточували й оточують мене. Деяких з них ви, читачу, бачите на цій фотографії. Це сьогоднішні в е л е т н і підготовки медичних сестер, фельдшерів, акушерок, фармацевтів, бакалаврів медицини, зубних лікарів... І всі вони вихованці нашого вузу. І декілька слів про них (зліва направо), які й на цьому вечері говорили теплі слова про мене та наш медичний вуз:

Три богатирі від медицини: Л. С. Білик, Р. О. Сабадишин, П. Є. Мазур

Любомир Степанович Білик, чемпіон з тривалості перебування в Тернопільській обласній раді (5 чи 6 раз переобирався), де очолював комісії. Він завжди доброзичливий та життєрадісний. Любомир Білик вітав мене разом зі своїми колегами та симпатичною дружиною Ольгою Богданівною.

Та й сам:

Вельмишановний Іване Семеновичу!

З нагоди Новорічного свята і Різдва Ісуса Христа я з глибокою шаною засвідчую Вам свої найліпші почуття.

Щиро зичу здоров'я, добра, всіх земних благ і гараздів на довгий і щасливий вік.

Нехай з нинішнім роком минуться всі наші біди і тривоги, а в Році Прийдешнім хай буде все у нас гаразд!

Мир і злагода панують там, де цього прагнуть,

Достаток є у тих, котрі про нього дбають,

Любов приходить тоді, коли її кличуть.

Отож, все в наших руках.

Радісних усім свят, смачної куті і щедрої коляди!

Христос рождається!

Славимо Його!

З повагою, директор Чортківського державного

медичного коледжу, заслужений лікар України,
канд. мед. наук

підпис

Л. С. Білик

Ми з Любомиром Біликом знайомі вічність... З 1970 року, коли ми разом проживали в одному гуртожитку: я — завідувач кафедри, а він — студент першого курсу нашого вузу. Я слухав, як він співає в минулому столітті (в гуртожитку) й у ХХІ — на кожний день мого народження. Ми зустрічаємося лише в радісні дні! Це особливість наших відносин. І у нас є всі підстави пам'ятати слова Бориса Олійника:

Віддай усе, що взяв, і освятись,
Ще більше, ніж узяв, зумій віддати...
Стоїть на видноколі світла мати
У неї вчись.

Вона тебе у всесвіт віддала.
О, як боліло їй — аж кров біліла.
Коли вона себе в тобі родила.

Нічого не залишила собі:
Свою красу, непогрішимо світлу
Передала тобою в лоно світу.
І увійшла в космічний коlobіг.

Тепер тобі платити час настав.
Зумій-но надароване віддати:
Себе пізнати, народити матір,
Углиб розбудувати отчу хату,
В космічний коlobіг синів послати...
А ти гадав: безсмертя — річ проста?

Ростислав Олексійович Сабадишин (середній на фото), доктор медичних наук, професор, директор Рівненського медичного коледжу... Письменник, поет... Вихованець Тернопільського медичного університету. Які ми багаті! Я маю на увазі колектив нашого вузу. Куди не ступиш, куди не глянеш — всюди наші випускники прикрашають Україну й говорять:

МОЯ УКРАЇНА

Прокинулась зранку дитина,
Сказала слова: «Україна».
Тягнулась до неба рослина,
Співали пташки «Україна».

Родюча на милість з Богами,
Спокійна і тиха на вроду.
Засіяна щедро полями,
Добробут для твого народу.

Приспів:
Моя, моя Україно,
Ти будеш щаслива й вродлива.

*Зустріне майбутнє родина,
Ми славим тебе, Україно.*

Країна широкого степу,
Засипаних снігом Карпат,
Холодних джерел в літню спеку,
Річки на порогах дзвенять.

Країна курганів забутих,
Звитяги величних боїв.
Ранковим туманом окута
Веселки небес кольорів.

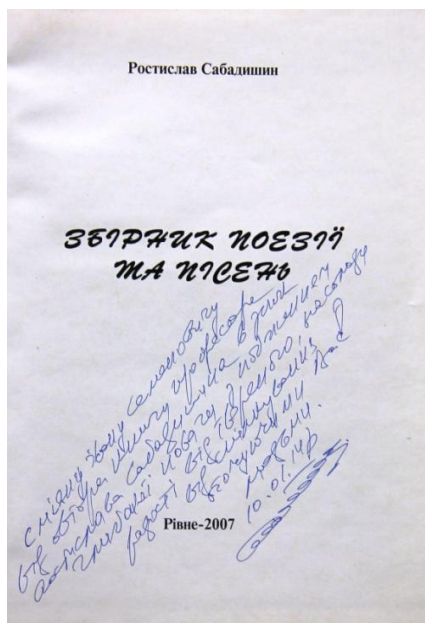
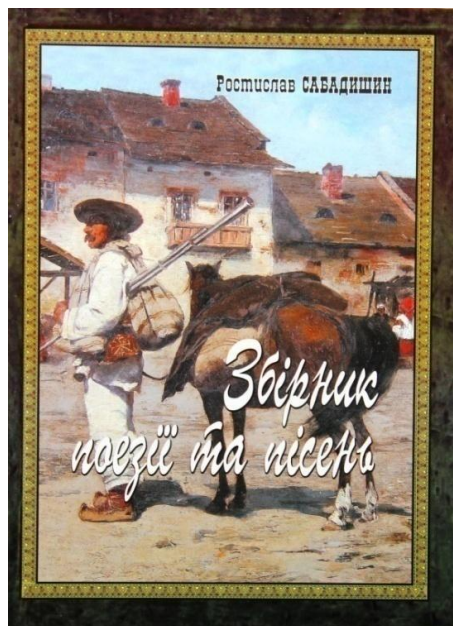
Приспів

Була ти всім мила й немила,
Терпіла годину лиху.
В сусідів добро не просила,
За віру стояла святу.

Полита густими дощами
І сонцем зігріта земля.
Молились до неба словами,
Прийшла нова ера життя.

Ростислав Сабадишин

А це вже книги за авторством Ростислава Олексійовича, які він мені подарував:

1. «Збірник поезії та пісень» (Рівне. 2007. С. 192) з автографом: Сміяну Івану Семеновичу від автора книги професора Ростислава Сабадишина в знак глибокої поваги з побажанням радості від твореного, насолоди від спілкування з оточуючими Вас людьми.

10. 01. 14 р. підпис

Лише один твір з цієї книги:

ДЖЕРЕЛО

Я в горах розказав мудрецю,
Що є люди такі на землі,
Як зустрінешся з ними в житті,
Чуєш силу іншу в собі.

Біля них хто живе, той радіє,
В своїм тілі любов відчуває,
Бачить світ у промінні добра
І зникають десь чари ті зла.

У них сила така, яка живить,
Хто відійде від них, той згасає.
У житті щось для себе втрачає
І неспокій довічний він має.

Порівняв би я їх з джерелом
У пустелі гарячих пісків,
Що наповнює землю суху
І народжує силу живу.

Той, хто ближче до нього живе,
Місце завжди під сонцем знайде.
Не боїться ніякого лиха,
Спека й вітер для нього утіха.

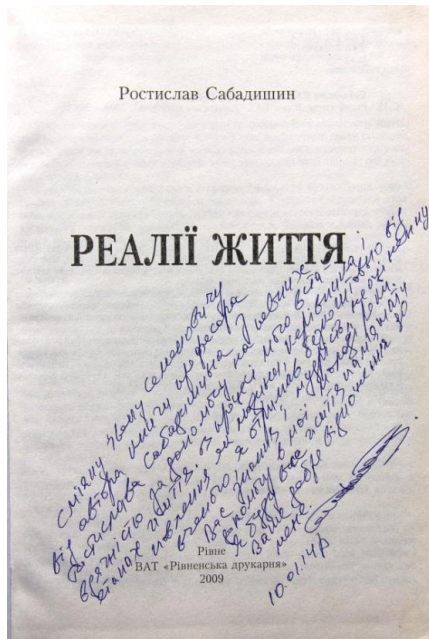
Від людини такої енергія йде,
Біля неї життя новизною цвіте,
Всі радіють і бачать майбутнє,
А незгоди — то лише попутнє.

Якщо хтось джерелу шкодити прагне,
Людина щастя не матиме.

Біда йтиме за нею і горе шукатиме,
Її сутність немило шмагатиме.

Ростислав САБАДИШИН

Реалії життя

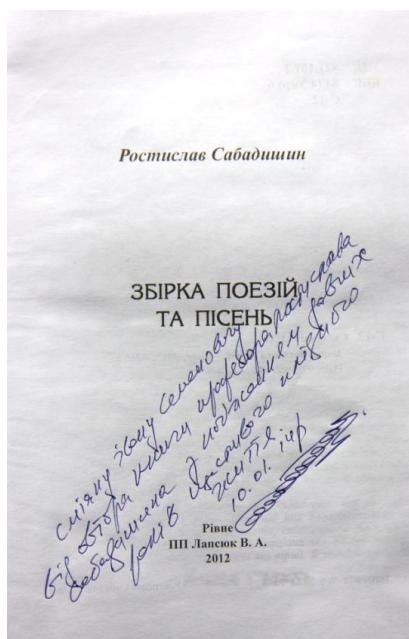
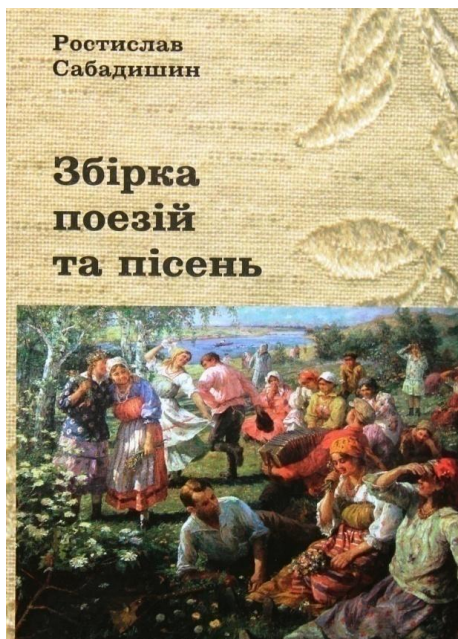
2. «Реалії життя» (Рівне. 2009. С. 508). Дарчий підпис: Сміяну Івану Семеновичу від автора книги професора Ростислава Сабадишина з вдячністю за допомогу на певних етапах життя. В процесі мого встановлення як людини, керівника і вченого, я отримав безкоштовно від Вас знання і мудрість, неоціненну допомогу в мої молоді роки. Я буду все життя пам'ятати Ваше добре відношення до мене.

10. 01. 14 р. підпис

З цієї книги я наведу лише клаптик з великої палітри філософських думок автора, клаптик особливо спірний в сьогоднішньому часі (майже половина людності не поділяє таку думку): «Терпіння є серйозною і важливою рисою характеру, якою має володіти людина». Одним словом, у Ростислава Олексійовича є багато думок, які запрошують читача на роздуми.

3. «Збірка поезій та пісень». (Рівне. 2012. С. 215), де є й такі слова: Сміяну Івану Семеновичу від автора книги професора Ростислава Сабадишина з побажанням довгих років щасливого плідного життя.

10.01. 14 р. підпис

Бачите, читачу, прокинувся творчий вулкан у професора-медика... І ми скажемо: нехай вирує цей вулкан. А я наведу лише чотири строчки із 35-сторінкової його поеми «Істина» в цій книзі:

Не може людина не мати «хребта».
Є цінності вищі — задача проста.
Забути про вічність не сміє ніхто,
Куди б життя людей не вело.

Третій справа на вищенаведеній фотографії також директор..., який був і лікарем-терапевтом, і головним лікарем ЦРЛ, і депутатом обласної Ради, і... Петро Євстахович Мазур — не лише лікар, організатор охорони здоров'я, провідник у галузі підготовки медичних працівників, а ще й невтомний шукач джерел культури стародавнього міста України — Кременець...

А це його щире та доброзичливе послання до мене:

Шановний Іване Семеновичу!

Щиросердечно Вітаю Вас з славною ювілейною датою!
Де б Ви не працювали, яких би висот не досягли, та завжди несете у своєму житті чесне, доброзичливе ставлення до оточуючих і вимогливе та самокритичне ставлення до себе.
Особливо, Іване Семеновичу, Ви не граєте принципами людяності, порядності, чесності та залишаєтесь незмінним.
Хіба що у життєвій біографії років побільшало і ваги на душі поглибшали.

Ви належите до тієї категорії людей, які з повним правом можуть сказати про себе: «Все, що мав, тобі віддав, народе мій, працю рук, зусилля мозку, блиск очей і серця кров».
Ви заслужили і повагу, і пошану, і любов за відданість гуманній справі охорони здоров'я та медичній освіті, за чуйність у ставленні до своїх співпрацівників, за вміння спрямування багатотисячного колективу медиків на виконання благородних завдань. Ми знаємо Вас не лише як вмілого керівника, науковця, а і як доброго наставника, порадника і вчителя багатьох тисяч медиків. Ми вчилися у Вас, перш за все жити, бути людьми і не заважаючи собі людяності, чесно нести в своєму серці слова: «ДОВОРА, БЛАГОРОДСТВО, ЛЮБОВ ДО ЛЮДИНИ».
Спасибі Вам за те, що Ви зробили, робите і ще зробите для нашого українського народу та світової медицини.
Нехай Ваша життєва дорога вестиме по висхідній, нагороджує здоров'ям, щастям, радістю та великим запам'ятовуванням.

З повагою, Ви уїмаю,
Директор Національного медичного
університету імені Сергія Пирогова, в.м.п.

Григорій П. С. Колупа

Шановний Іване Семеновичу!

Щиросердечно Вітаю Вас з славною ювілейною датою!

Де б Ви не працювали, яких би висот не досягли, та завжди несете у своєму житті чесне, доброзичливе ставлення до оточуючих та самокритичне ставлення до себе.

І сьогодні, Іване Семеновичу, Ви не зраджуєте принципам людяності, порядності, чесності та залишаєтесь незмінним.

Хіба що у життєвій біографії років побільшало на душі поглибшали.

Ви належите до тієї категорії людей, які з повним правом можуть сказати про себе: «Все, що мав, тобі віддав, народе мій, працю рук, зусилля мозку, блиск очей і серця кров».

Ви заслужили і повагу, і пошану, і любов за відданість гуманній справі охорони здоров'я та медичній освіті, за чуйність у ставленні до своїх співпрацівників, за вміння спрямування багатотисячного колективу медиків на виконання благородних завдань. Ми знаємо Вас не лише як вмілого керівника, науковця, а і як доброго наставника, порадника і вчителя багатьох тисяч медиків. Ми вчилися у Вас, перш за все

професійній мудрості — бути вірним клятві Гіппократа, бути людьми і ні за яких обставин не плямувати, не нищити в собі людяності, гідно нести в своєму серці слова: «ДОБРОТА, БЛАГОРОДСТВО, ЛЮБОВ ДО ЛЮДИНИ».

Спасибі Вам за те, що Ви зробили, робите і ще зробите для нашого українського народу та світової медицини.

Нехай Ваша життєва дорога в'ється по висхідній, нагороджує здоров'ям, щастям, радістю та всіма земними благами.

З повагою Ваш учень

директор Кременецького медичного

училища імені Арсена Річинського, к. м. н. підпис П. Є. Мазур

Безумовно, ніхто ювіляру не стане писати чи казати щось негативне, але ж і висловити такі глибоко змістовні та щирі почуття, як це зробив Петро Євстахійович Мазур, неможливо штучно. Тому я залишаюся, як той

СТАРИЙ ЕНТУЗІАСТ

Ще молодість не кинула мене,
хоч я прожив на світі вже немало,
бо жду щодня на сонце осяйне,
чекаю ще, як в юності бувало,

що станеться щось дивне, чарівне,
а все, що людям жити не давало,
у безвість кане... О, хлоп'я дурне!
Життя у тебе віри ще не вкратило?

Ой крало, крало й не зуміло вкрати! —
Тому й живуть старі ентузіасти,
які до скону кращих ждуть часів...

Петро Тимочко

Після тріо було надано слово уже групі професорів нашого вузу, які і говорили приємні для мене речі, і дошкуляли один одному, і голосували по питанням, які визивали дискусію. І...

Ось тут вони, на цій фотографії (зліва направо): Алла Бойчук, Анатолій Франчук, Степан Вадзюк, Віктор Шидловський, Юрій Бондаренко, Микола Швед, Ярослав Боднар.

Це фото свідчить про те, що професора-медики можуть не лише робити занадто складні речі (проводити наукові дослідження, писати книги, діагностувати та лікувати захворювання в людей, навчати студентів та лікарів...), а й веселитися.

Мої гості багато співали й про Різдво Христове, й про... А також звучала пісня

УКРАЇНСЬКА ДУША

У добру годину, у світлу годину
Хорошої вісті звучить передзвін.
Господарю-батьку, і ви, господине,
Прийміте низький і сердечний уклін.

Приспів:

Хай пісня привітна до вас доліта —
На щастя, на долю, на довгі літа.
Хай стіл не загубить гостинця-коржа
І сонечком світить вкраїнська душа.

Всміхнулася хата запрошенням щирим,
Як соняхи, вікна її зацвіли.
І пахне у хаті любов'ю і миром,
І щастя рушник застеляє столи.

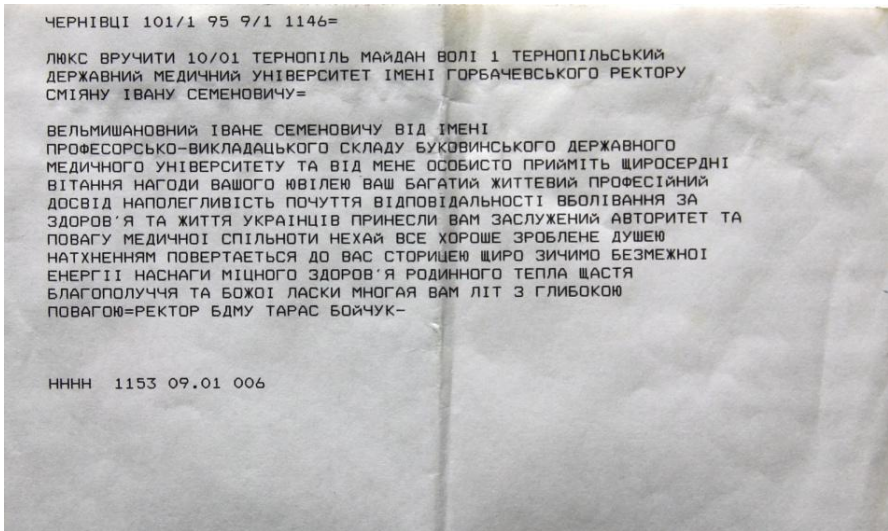
Приспів

Господарю-батьку, і ви, господине,
Хай доленька ваша ясніє щодня
Привітом родинним і цвітом калинним,
Бо всі ми єдина велика рідня.

Приспів

*В. Крищенко (слова),
О. Пляченко (музика)*

І час від часу надходили телеграми:

Вельмишановний Іване Семеновичу від імені професорсько-викладацького складу буковинського державного медичного університету та від мене особисто прийміть щирі вітання нагоди вашого ювілею ваш багатий життєвий професійний досвід наполегливість почуття відповідальності вболівання за здоров'я та життя українців принесли вам заслужений авторитет та повагу медичної

спільноти нехай все хороше зроблене душею натхненням повертається до вас сторицею щиро зичимо безмежної енергії наснаги міцного здоров'я родинного тепла щастя благополуччя та Божої ласки многая вам літ з глибокою повагою = ректор БДМУ Тарас Бочук

Ось так чутливо для мене прореагував наш сусід, професор Тарас Бойчук. Так, добрий сусід, Чернівецький медичний університет, з яким у нас завжди доброзичливі та творчі стосунки.

А в цей час

1. Місяць — диво-дивина,
З зорями шепоче,
Зазирнути до нас в вікно
Він дуже хоче.

2. Під віконцем мороз
По снігу тріскає,
Зазирнуть до нас в віконце
Також дуже хоче.

3. А віконце мороз
Вкрис візерунками,
На порозі Дід Мороз
Вже прийшов з дарунками.

4. Місяць — диво-дивина,
З зорями шепоче,
Подарунок він також
Дуже, дуже хоче.

Наталія Іванюк (слова і музика)

На цьому фото ми всі старожили (мені чомусь не дуже подобається слово «ветерани» ... ветеринари...) Тернопільської обласної дитячої клінічної лікарні: я, Юрій Заводович, Іван Шило.

Юрій Стефанович Заводович більшу частину своєї лікарської праці присвятив анестезіології та реанімації дітей в обласній лікарні. Його не лише глибоко поважали за професіоналізм, але й як нікого — любили за розважливість, спокійний та дружній характер. У мене не було такого дня, щоб я не спілкувався з Юрієм Стефановичем, коли він працював в дитячий лікарні. Адже я щоденно оглядав важких хворих дітей, яких вів Ю. С. У незалежній Україні його кар'єра, я б сказав, порушилась: начальник міського управління охорони здоров'я, головний лікар обласного протитуберкульозного диспансеру, а зовсім недавно — головний лікар Медичного центру «Прохелс». В епоху «советів» вважалося, що найкращий працівник — той, хто «з народження і до смерті» працює в одній і тій же установі. Мій погляд протилежний: якщо людина працює все життя в одній установі, вона не затребувана. Крім того, її спілкування обмежене одним колективом. Тривалі одні ті самі подразники пригнічують людину, гальмують її загальний розвиток. Це моя чисто суб'єктивна думка... і я не категоричний в ній.

Крім того, що Юрій Заводович говорив для мене багато похвальних слів, він вручив і таке послання:

Вельмишановний Іване Семеновичу !

Щиро вітаю Вас з Ювілеєм
словами вірша Лесі Процик.

"І так щороку, в день оцей зимовий,
Що розпочав життя ритмічний біг,
Приходить Ангел на хвилину,
Ступивши непомітно на поріг.
Він, сніжно-білий, в сонячній позлоті,
Чола торкнеться – поблагословить:
„Нехай щастить і вдома й на роботі,
Хай радістю святиться кожна мить,
Хай буде ширість у звичайнім слові,
Хай кожен погляд променить добром,
Хай в серці буде затишно любові
І друзі справжні будуть за столом".
Той дивний щем залишивши у серці,
Порине Ангел знов в прозорий світ,
А з під небес луною донесеться:
„Здоров'я ! Щастя ! Безліч Щедрих літ !"

З повагою Ю Заводович
головний лікар Медичного центру «Прохелес»,
Заслужений лікар України
10 січня 2014 року, м. Тернопіль

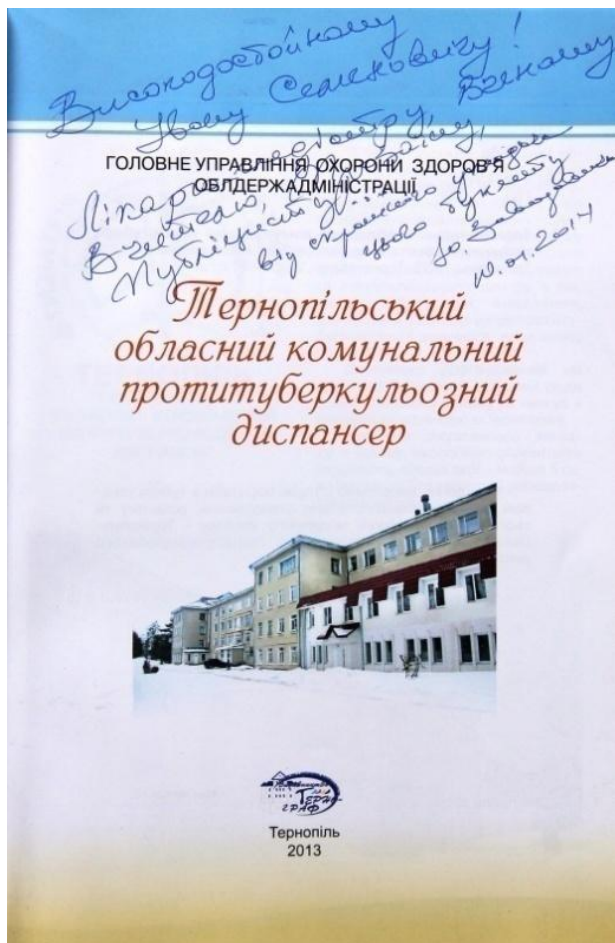
Вельмишановний Іване Семеновичу!

Щиро вітаю Вас з Ювілеєм словами вірша Лесі Процик.

І так щороку, в день цей зимовий,
Що розпочав життя ритмічний біг,
Приходить Ангел на хвилину,
Ступивши непомітно на поріг.
Він, сніжно-білий, в сонячній позлоті,
Чола торкнеться — поблагословить:
«Нехай щастить і вдома й на роботі,
Хай радістю святиться кожна мить,
Хай буде ширість у звичайнім слові,
Хай кожен погляд променить добром,
Хай в серці буде затишно любові
І друзі справжні будуть за столом».
Той дивний щем, залишивши у серці,
Полине Ангел знов в прозорий світ,
А з-під небес луною донесеться:
«Здоров'я! щастя! Безліч Щедрих літ!»

З повагою Ю. Заводович головний лікар
Медичного центру «Прохелс», заслужений лікар України
10 січня 2014 року, м. Тернопіль підпис

Крім того, він (Ю. З.) подарував мені ювілейну книгу
«Тернопільський обласний комунальний протитуберкульозний диспансер
з дарчим надписом: «Високодостойному Івану Семеновичу!
Лікарю-педіатру, Вченому, Вчителю, Публіцисту... від скромного
укладача цього буклету. Ю. Заводович. 10. 01. 2014».

Що я можу сказати на схилі своїх років Юрію Стефановичу, і в чому я переконаний: «Праця — батько щастя» (Бенджамін Франклін).

Як ви, читачу, бачите на цьому ж фото, дуже гарно виглядає Іван Миколайович Шило, багаторічний завідувач відділенням отоларингології обласної дитячої лікарні. Іван Шило не лише мій сімейний лікар, а й кожного працівника лікарні. Про його людські якості та високий фах говорять у колективі, незважаючи на те, що він уже на з а с л у ж е н о м у відпочинку. Крім надзвичайно приязних слів, які він сказав, Іван Миколайович ще й написав:

Зеленушчановичі, Іван
Селенович !!!
Нехай світла зірковидна зоре
що друє вам на погідне
сторінку, ласку і любов
господню, велику віру в
щасливий завтрашній
день.

Дуже довгий пейзаж:
косяк камені ідуто талієм, і
своєю небо приймає собі
середня.
Три майстерях іже в
легше:
Вам, як Антисептик доречай
небо на своїх таліях,
тому ч і є висота!
З великою повагою і вдяч-
ністю — сім'я Черев Т.В. 10.10.14р.

Вельмишановний Іван Семенович!!!

Нехай свята Віфлеємська зоря щедро дарує Вам погідне на століття,
ласку і любов Господню, велику віру в щасливий завтрашній День.

Дуже дивний пейзаж:
Косячками ідуть таланти,
Сьоме небо пригинає собі суeta.
При майстрах яось легше:
Вони, як Атланти, держать
небо на своїх плечах,
тому й є Висота!

З великою повагою і вдячністю — сім'я Шило І. М. 10. І. 2014 р.

Сім'я Шило І. М... І це не дивно. Ми не лише добре знаємо один
одного, а ще й кожного члена сім'ї один одного. Адже

БОГ Є ЧИСТА ЛЮБОВ

Бог є чиста любов,
Світ з любови створив,
До найглибших основ
Все любов'ю сповнив.

Бог є вічне буття
Безконечних віків,
Сяйво, радість, краса
Незліченних світів.

(із «Молитовник дитини»)

З цієї книги особливо проглядається значна близькість між
медиками-практиками і медиками-вченими та організаторам медичного
обслуговування... Отож, є згуртованість чисто людська, і згуртованість
фахова. Можливо це суб'єктивна думка, але мені вважається, що
найбільш щільна згуртованість серед медиків порівняно з іншими
професіями.

Вельмишановний Іване Семеновичу!

З нагоди Дня народження і 85-річчя прийміть мої щирі вітання!

Нехай новий рік життя буде для Вас щедрим на добро, тепло
людських сердець, подальші творчі здобутки, принесе нові сподівання та
надію на краще майбутнє, спокій та мир.

Зичу Вам доброго здоров'я, благополуччя, злагоди і затишку в
сімейному колі, здійснення творчих задумів!

З глибокою повагою,

Професор Віктор Андрійович Туманов — багаторічний начальник управління навчальними закладами МОЗ України та ректор. Його тихооглядна вдача, бажання зрозуміти кожного, принесли йому загально визнану повагу. І, безумовно, його вітання мені приємні. Вони нагадують мені спілкування з ним по питанню удосконалення вищої медичної освіти, по питанням... З моєї точки зору Віктор Андрійович в своєму житті керувався думкою Блез Паскаля: «Людина видно створена для того, щоб думати. У цьому вся її гідність і вся її достойність; а весь її обов'язок у тому, щоб думати як слід. Але порядок думки такий, аби починати з себе і свого Творця і своєї мети...» (із книги Блез Паскаля «Думки»).

**ПРИВАТНИЙ ВИЩИЙ
НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
„КИЇВСЬКИЙ МЕДИЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ УАНМ”**

01004, м. Київ, вул. Л. Толстого 9
тел. (044) 234-99-92,
факс. (044) 234-99-92
e-mail: kmi@kmiuanm.org
p/p 26007000180601
в ВАТ «Банк «Фінанси і Кредит»,
Філія «Центральне РУ»
МФО 300937, код 16478809

**PRIVATE HIGHER EDUCATIONAL
ESTABLISHMENT "KYIV
MEDICAL UNIVERSITY of UAFM"**

9, L. Tolstoy Str., Kyiv, 01004
tel. (044) 234-99-92,
fax. (044) 234-99-92
e-mail: kmi@kmiuanm.org
p/p 26007000180601
in The Finance and Credit Bank
Branch bank "Central regional
administration"
MFO 300937, code 16478809

Вих. № _____ від _____
на № _____

*Члену-кореспонденту
НАМН України,
заслуженому працівнику
вищої школи,
д.м.н.професору
Сміяну І.С.*

Вельмишановний Іване Семеновичу!

*З нагоди Дня народження і 85-річчя прийміть мої щирі вітання!
Нехай новий рік життя буде для Вас щедрим на добро, тепло людських
сердечь, подальші творчі здобутки, принесе нові сподівання та надію на
краще майбутнє, спокій та мир!*

*Зичу Вам доброго здоров'я, благополуччя, злагоди і затишку у сімейному
колі, здійснення творчих задумків!*

З глибокою повагою,

Ректор

В.А.Туманов

Наші спілкування з Віктором Андрійовичем тепер рідкісні, але вони зігріті теплом. Правда, «Вдвоем быть лучше, чем одному... если двое лежат — тепло им; одному же как согреться?..» (Соломон Мудрый, X век до н.э.). Двоє... «Двое — это нечто такое, чему мы не перестанем удивляться никогда. Люди всегда сдвоены (мы чьи-то дети или чьи-то родители, мы друзья или любовники, мы сотоварищи или единомышленники), и это есть основание нашей податливости на манипулятивное воздействие. Но есть и другое. Двое сами по себе обладают манипулятивным началом. Встречаясь с двумя, нам противостоять очень трудно или почти невозможно (из книги П. С. Таранова «Интриги, мошенничество, трюки». 1996).

Багато, дуже багато років ми спілкуємося з Мирославом Ярославовичем Гірняком, кандидатом медичних наук, заслуженим лікарем України..., «вічним» головним лікарем... (Лановецької районної центральної лікарні, обласної, згодом — університетської клінічної лікарні). Що в ньому найбільш привабливе? Його ніколи не покидає гумор, ні за яких умов. А «Ю м о р не дар ума, это дар сердца, сама добродетель, исходящая из богато одаренного сердца, если ему не

дозволено слeдoвaть cвoйoм пoбyждeнням» (Л. Бeрнe). Вiн зняйшoв чac, щoб пpивiтaти мeнe тa пoбaжaти pайдyг i квітiв, cиньoгo нeбa i пpивiтливoгo coнця...

Тa щe й зacпiвaв

ЩЕДРИЙ ВЕЧІР, ДОБРИЙ ВЕЧІР

Щедрий вечір, добрий вечір,
Добрим людям на весь вечір!

Наша Меланка з Дністра була,
З Дністра воду бa й нoсилa.

З Дністра воду бa й нoсилa,
На камені ноги мила.

На камені ноги мила,
Тонкий фартух замочила.

Повій вітер буйнесенький,
Висуш фартух тонесенький.

Приспівка:

Наша Меланка к чотири дуби,
Пустіть до хати гуляти буде!
Наша Меланка як чотири дошки,
Пустіть до хати погуляти трошки!

Якe бaгaтe cуцвіття нaвкoлo мeнe...

Вельмишановний Іван Семенович!

Щиро вітаю Вас і Вашу родину з Новим 2014 роком і Різдвом Христовим!

Невичерпної творчої наснаги, доброго здоров'я та добрих подій!

Хай щастя стукає у двері,
Хай заходять до оселі
Радість, злагода та спокій
І любов на довгі роки!
Бажаю подій чудових
Наче з казки,
Успіхів, добра!
З Новим роком!

З Новим щастям!
Світлих днів різдва!

Хай Господь береже Вас і Ваших близьких!

С душевним теплом і доброю пам'яттю

підпис

4. 12. 13.

Людмила Василівна Усенко — легенда української медичної науки, видатний організатор вищої медичної школи, взірець Лікаря-практика... І, найбільш головне, мама трьох синочків! Лише на теренах Дніпра (так краще звучить Дніпропетровськ) ректорами медичного вузу були жінки. І

які жінки!!! О, жінко! Начало всіх начал! Нехай у Вас, Людмилу Василівно, звучить своя муза життя, як у Вероніки Шушної:

МОЯ МУЗА

На Парнасе
осудят меня за грехи:
я в хозяйственной сумке
таскаю стихи.
И представьте — легко уживается в ней
счастье, нежность, надежда, разлука
рядом с пыльной картошкой
и горсткой груздей,
с банкой меда и перьями лука.
Уживаются горькие строки мои
и огурчики в белых каплях,
проникает в тоску мою
бодрость земли,
огородов живительный запах.
Не заносчива, нет,
и не помнит обид
работающая моя муза.
Нас обоих всегда от души веселит
Ощущенье зеленого груза.
А когда невзначай, у нее на груди
безутешно расплачусь от горя,
утешает она:
— Не глупи, погоди,
это все переменится вскоре... —
И, смеясь, мне глаза вытирает платком,
и, удобное выбрав мгновенье,
дружелюбной рукою
сует мне тайком
в сумку новое стихотворенье.

Прийшов на мої урочини й заслужений лікар України, кандидат медичних наук, доцент Леонід Володимирович Шкробот, який у цей неймовірно важкий для медицини час, зробив для обласної психо-неврологічної лікарні надзвичайно багато як його головний лікар.

Думаю, що за своєю комфортністю, рівнем діагностично-лікувального процесу ця Тернопільська лікарня не має рівних собі на Україні.

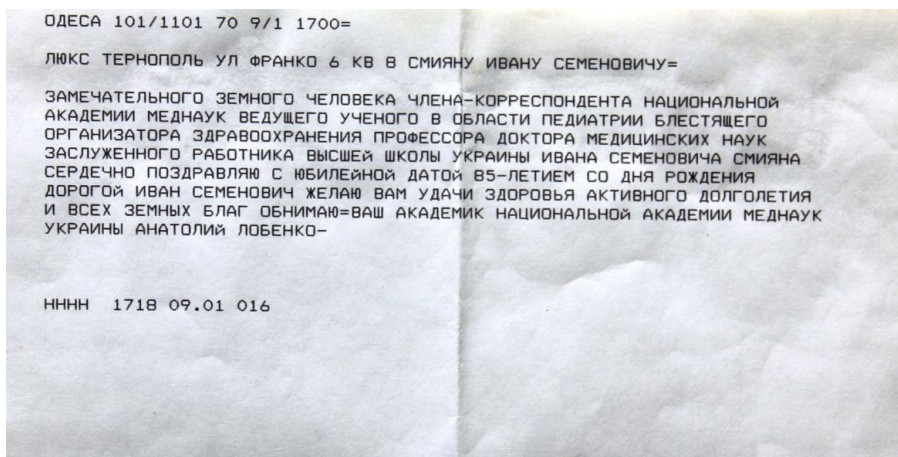
Я добре знав і батька Леоніда Шкробота, багаторічного головного лікаря Тернопільської міської лікарні, талановитого організатора охорони здоров'я.

І тут виникає питання: «Що ж більш важливе — рід чи індивідуум? Виходить таким чином, що все родове створено індивідуумом. Все індивідуальне, геніальне, якісно нове, потрібне, корисне стає родовим. Райдуга примарна, а з водоспаду можна напитися. Лев може вас зжерти, а «leonitas» (левовість) ви знайдете лише у підручниках із латинської граматики. Отже індивідуальне, яке стало родовим, це власне перерви в поступовості, стрибок, вибух. Врешті справжнє, геніальне — вічне, тобто метафізичне, незначне, випадкове, скороминуче, тобто діалектичне. Те ж саме ми бачимо і в природному відборі — корисні ознаки закріплюються, непотрібні — зникають» (Ілько Лемко «Афоризми про кохання». 2007. Львів).

Телеграма з Одеси:

Смигну Ивану Семеновичу =

Замечательного земного человека члена-корреспондента национальной академии медицинских наук ведущего ученого в области педиатрии блестящего организатора здравоохранения профессора доктора медицинских наук заслуженного работника высшей школы Украины Ивана Семеновича Смигна сердечно поздравляю с юбилейной датой 85-летием со дня рождения дорогой Иван Семенович желаю вам удачи здоровья активного долголетия и всех земных благ Обнимаю = ваш академик национальной академии меднаук Украины Анатолий Лобенко

Анатолій Олександрович — унікальна людина: закінчив військово-морське училище, Одеський медичний інститут, доктор медичних наук, професор, академік, очолює нині НДІ морської медицини, кафедру морської медицини Одеського медичного університету, в минулому депутат Верховної Ради України...

Він ні на мить не зупиняється в своєму русі. Має понад 800 наукових друкованих праць, десятки книг наукового і педагогічного спрямування, підготував декілька десятків докторів і кандидатів наук... Ось і спробуй дати визначення людині. «Людина є людиною тому, що вона вільна діяти в межах свого призначення. Вона вільна для роздумів, прийняття рішень і вибору одного із декількох варіантів. Від тварин її відрізняє свобода творити добро або зло, крокувати шляхом прекрасного або низьким шляхом паскудного виродження (Мартин Лютер Кінг).

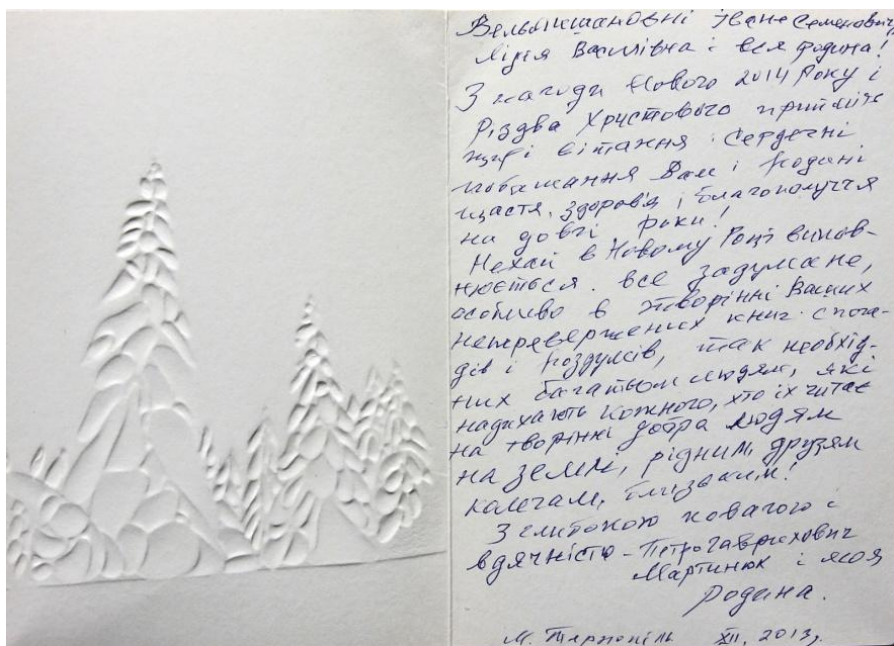
Вельмишановний Іване Семеновичу, Лідія Василівна і вся родина!

З нагоди Нового 2014 року і Різдва Христового прийміть щирі вітання і сердечні побажання Вам і родині щастя, здоров'я, благополуччя на довгі роки!

Нехай в Новому році виповнюється все задумане, особливо в творінні Ваших неперевершених книг спогадів і роздумів, так необхідних багатьом людям, які надихають кожного, хто їх читає на творіння добра людям на землі, рідним, друзям, колегам, близьким!

З глибокою повагою і вдячністю — Петро Гаврилович Мартинюк і моя родина.

м. Тернопіль. XII. 2014 р.

З доцентом, кандидатом медичних наук, заслуженим лікарем України Петром Гавриловичем Мартинюком ми знайомі близько 40 років (я маю на увазі не просто знайомство, а близьке спілкування). Багато-багаторічне його керівництво лікувально-оздоровчими установами області (обласна фізіотерапевтична оздоровниця в Микулинцях, обласна

лікарня ліксанупру в Тернополі, обласна психо-неврологічна лікарня) відшліфувало в ньому не лише здібного організатора охорони здоров'я, а й неперевершеного дипломата в бюрократичних колах медицини та міжлюдських відношеннях. Але для нього, як і для кожної людини є і загальне. «Що саме загальне для всіх? — Надія; адже якщо в кого і нічого немає, то вона є» (Фолес. 625-547 до н. е.). Надія притаманна всім віковим групам. Надія супроводжує людину завжди. Надія і мрія в людині — разом.

Ось на цій фотографії Петро Гаврилюк зліва на першому плані уважно слухає тих, хто проголошує добрі слова, він уже це зробив.

Та й думку гадає:
 ...Через Лету бездонну
 Та каламутною
 Перепливе, перенесем
 І Славу святую —
 Молодую, безвічну.
 Або цур їй, друже,
 І без неї обійдуся —

Та як буду здужать
 То над самим Флегетоном
 Або над Стіксом, у раю,
 Неначе над Дніпром широким,
 В гаю — предвічному гаю,
 Поставлю хаточку, садочок
 Кругом хатини насаджу;

Дніпро, Україну згадаєм,
Веселі селища в гаях,
Могили-гори на степах —
І веселенько заспіваєм...

Тарас Шеченко

Любові, здоров'я
і доброї долі!
Щоб завжди вдавалися
справи чудові!
Щоб ріки достатку
текли — не міліли!
Натхнення і настрою,
щастя і сили!

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Від щирого серця вітаю Вас з цим прекрасним і достойним Ювілеєм. Достойний тому, що Ви з гордістю і вітхою можете спостерігати за тим, як буйно плодоносить той сад дерев, який Ви насадили в своєму житті. А плодами стали тисячі випускників - лікарів, сотні науковців - учнів, десятки професорів та головних лікарів, які діляться даним їм Вами животворним нектаром своєї праці з мільйонами людей.

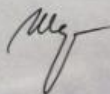
У Вашому житті та в період росту Вашого саду були різні погодні умови, різні соціальні уклади, різні держави на нашій благодатній землі. І честь Вам, що зуміли не зрадити своїй основній ідеї – служінню Богові і Народу. Ваші пріоритети і цінності були акцентовані на одне – це збереження здоров'я і життя Дитини – нашого майбутнього. Бог зберіг життя на Землі заради одного праведного Ноя, Ви ж були достойним сином Всевишнього і боролися за життя кожного, - як останнього праведного.

З приємністю хочу подякувати Творцю за те, що дав можливість йти пліч-о-пліч з таким Учителем і колегою, який збагачував і доповнював, ділився досвідом і знаннями, не залишав без ковтка води в пустелі безнадій. В свою чергу вірю, що всі зерна кинуті Вами в плідотворний ґрунт будуть ще довго давати достойні сходи – це Ваші ґрунтовні наукові праці, дисертації, публіцистичні книги з мудрим науковим і життєвим багажем.

То ж будьте завжди здорові та щасливі, родинного тепла та злагоди Вам, творчої наснаги та яскравих подій на багато – багато літ.

З повагою

10.01.2014р.

Швед Микола Іванович

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Від щирого серця вітаю Вас з цим прекрасним і достойним Ювілеєм. Достойним тому, що Ви з гордістю і втіхою можете спостерігати за тим, як буйно плодоносить той сад дерев, який Ви насадили в своєму житті. А плодами стали тисячі випускників-лікарів, сотні науковців — учнів, десятки професорів та головних лікарів, які діляться даним їм Вами животворним нектаром своєї праці з мільйонами людей.

У Вашому житті та в період росту Вашого саду були різні погодні умови, різні соціальні уклади, різні держави на нашій благодатній землі. І честь Вам, що зуміли не зрадити своїй основній ідеї — служінню Богові і Народу. Ваші пріоритети і цінності були акцентовані на одне — це збереження здоров'я і життя Дитини — нашого майбутнього. Бог зберіг життя на Землі заради одного праведного Ноя, Ви ж були достойним сином Всевишнього і боролися за життя кожного, — як останнього праведного.

З приємністю хочу подякувати Творцю за те, що дав можливість йти пліч-о-пліч з таким Учителем і колегою, який збагачував і доповнював, ділився досвідом і знаннями, не залишав без ковтка води у пустелі безнадій. В свою чергу вірю, що всі зерна кинуті Вами в плідотворний ґрунт будуть ще довго давати достойні сходи — це Ваші ґрунтовні наукові паці, дисертації, публіцистичні книги з мудрим науковим і життєвим багажем.

То ж будьте завжди здорові та щасливі, родинного тепла та злагоди Вам, творчої наснаги та яскравих подій на багато-багато літ.

З повагою підпис Швед Микола Іванович
10. 01. 2014 р.

Вручаючи це послання, докор медичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України, завідувач кафедри терапії... Микола Іванович Швед, крім приємних слів сказав і таке: я ніколи не думав так багато, ні коли писав наукові доповіді, лекції..., як при підготовці послання для Вас у зв'язку з ювілеєм. Так, зміст послання підтверджує слова М. І.

На цьому загальному фото, яке наводиться, Микола Іванович перший на правому фланзі, я в центрі зі своєю однокурсницею Азою та з

іншими своїми дорогими мені гостями, а перший зліва — наш випускник, хірург, кандидат медичних наук, композитор, поет і співак Ю. Футуйма, який увесь вечір нас розважав.

Цей вечір занадто багато вражень «накинув» на мене, вражень, які підняли мене у невидиму височінь:

Здрастуй, сонце, здрастуй, вітре!
Здрастуй, свіжосте нив!
Я воскрес, щоб з вами жити
Під шаленством весняних злив.

Хай заляжеться тиша навколо,
Й знову стану, як ви, німим,
Але в серці моїм ніколи
Не замовкне весняний грім.

Василь Симоненко

Петро Петрович Лучанко — однокурсник мого сина. Тепер дуже поважна людина. Адже він має 35-річний лікарський стаж, вищу категорію свого фаху, є (давим-давно) головним лікарем станції

переливання крові, головним спеціалістом обласного управління охорони здоров'я...

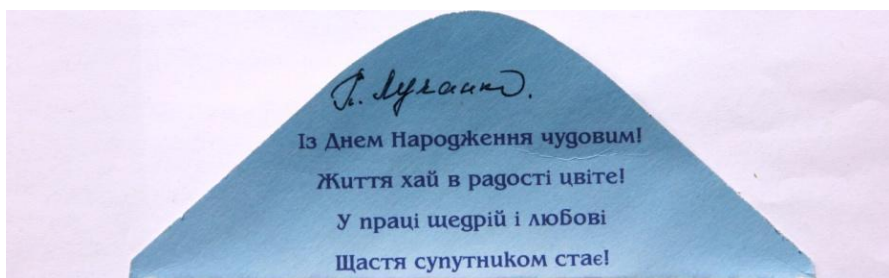
На нижченаведеній фотографії, він із захопленням згадує різноманітні випадки з наших зустрічей у минулому. Час... Час був, є і буде... Вічно. Як те, що «Сонце посилає свої промені однаково на всі частини безкінечного, небесна роса виливається рівномірно на всі рослини, яких оволодіває спрага. Все, що добре і низходить до нас згори, призначається для всіх і не знає упередженості» (Фр. Шіллер).

Він привітав коротко і зрозуміло:

П. Лучанко.

Із Днем Народження чудовим!
Життя хай в радості цвіте!
У праці щедрій і любові
Щастя супутником стає!

Щастя... «Зусилля, які направлені на щастя оточуючих, піднімають нас над собою» (Лідія М. Чайльд).

А це вже нас тряс. До розмови приєдналась моя донька Світлана. Розмова...

А я з віком «Люблю говорити — це допомагає думати» (Томас Стернз Еліот). Живий думає. Живий — рухається. Живий — спілкується. Живий — творить. Живий....

І все буває...

Уже й не думаю, отруєний думками,
І тільки чуда — дива жду,

Одну на дні в журбі ховаю,
А другу радісно ловлю,

Живу химерами, чутками
І їх над прірвами веду.

Пещу, сміюсь, в сльозах купаю,
Всю кров, всю душу віддаю.

І так щодня. Живу чутками,
Плету з химер свої вінки,
Ходжу зеленими лісами,
Співаю їм свої казки.

Олександр Олесь

Якось, у цьому році (2014), на вечері після засідання спеціалізованої Вченої Ради нашого університету, офіційний опонент однієї з дисертацій, завідувач кафедри педіатрії Черновецького медичного університету, професор Таміла Сорокман сказала, що вплив негативних життєвих ситуацій вона ліквідовує читанням моїх книг... А професор Юрій Нечитайло, також завідувач кафедри педіатрії Черновецького медичного університету, дещо пізніше, також на вечері після завершення засідання спеціалізованої Вченої Ради ще глибше підкреслив гарний вплив моїх книг на стан душі людини: «Читання книг Івана Семеновича або Біблії завжди приводить мене в стан одухотвореності...» Що можна сказати краще про книгу будь-якого автора, що може більше підняти творчу активність автора, аніж такі слова? Ніщо! А ви кажете, що в житті старенького мало радості. Помиляєтесь. Ось сьогодні (27.05.2014), раненько, я обійшов володіння свої. І що ж я нового побачив? Перші спілі суниці, перші зрілі черешні, буйний розквіт ірисів (півників, по-білчанськи), розквіт лілій, жасмину, півоній... Лише сьогодні рано вранці я подарував маленькі букетики жасмину з запахом неймовірної гами: дружині, донці, сусідці Галі. І я радий життю, і я радий за багатство природи, і я радий сонцю, яке в цей час слало мені привітливі промінчики...

І на цьому фоні я друкую ось цю телеграму:

Вельмишановний Іване Семеновичу щиро вітаю вас з ювілеєм живить до ста років здоров'я міцного вам зичимо щиро ласки від Бога людей добра на многії літа З повагою = Т. Сорокман

ЧЕРНІВЦІ 0/В603 Ч2 10/1 1339=

ЛЮКС ТЕРНОПІЛЬ ТЕРНОПІЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
МАЙДАН ВОЛІ 1 СМІЯН СВІТЛАНІ ІВАНІВНІ=

ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ ІВАНЕ СЕМЕНОВИЧУ ШИРО ВІТАЮ ВАС З ЮВІЛЕЕМ
ЖИВІТЬ ДО СТА РОКІВ ЗДОРОВ'Я МІЦНОГО ВАМ ЗИЧИМО ШИРО ЛАСКИ
ВІД БОГА ВІД ЛЮДЕЙ ДОБРА НА МНОГІІ ЛІТА З ПОВАГОЮ=Т СОРОКМАН=

НННН 1341 10.01 00В

Бажають нам, бажаємо ми... Це гарно, що з нами завжди

БАЖАННЯ

Попити води із того джерела,
що тихо в світі вибіга із села.
Села того вже і на світі нема.
Його в собі пам'ять, як свічку, трима.

Іван Прокоф'єв

ІВАНОВІ СЕМЕНОВИЧУ СМІЯНУ

*ВЕЛЬМИШАНОВНУ ЛЮДИНУ, ІНТЕЛЕКТУАЛА-ПРАЦЕЛЮБА,
ЛІТЕРАТОРА-СІЯЧА ДОБРА,
НАУКОВЦЯ Й ПЕДАГОГА, ПРОФЕСОРА, ЧЛЕНА-КОРЕСПОНДЕНТА АМН,
ЗРАЗКОВОГО СІМ'ЯНИНА, ЛЮДИНУ ЩАСЛИВОЇ ДОПІ -
ШИРО ВІТАЄМО З НОВИМ 2014 РОКОМ, РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ,
ЩАСЛИВИМ 85-ЛІТНІМ ЮВІЛЕЕМ!
БАЖАЄМО ДОБРОГО ЗДОРОВ'Я, АКТИВНОГО ДОВГОЛІТТЯ
НА РАДІСТЬ РОДИНИ, ШИРИХ ДРУЗІВ ТА МЕДИЧНОЇ ГРОМАДСЬКОСТІ!*

*31.12.2013 р.
Василь Пришляк,
сім'я Грималюків*

Іванові Семеновичу Сміяну

Вельмишановну людину, інтелектуала-працелюба, літератора —
сіяча добра, науковця, педагога, професора, члена-кореспондента АМН,

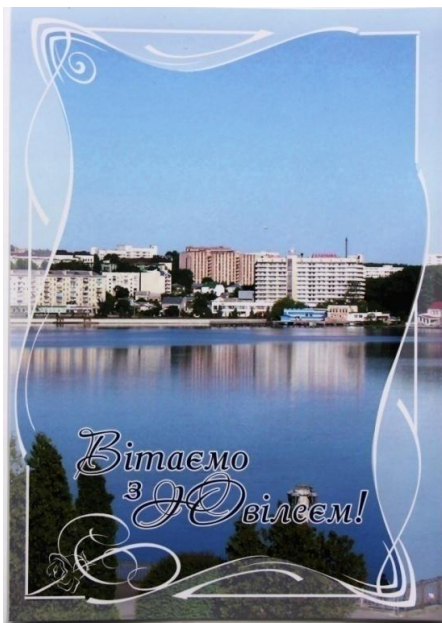
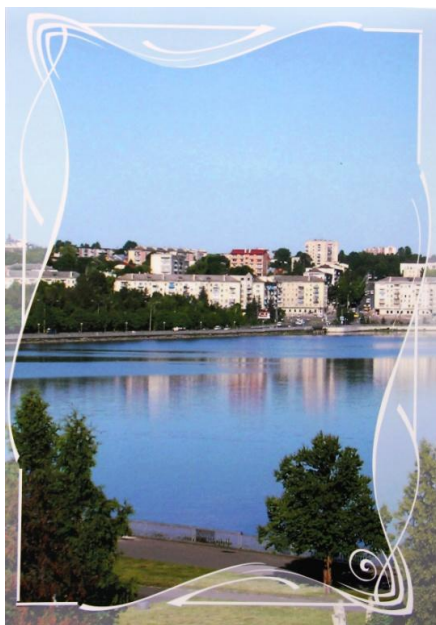
зразкового сім'янина, людину щасливої долі — щиро вітаємо з новим 2014 роком, Різдвом Христовим, щасливим 85-літнім ювілеєм!

Бажаємо доброго здоров'я, активного довголіття на радість родини, щирих друзів та медичної громадськості!

31. 12. 2013 р.

Василь Пришляк, сім'я Грималюків

Доцент, заслужений лікар України, Василь Дмитрович Пришляк, крім постійної своєї фахової удоскональності, завжди цікавиться життям свого вузу, його історії та веде інтенсивну публіцистичну діяльність. Ми з ним народились в один рік, навіть в один місяць, а тому в нас є й загальне: постійна тяга до пізнання, любов до праці, до людей... І це видно з його послання. Василь Пришляк завжди в філософських роздумах: «Если бы у тебя были одновременно и мачуха, и родная мать, то ты, конечно, относился бы к первой с уважением, но тебя, однако, постоянно тянуло бы к матери. Таковыми для тебя являются двор и философия. Постоянно же возвращайся к философии и ищи в ней успокоение; благодаря ей и жизнь при дворе будет тебе не в тягость, и сам ты не будешь в тягость другим» (Марк Аврелий).

ЩИРОСЕРДНО ВІТАЮ ІЗ 85-РІЧЧЯМ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ!
10 січня 2014 р.

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Сьогодні — день значний і урочистий
Знаменна дата, красний ювілей!
Зібрав він із усього міста
Всіх вірних друзів — бажаних гостей!

Нехай пливе життєвий човен,
Минає легко береги круті,
Любові буде хай завжди він повен,
Це найдорожче у житті.

Літа пройшли не просто цвітом,
А проростали у важкім труді.
Дорослими вже стали Ваші діти,
А Ви душею молоді.

Наснаги хай дає земля,
Ще безліч добрих справ зробити,

Хай пісня серце окриля,
Заради цього варто жити.

Хай Матір Божа Вас охороняє
Від всяких негараздів і від бід,
Хай радість у оселю завітає,
Живіть у щасті ще багато літ!

За пройденим не треба сумувати,
Попереду щаслива йде пора,
Хай буде щедрим Ювілейне Свято,
Здоров'я Вам, любові і добра!

З глибокою повагою і вдячністю, Катерина Посохова

У минулі часи всебічно займалися вихованням студентів, систематично запрошували поетів, письменників... Я пам'ятаю, що студенти інколи висловлювали незадоволення творчістю того чи іншого поета. Прочитавши уважно вірш доктора медичних наук, професора, завідувача кафедри фармакології Катерини Посохової, я переконаний, що кожний студент був би задоволений її поетичною діяльністю. Катерино Андріївно, держайте й на цій ниві. Навіть ця риса ще раз підкреслює, що ваш золотий атестат, диплом з відзнакою, успішна наукова та педагогічна діяльність є **с п р а в ж н и м и**. Що в наш буремний вік буває не завжди так. На державному іспиті по педіатрії Катерина Андріївна відповідала так, що в мене склалося враження, що вона всі шість років вчила лише педіатрію. На всі питання, навіть позапрограмні, вона відповідала підкреслено чітко та з глибоким знанням сутності. Я й до сьогодні дивуюся, чому у нас відсутня система відбору талановитих людей, чому ми не надаємо їм хоча б мінімальних оптимальних умов для наукової діяльності? І в той же час ми запитуємо простір: чому наша наука далеко не зовсім передова? Чому ми такі любителі до запозичень в науці, освіті...?

Трохи відійшов у бік. А якщо дивитися прямо, то я з глибокою пошаною до Катерини Посохової прочитав її натхненне послання до мене. Та й ще у віршах!

В такі хвилини, а їх багато, як ви, читачу, бачити з цієї книги, я себе почуваю надзвичайно легко, радісно, як уві сні, коли літаю... Дивно, але

раніше я літав часто, а тепер рідше. І коли прокидаюсь після такого сну, я залишаюсь в ліжку, продовжуючи відчувати

КРИЛА РАДОСТІ

Цвіла яблуня, та, що поблизу колодязя, цвіло зілля-романець на моріжку, де зеленіє густа трава, навіть здаля виднілися в тій траві жовті кульбаби, синюваті сокирки і фіалкові медуниці, сонце сміялось у височині, розсіваючи навколо себе золоті бризки, пташки без угаву щебетали собі всі разом, і я літав над землею, як голуб.

Ні, не зовсім, як голуб, бо не розмахував крилами-руками і не здіймався над хатами занадто високо. Злегенька відштовхнувшись від землі, я ніби плів над дідовим подвір'єм і над косогором нашого саду, плів стійма, інколи нахиляючись трохи то в один бік, то в другий, плів у повітряній блакиті, купаючись у сонячних бризках і пташиному щебеті, і все в мене безгучно співало, дзвеніло, щебетало, і було мені так радісно, як ніде, і ніколи на світі...

...Літаючи туди й сюди, пригадав, що, коли я вже розповідав матері, як я літаю і як мені від того гарно, вона сміялась і казала, що то мені приснилось. Ну, може, якогось разу й приснилося, не знаю — думав я, кружляючи повільно навколо дуба, що росте поблизу нашого порога, — але ж оце зараз я й справді літаю і все піді мною справжнє: і моріжок, і цей дуб, і яблуня у цвіту, і дідів колодязь, глибокий, як ніч, аж на дванадцять, кажуть, сажнів. Тільки ж не бачить мене в цю мить ніхто, то, мабуть, знову не повірять, скажуть: приснилося.

А не полетіти я просто не міг, бо мене виповнювала радість, тож вона й підносила мене над землею і вже там, у височині, ставала подвійною, бо прилучався до неї захват від самого польоту, і було мені так гарно, що від зворушення я міг би сміятися й плакати разом (О. Левада).

ТЕРНОПІЛЬ 44/185301 51 9/1 1501=

ЛЮКС М ТЕРНОПІЛЬ 46001 ВУЛ ФРАНКА 6 КВ В СМІЯНУ ІВАНУ СЕМЕНОВИЧУ=

ДОРОГИЙ ІВАНЕ СЕМЕНОВИЧУ ПРИЙМІТЬ НАЙШИРІШІ ВІТАННЯ З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ. ВАШ ПРОФЕСІОНАЛІЗМ, ФАХОВІ ЗНАННЯ, ЖИТТЕВИЙ ДОСВІД І МУДРІСТЬ ЗАВЖДИ ВИКЛИКАЛИ ПОВАГУ І ВИЗНАННЯ ВАШИХ УЧНІВ І ПАЦІЄНТІВ. НЕХАЙ ЗВЕЛИЧУЮТЬСЯ ВАШІ ТВОРЧІ ЗДОБУТКИ, ЩАСТЯ ВАМ І ЗДОРОВ'Я=ЩИРО ВАШ ІГОР ЮХИМЕЦЬ-

НННН 1505 09.01 009

Дорогий Іване Семеновичу прийміть найширші вітання з нагоди ювілею. Ваш професіоналізм, фахові знання, життєвий досвід і мудрість завжди визивали повагу і визнання ваших учнів і пацієнтів. Нехай звеличуються ваші творчі здобутки. Щастя вам і здоров'я = щиро ваш Ігор Юхимець (телеграма).

Ігор Юхимець — настільки приязна, виважена та спокійна людина, що його любили всі в нашому вузі, що його люблять і тепер, коли він очолює обласне бюро судово-медичної експертизи.

З Ігорем Олексійовичем ми спілкувалися майже кожний день протягом року (з 1981 до квітня 1982 р.), коли організовували і оформляли музей історії нашого вузу. Адже він був не лише зібраним викладачем, а ще й чудовим художником, ідеологом змісту музею (а не я, як вважалось формально). Як мені «не квітнути і не пахнути», коли навколо мене були такі чудові люди?! У мене іншого виходу не було.

Одинадцять главу «Свята гора» протиєрей Олександр Торик в своїй книзі «Флавіан» розпочинає так:

Я был в раю. В земном его «филале». На Святой Горе.

Сей час, когда я печатаю эти строки, я все еще там — на Афоне. То есть телом я как бы здесь, в Покровском, и сквозь открытое окно слышу, как весело вопит мое семейство, поливаемое по случаю жары теплой водой из шланга матерью Евлампией прямо между морковных грядок.

А душа моя все еще там — в земном Раю, на Афоне...

Я цей уривок навів, щоб сказати, що я не був на Святій Горі, але почуваюсь у своїй садибі, як у Раю, Земному Раю. Мої сусіди кажуть, що на своїй роботі вони повторюють мене: ми живемо в Раю. Давайте, мої друзі, намагатися завжди жити як в Раю! Ну ніяк не може людина без гасел, незважаючи на те, що це більше негатив, аніж позитив.

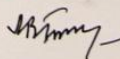
Вінницький національний медичний
університет ім. М.І.Пирогова

**Вельмишановний
Іван Семенович!**

**Ректорат Вінницького
національного медичного
університету ім. М.І.Пирогова
сердечно вітає Вас з Новим 2014
роком та Різдвом Христовим!**

**Щиро бажаємо Вам та Вашим
близьким міцного здоров'я та
щастя, сили та наснаги,
творчого піднесення у
повсякденній праці та
душевного спокою, сміливих
мрій та успіхів у справах, тепла
та радості, миру та злагоди,
надій на краще майбутнє та
благополуччя у Ваших домівках!**

**З повагою
Ректор ВНМУ ім. М.І.Пирогова,
академік НАМН України,
професор**

 В.М.Мороз

Вельмишановний Іван Семенович!

**Ректорат Вінницького національного медичного університету
ім. М. І. Пирогова сердечно вітає Вас з Новим 2014 роком та Різдвом
Христовим!**

Щиро бажаємо Вам та Вашим близьким міцного здоров'я та щастя, сили на насаги, творчого піднесення у повсякденній праці та душевного спокою, сміливих мрій та успіхів у справах, тепла та радості, миру та злагоди, надій на краще майбутнє та благополуччя у Ваших домівках!

З повагою

Ректор ВНМУ ім. М. І. Пирогова,
академік НАМН України,
професор

підпис

В. М. Мороз

Приємно, що Василь Максимович вітає мене в такі важливі для нас свята. Тож давайте разом заспіваємо колядку:

РАДУЙТЕСЬ, УСІ ЛЮДИ

Радуйтеся, усі люди,
Радість всім вам з неба буде.

П р и с п і в:
Веселая нам новина,
Породила Діва Сина,
Марія, Марія, Марія.

Заступив до нас з високости,
Щоб міг нас усіх спасти.

П р и с п і в.

А тепер наведу приємний сюрприз з мачухи-Росії:

Дорогой Иван Семенович!

Большое спасибо за книги. Жалко, что они на украинском языке, но я пытаюсь переводить на русский. Получаю большое удовольствие от лирики Пушкина, Лермонтова, Есенина. Как удачно Вы подобрали цитаты!

Р. S. Посылаю проспект современного «Салюта» (дитячий санаторій, який був моєю клінічною базою і де працювала моя дружина — І. С.). Вам с Лидией Васильевной, я думаю, будет интересно сравнить сегодняшний санаторий с прежним.

Всего доброго!

Татьяна Константиновна. 25.X11.2013

Дорогой Иван Семенович!
 Большое спасибо за книгу,
 которую, как вы знаете на украинском
 языке, но я пытаюсь переводить
 на русский. Большое благодар-
 ство за удовольствие от пере-
 ки Лукинина, Лермонтова,
 Есенина. Как удачно все
 подобрали цитаты!
 Р.З. посвящено проекту
 современного "Самосте".
 Вам с Лидией Васильевной,
 я думаю, будет интересно
 сравнить современную са-
 мостею с прежней.
 Всего доброго
 Татьяна Константиновна
 25/11-2013

І через декілька днів:

Пожелать всего самого лучшего
 в Юбилей замечательный хочется:
 как мечтается, пусть все получится,
 жизнь удачей и счастьем наполнится!

Уважаемый Иван Семенович!

Поздравляю с 85-летним (!) юбилеем! Очень приятно анализировать
 свою жизнь: есть кем и чем гордиться! Молодец! Всего доброго Вам и
 Всем!

Восхищающаяся Вами Татьяна Константиновна!

1.01.2014 г.

З Двужилowymi (Тетяною та Семеном) ми знайомі з 1964 року. Жили в одному будинку, працювали разом з Тетяною Костянтинівною, а з Семеном Пилиповичем (він ЛОР-лікар) періодично грали в шахи. Часто разом з дітьми ходили навколо гори Залізної, до вічної мерзлоти, каталися на ковзанах на Железноводськoу озері, там же купалися... Усі свята відзначали разом. Вони (Двужилови) привчили нас святкувати в с і дати без алкогольних напоїв, навіть слабких. На превеликий жаль, Семен покинув нас давно, а з Тетяною спілкуємося по цей час. Вона єдина людина, яка дивиться за могилами батьків моєї дружини, похованих в

Железноводську (останній раз дружина там була в 1998 році)... І Тетяна, і Семен завжди були стриманими, завжди обмежували прояв своїх емоцій. Я ніколи не спостерігав, щоб вони коли-небудь підвищували голос: один на одного, на дітей, на своїх батьків, на своїх співробітників, на своїх співмешканців... Рідкість! А тепер вона (Тетяна) так високо й емоційно сказала: Восхищающаяся Вами...

Згадую дедалі частіше. Сум... дедалі частіше відвідує мене:

Чому не маю я широких крил, як ці простори?!
Я розгорнув би їх і впав на сизі гори,
Припав би грудьми я до зимного каміння
І остудив би їх, і втишив би горіння.
Чому не маю я широких крил, як море?!
Упав би я туманом на ці гори.

Чому не вітер я?! Я б вир людський покинув
І на долини ці, на ці поля полинув...
Я б не крутився дико вихром шаленим,
Я б тихо плив над килимом зеленим,
Розплився б я, заснув би сном глибоким,
Не марив би у сні і ранком яснооким.

Олександр Олесь

З 85-РІЧНИМ ЮВІЛЕСМ!

В людских делах такие ж есть приливы, как и на море.
Високий вал возносит к удаче нас,
а чуть пропустим мы счастливый миг —
вся наша жизнь бесследно низвергнется
в пучину зол и бед.

У. Шекспир

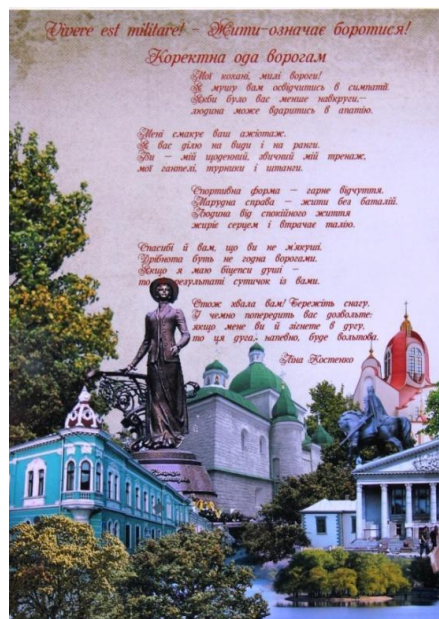
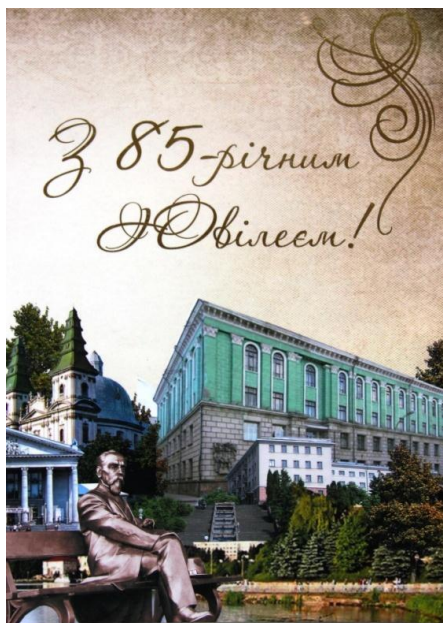
ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ ІВАНЕ СЕМЕНОВИЧУ!

Сьогодні день щасливий, сьогодні Ваше свято,
Тому в цей день знаменний я хочу Вас вітати.
І побажання успіхів, уміння, сил, наснаги,
Впевненості, рішучості, душевної рівноваги.
За Вашу порядність, невтомність,
За Ваші труди і старання,
Прийміть же від мене сьогодні ці щирі, сердечні вітання.
Дай Вам Боже днів щасливих, дай добра, здоров'я, сили,

Дай любові, злагоди і втіхи, змоги дай життю радіти
І ділитись словом щирим,
Теплим радісним красивим.

З глибокою повагою, С. Климнюк.

І вже на четвертій сторінці послання:

Vivere est militare! — Жити означає боротися!

КОРЕКТНА ОДА ВОРОГАМ

Мої кохані, милі вороги!
Я мушу вам освідчитись в симпатії.
Якби було вас менше навкруги, —
людина може вдаритись в апатію.

Мені смакує ваш ажіотаж:
Я вас ділю на види і на ранги.
Ви — мій щоденний, звичний мій тренаж,
мої гантелі, турники і штанги.

Спортивна форма — гарне відчуття.
Марудна справа — жити без баталій.
Людина від спокійного життя
жиріє серцем і втрачає талію.

Спасибі й вам, що ви не м'якуші.
Дрібнота будь не годна ворогами.
Якщо я маю біцепси душі —
то в результаті сутичок з вами.

Отож хвала вам! Бережіть снагу.
І чемно попередить вас дозвольте:
якщо мене ви й зігнете в дугу,
то ця дуга, напевно, буде вольтова.

Ліна Костенко

Сергій Іванович Климнюк — доктор медичних наук, професор, завідувач кафедри мікробіології і вірусології нашого вузу, майже, на кожний мій день народження дарує мені свої власні вірші. Ні, як не крутись, не вертись, але є всі підстави організовувати свою письменницьку організацію при Тернопільському медичному університеті! Поетичні потяги моїх колег по вузу і обласній дитячій клінічній лікарня мені зрозумілі: ні дня, ні години без творчих здобутків! Таланти навкруги нас! «Т а л а н т — это птица, которая гнездится, где ей

понравится: иногда в глухом лесу, а иногда в подстриженном парке» (Г. Сенкевич). А часто в голові і душах моїх колег! Ой, Боже мій!

Трясется ночью в лесу по корням
Карета. Вдруг затрещало.
Сломалась ось, и мы стоим.
Как быть, — удовольствия мало!

Почтарь слезает, спешит в село,
А я, притаясь за сосною,
В глухую полночь, один в лесу,
Прислушиваюсь к вою.

Беда! Это волки воют кругом
Голодными голосами.
Их огненные глаза горят,
Как факелы, за кустами.

Узнали, видно, про мой приезд
И в честь мою всем собором
Иллюминировали лес
И распевают хором.

Приятная серенада! Я
Сегодня гвоздь представленья!
Я принял позу, отвесил поклон
И стал подбирать выраженья.

«Сограждане волки! Я рад, что мог
Такой удостоиться чести:
Найти столь избранный круг и
любовь
В столь неожиданном месте.

Мои ощущения в этот миг
Нельзя передать словами.
Клянусь, я вовек забыть не смогу
Часы, проведенные с вами.

Я вашим доверием тронут до слез,
И в вашем искреннем вое
Я с удовольствие нахожу
Свидетельство дружбы живое.

Сограждане волки! Вы никогда
Не верили лживым писакам,
Которые нагло трезвонят, что я
Перебежал к собакам.

Что я отступник и принял пост
Советника в стаде бараньем.
Конечно, разбором такой клеветы
Мы заниматься не станем.

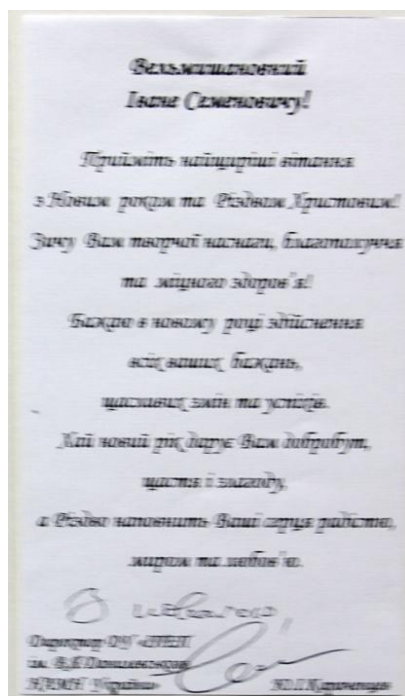
Овечья шкура, что я иногда
Надевал, чтоб согреться, на плечи,
Поверьте, не соблазнила меня
Сражаться за счастье овечье.

Я не советник, не овца,
Не пес, боящийся палки, —
Я ваш! И волчий зуб у меня,
И сердце волчьей закалки!

Я тоже волк и буду всегда
По-волчьи выть с волками!
Доверьтесь мне и держитесь, друзья!
Тогда и Господь будет с вами».

Без всякой подготовки я
Держал им речи эти.
Кольб, обкорнав слегка, пустил
Их во «Всеобщей газете».

Генрих Гейне

Вельмишановний Іване Семенович!

Прийміть найщиріші вітання з Новим роком і Різдвом Христовим!

Зичу Вам творчої наснаги, благополуччя та міцного здоров'я!

Бажаю в новому році здійснення всіх ваших бажань, щасливих змін та успіхів.

Хай новий рік дарує Вам добробут, щастя і злагоду, а Різдво наповнить Ваші серця радістю, миром та любов'ю.

З повагою,

Директор ДУ «ПЕП ім. В. Я. Данилевського

НАМН України»

підпис Ю. І. Караченцев

Юрій Іванович Караченцев — доктор медичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України... керує прославленим науково-дослідним інститутом у Харкові, який був першим такого профілю (ендокринологічного) в Україні. Що мене особисто пов'язує з ним (інститутом):

1. Чудове місто Харків.

2. Такі видатні вчені, як А. М. Утевський та Б. В. Альошин, які прославляли своїми дослідженнями цей науково-дослідний інститут і одночасно вивчали мене на лікаря в Харківському медичному.

3. Особисте перебування на двотижневих декадних в цьому інституті в 60-х роках минулого століття (готувався до лікування дітей з цукровим діабетом в дитячому санаторії «Джерело» в Трускавці, який я очолював). У той час вважалося, що кращого ендокринологічного центру, аніж в Харкові, немає ніде на теренах СРСР.

4. Особисто був знайомий з незрівнянним за своєю ерудицією вченим цього інституту професором С. Г. Генесом, який був керівником кандидатської дисертації мого друга Байкалова Льва Карловича щодо лікування хворих з цукровим діабетом на курорті Трускавець.

Який світ усе ж таки невеликий! Куди не подивишся, скрізь свої!

А треуголно слово Троицу знаменует,
Неразделимое в нем всем показывает,
А три углы имеет, все сіи суть равны,
От едина исходит взирающим явны.

*(Із книги Леоніда Ушакова
«Есеї про українське бароко».
2006)*

Скрізь свої, а на їх фоні:

Скрип качелей. Зелень. Май.
Город моет окна.
Гром вверху. Внизу трамвай.
Покатилось — смолкло.

Ты хватаешь воздух ртом.
Солнце стрелы мечет.
На паркете золотом
брошенные вещи:

юбка, шорты, поясок
крокодильей кожи,
белый фирменный носок,
пара босоножек.

Я хватаю воздух ртом.
Двигаюсь все резче.
На паркете золотом
брошенные вещи:

джинсы в латках, ремешок
с пряжкой медной,
синий штопанный носок,
порванные кеды.

Скрип качелей. Зелень. Май.
Вымытые окна.
Забывается зима.
Нынче в гости кто к нам?

Две синички, воробей,
а потом голубка.
Ну-ка, Гебушка, пролей
Нам грозу из кубка!

Константин Гадаев

Вельмишановний Іван Семенович!!!

Із щирою вдячністю я особисто і колектив кафедри патологічної фізіології за ваші наступні книги. Щоб висловити всі враження від них, по правді, не вистачає словесного запасу, на жаль!!! Вони заряджають нашу душу на досить тривалий час, а можливо, на все життя. Вони пронизують нашу свідомість до глибинних матеріальних структур, що забезпечують реальне розуміння світу. Ми чекаємо на подальші Ваші роздуми. Дорогий Іван Семенович!!! Ми щиро вітаємо Вас з 85-річним ювілеєм!!! Бажаємо Вам творчого натхнення, оптимізму, фізичних і духовних сил, завзяття, невичерпної енергії, життєвих інтересів, благополуччя особистого і Вашій чудовій родині. Звичайно, бажаємо самого головного — здоров'я на многие лета.

Христос рождається!!! Славім Його!!! Хай Вам Бог помагає і буде милостивим до Вас і Вашої родини!!!

Юрій Бондаренко.

Юрій Іванович Бондаренко, доктор медичних наук, професор, вихованець і керівник кафедри патологічної фізіології нашого вузу, надіслав мені занадто чутливого за змістом листа. Я переконаний, що його писав не лише Юрій Іванович, а весь колектив кафедри. Чому я переконаний у цьому? Тому що за злагодженістю дій кафедра патологічної фізіології може бути взірцем для інших. Такою я її знаю. А тому щирі, теплі та піднесені побажання на мою адресу від цієї кафедри я особливо ціню та поважаю!

Вельмишановний Іван Семенович!

Дозвольте привітати Вас та Ваших рідних з Новим Роком та Різдвом Христовим!

Бажаємо міцного здоров'я, родинного затишку та максимального комфорту в Новому Році!

З повагою, щиро,

Микола Сергійович та Зоя Федорівна Веселовські

Вельмишановний Іван Семенович!

Дозвольте привітати Вас та Ваших рідних з Новим Роком та Різдвом Христовим!

Бажаємо міцного здоров'я, родинного затишку та максимального комфорту в Новому Році!

З повагою, щиро,

Микола Сергійович та Зоя Федорівна Веселовські

Зоя Федорівна — доктор медичних наук, професор, залужений лікар України, член-кореспондент НАМН України, відомий учений в галузі теоретичної і практичної офтальмології... Микола Сергійович — академік НАН України... Приємно отримати найкращі побажання від такої пари споріднених душ, неспокійних душ в своїх пошуках істини... Адже «Немає істини, окрім наукової; поза наукою неможливо, не зловживаючи, вимовляти слово «і с т и н а» (Ф. Дантек). Все своє життя я щось шукав, шукав... Мабуть, істину. І можу стверджувати, що «Не лише сама і с т и н а приносить впевненість, але й один її пошук приносить спокій» (Б. Паскаль). Душевний спокій. Як і всякої людини, у мене виникали хвилини різної ступені прояву дискомфорту. І найкращим терапевтичним чинником нормалізації свого стану була творча праця. І не просто нормалізації, а й піднесеного сприйняття життєвих проявів. І тому зрозуміла думка А. Ламартина, який пише: «Никакой т р у д человеческий не теряется даром, никакая пролитая за идею кровь не остается бесплодной, никакая мечта добродетели не бывает обманута. Упорные стремления рода человеческого то же для общества, что компас для судна: он не видит берега, но ведет к нему».

І внаслідок наведених роздумів у мене виникає переконання, що цілеспрямованій та наполегливій людині не страшна і

НОЧНАЯ БУРЯ

Ты нависла пеленой тумана,
Мрачная богиня, за окном.
Дыбились порывы урагана,
Шумом ливня заглушая гром.

Сумрак расстелился черной лавой,
Молнии пылали ярче дня,
И, колдунья, смертную отраву
Ты из тьмы варила и огня.

В час полночный, заперевшись дома,
Слушал я неумолимый вой
И следя, как ты секиру грома
Поднимаешь грозною рукой.

Я был в доме. Ты была снаружи.
Минул миг — и ты уже внутри.
И под лязг сверкнувшего оружия,
Подойдя, промолвила: «Смотри!

Предо мной, воительницей вещей,
И герой испытывает страх.
По ночам верша свой труд зловещий,
Я невинных втоптываю в прах.

Факелы вошли в мои глазницы,
Под моей стопой дрожат гроба...
Ты — червяк. Твоя судьба — молиться.
Ты — зола. Истлеть — твоя судьба!»

Фридрих Ницше

Олександр Васильович Щипський, доктор медичних наук, професор Московської медичної стоматологічної академії, відмінний хірург-стоматолог, уродженець Кременецького району нашої області, на ім'я моєї доньки надіслав такі теплі та чутливі слова: «Отримав від Івана Семеновича книжки. Так зворушливо. Він надзвичайна людина, яких я мало зустрічав в цьому світі. Будемо шукати нагоду привітати Івана

Семеновича з Ювілеєм. А, так не забувайте передати йому мою безмежну повагу».

Олександр Васильович глибоко кохає свою стоматологію. Він навіть спить і прокидається з нею. В Олександра на першому місці наука, а все інше... потім.... Його чудові дівчата (дружина та дві доньки) мають неабиякі підстави ревнувати з приводу цього «стороннього» кохання. Отож

Гей, нові Колумби й Магеллани,
Напнемо вітрила наших мрій!
Кличуть нас у мандри океани,
Бухту спокою облизує прибій.

Хто сказав, що все уже відкрито?
Нащо ж ми народжені тоді?
Як нам помістити у корито
Наші сподівання молоді?

Кораблі! Шикуйтеся до походу!
Мрійництво! Жага моя! Живи!
В океані рідного народу
Відкривай духовні острови!

Геть із мулу якорі іржаві —
Нидіє на якорі душа!..
Б'ються груди об вітри тужаві,
Каравела в мандри вируша.

Жоден вітер сонця не остудить,
Півень землю всю не розгребе!
Україно! Доки жити буду,
Доти відкриватиму тебе.

Мріяти й шукати, доки жити,
Шкварити байдужість на вогні!
А якщо відкрию вже відкрите,
Друзі! Ви підкажете мені...

Василь Симоненко

Величезний
Зв'язок Семеновича!

З нагоди ювілею надію у Василь
Здійснення найближчих мрій
та найширших новосвітських рідкі і
добрих друзів. З новосвітського

10.01.2014р. Назва

Вельмишановний Іван Семенович!

З нагоди урочистої події у Вашому житті зичу міцного здоров'я на довгі роки.

Здійснення найсміливіших мрій та найкращих побажань рідні і добрих друзів.

З повагою, Чорноус Надія. 10.01.2014 р.

Надія Романівна Чорноус усе своє життя опікувалася дітками... Вона не була ні завідуючою відділенням, ні начмедом, ні головним лікарем, ні... Рядовий боєць великої армії педіатрів, без якого не були б врятовані тисячі і тисячі життів малюків, не покращився б фізичний, моральний і душевний стан багатьох, дуже багатьох людей. Вона тепер не стільки на фізичному відпочинку, скільки в спогадах своїх спілкувань з «армією» пацієнтів..., які надавали і продовжують надавати їй жагу до життя, земного життя. Її ні на мить не покидала

ЛЮДЯНІСТЬ

Син Всесвіту — Чумацький Шлях на шиї,
Від Бога шарф піщано-золотий.
Дитя землі. Батьків — високі мрії,
Чи ти зумів у себе їх знайти?

Хай кожна втрата людяність помножить,
І кожна радість в пісні задзвенить.
Хай і чужі тривоги розтривожать —
Проснуться в серці болем хоч на мить!

Дивись, скільком пообтинали крила,
Скількох примхлива доля обійшла,
Скількох чорнюща заздрість обпалила, —
Чия в мені то схлипує душа?!

Хронометр космічний невмолимо
Прокручує небесну в долях вісь.
Мені вrostи б у Всесвіт одержимо
І все лихе змінить на благу вісь.

Спадає час зорею циферблата,
Годинник миттям відміряє лік.

Ще ніч, та вже світанням кожний атом
В моє єство вогнем турбот проник.

Ніч-зоряниця в плину Зодіаку
Виважує у цифрах кожний крок.
Я відчуваю: ні, не через вакуум,
Тече крізь мене доль людських пісок.

Іван Гайворон

Кожній людині, у тому числі й мені, приємно, коли твоя праця ефективна, коли про її наслідки гарно відгукуються твої численні учні (під цим словом я маю на увазі не лише кандидатів і докторів наук, яких підготував, а й чисельних студентів, викладачів, лікарів..., які чомусь доброму навчилися у мене).

З цього приводу прочитую лист дружньої пари: професора Марії та доцента, головного лікаря, Олександра Хари:

Вельмишановний Іване Семеновичу!

Прийміть від родини О. Хари найщиріші вітання з нагоди чергового ювілею, славетного 85-річчя. Небагато відомих людей можуть потішити медичну та наукову громадськість такою кількістю здобутків, яка є у Вас. Небагато вчителів можуть із гордістю сказати, що створили істинну наукову школу в педіатрії. Небагато людей вашого віку змогли презентувати таку кількість літературних доробків, які відображають багатство та глибину прожитого та пережитого. Ви є представником такої когорти людей, про яких кажуть — це українська еліта.

Зичимо Вам не тільки в день вашого народження, але й в усі наступні дні та роки козацького здоров'я та довголіття, великого людського щастя, безмежної любові від рідних, визнання від тих, хто почув про Вас із уст ваших учнів.

З глибокою повагою та вдячністю за все родина Хари О. І.

Вони (Марія і Олександр) настільки відповідально відносяться до своєї праці, до працівників по фаху, що сьогодні в часи «недорозвинутого» капіталізму в Україні, подібне явище є рідкісним. Можливо мій ювілей, можливо ч е с н а, п р и н ц и п о в о чесна життєва позиція цих людей (Марії й Олександра), а може те й друге, спонукали

мене навести оповідку, яка може слугувати зіркою майбуття не одному поколінню:

МЕНЬШЕ ЧЕМ ЗА ЧАС ОН ПОЛУЧИЛ ЧЕТВЕРТЬ МИЛЛИОНА ТЕЛЕГРАММ

Несколько лет назад Западный союз телеграфистов объявил по радио, что все телеграммы, адресованные Лоуэллу Томасу, в течение одного вечера будут приниматься бесплатно. И сразу же по всей Америке загудели провода, и менее чем за час Томми был буквально засыпан лавиной посланий, поступивших в его адрес. В общей сложности их оказалось более четверти миллиона.

Лоуэлл Томас — один из самых необычных людей, которых я когда-либо знал. Он написал столько книг, что едва ли способен вспомнить название каждой из них. Он лицом к лицу выступал более чем перед четырьмя миллионами человек на четырех с лишним тысячах встреч, состоявшихся во всех англоязычных странах мира.

Во время своего пребывания в Лондоне я неделю за неделей, месяц за месяцем наблюдал за людьми, которые, растянувшись на несколько кварталов, по многу часов простаивали для того, чтобы послушать выступления Лоуэлла Томаса в необычной компании проводимой Алленби в Палестине, и об исследованиях Лоуренса в Аравии.

Ему довелось быть золотоискателем, пастухом, репортером и редактором, профессором колледжа. Немало лет он провел в скитаниях по Европе, Азии, Африке, Аляске, Австралии и по островам семи морей. С принцем Уэльским он объехал Индию и был одним из первых американцев, получивших разрешение на въезд в дикие просторы Афганистана.

Вместе с сопровождающей его группой он снимал боевые действия британских, французских, бельгийских, итальянских, сербских, американских и арабских войск. Правительство Индии выделило в его распоряжение специальные поезда и речные пароходы, а также караваны слонов с тем, чтобы он запечатлел на пленку уникальные виды и необычных людей этой страны.

Оставаясь одним из лучших дикторов и радиокомментаторов своего времени, он какое-то время преподавал ораторское искусство в Принстонском университете. Он ежедневно передает новости не только

для миллионов американцев — его голос звучит во всем мире. Его слушают австралийские овцеводы, ровно как и заключенные в известной тюрьме Синг-Синг. В его почте попадают письма шахтеров южноамериканских алмазных рудников и морских капитанов из Сингапура.

Огромные толпы народу собираются всюду, где выступает мистер Томас. Мне, например, пришлось наблюдать, как в Аллентауне, штат Пенсильвания, семь тысяч человек пробивали себе на митинг путь к оратору с тем, чтобы лучше слышать его голос. Нечто подобное случалось за последние пятнадцать лет повсеместно от Бостона до Эдинбурга и от Сан-Франциско до Мельбуэрна.

И как вы думаете, сколько лет ему было в ту пору? Некоторые полагают, что при подобном перечне различных достижений он должен был иметь по крайней мере такую же седую бороду, как Бернард Шоу. Нет, ему тогда еще не исполнилось и шестидесяти, и на голове его не было ни одной седой волосинки.

Я впервые встретил Лоуэлла Томаса, когда он был студентом Принстонского университета, однако уже в ту пору он приступил к работе над своей диссертацией, посвященной конституционному праву. У него еще не было ни денег, ни славы. Спрашивается, как же к нему пришел успех? И изменил ли он в какой-то мере его самого?

Можно с уверенностью сказать, что нет. Он такой же добрый, скромный, открытый и непритязательный Томми, как был в свои прежние годы.

У него есть апартаменты в престижном районе Нью-Йорка. Однако он с гораздо большим желанием проводит время на своей ферме площадью в 300 акров, что расположена в 70 милях к северу от Нью-Йорка. Туда он и стремится. Томас завершает свои передачи по городскому радио ровно в семь часов вечера, а последний поезд в нужном ему направлении отправляется пятью минутами позже. Это значит, что с какой бы скоростью он ни мчался на вокзал по перегруженным транспортом улицам, попасть ему на поезд невозможно. Потому администрация нью-йоркской центральной железной дороги отдала распоряжение о том, чтобы семичасовая электричка не отправлялась, не забрав Лоуэлла Томаса. В общем, для того, чтобы провести ночь и

слудующую за нею половину дня на своей ферме, ему постоянно приходится делать круг в 140 миль.

Томми начал свою карьеру в десятилетнем возрасте с продажи газет в игральных залах и салонах штата Колорадо. В том числе в принадлежащем одному из известных золотодобывающих предприятий, стены котрого не раз отражали револьверные выстрелы. Однако сам Томми не курит, не пьет, не играет в азартные игры. Он живет тихо, как поэт. Дом и семья представляют собой главный интерес в его жизни. Он женился на девушки из штата Колорадо. В семье один сын.

Как диктор и комментатор он получает сто фунтов в день. Однако при личных встречах говорит очнь мало, больше предпочитает слушать других.

Мне часто доводилось видеть его зимними вечерами, когда, лежа на полу со своими собаками, он молча смотрит на пылающий в камине огонь.

У Томми не было средств на учебу. Поэтому он прошел через четыре университета, работая одновременно кочегаром, поваром, официантом. Бодем того, какое-то время он даже ухаживал за профессорской коровой, участвовал в торгах, а также выступал в роли учителя.

У него самого на ферме есть стадо коров. Доил ли их Томми, я не могу сказать определенно. Впрочем, если вам выпадет случай наведаться к нему, то не ищите его в коровнике. Гораздо больше шансов застать его в плавательном бассейне или в забавах со своими норками, хорьками, лисицами, в возне с медведем или за верховной ездой.

Однажды в распоряжении Нью-Йорского городского департамента полиции оказалась пара мустангов, лошадей настолько диких и коварных, что использовать их в условиях крота было опасно. Одна из них вырвалась из-под надзора и понеслась по Пятой авеню, где смяла строй полицейских, а одного из них свалила на мостовую. Полиция не нашла ничего иного, как предложить этих индейских лошадок Л. Т. Он взялся их объезжать на Беркширских холмах до тех пор, пока с них ключьями не стала падать пена. Таким образом нрав их удалось порядком укротить.

Томас — один из самих занятых людей, которых мне когда-либо приходилось встречать. И в то же время он никогда не спешит. Он всегда спокоен и сосредоточен. В связи с этим мне вспоминается зимний день,

когда, находясь на его ферме, мы должны были успеть к нью-йорскому поезду.

Мы прикинули, что на завтрак с учетом пути у нас оставалось не более семи минут. Поэтому все были в большой спешке. Но не Томми. Он спокойно прошел в столовую, намереваясь прежде всего затопить камин, чтобы по привычке во время еды смотреть на огонь.

Лоуэлл Томас, может быть единственный человек на земле, который выучился управлять самолетом раньше, чем автомобилем (из книги: Эверетт Шостром — АТИ-КАРНЕГИ; Дейл Карнеги — ПРИХОТИ УДАЧИ. Минск. 1996).

Отже, в житті завжди є зоря (зорі), до якої прагне кожна людина і, яка є окрасою життєвого шляху...

Крім письмових побажань, які я навів у цій книзі, я отримав чимало добрих слів у телефонних розмовах: професор Файфура В. В. (Тернопіль), професор Сулима О. Г. (Київ), професор Тетяна Крячко (Полтава), професор Олег Гнатейко (Львів), Вадим Польовчик (Тернопіль), Павло Якубенко (Трускавець), головний лікар та доцент Віктор Куценко (Тернопіль), професор Петро Перехрестенко (Київ), Ярослав Маслій (Рівно), доцент Петро Отрощенко (Київ), професор Віктор Неділько (Київ), професор Микола Хобзей (Київ), сім'я мого друга Івана Кородюка (Тернопіль), професор Степан Івасівка (Трускавець), моя багаторічна помычниця Люмила Миколаївна з Німеччини, племінники Микола та Петро з Сумщини...

Мої учні багато часу в цей ювілейний день приділили мені в Тернополі, і я це ціную, дуже ціную. Адже, як сказав Ж. Гюйо: «У В А Г А є порядок і чесність думки. Справа в тому, щоб не дозволяти порватися ниткам наших ідей, які можна порівняти з основою тканини: треба поступати також, як ткач, який поєднує кожную нитку, яка обірвалася». Так їм (моїм учням) цього замало, вони ще й написали в «Международный журнал педиатрии, акушерства и гинекологии» (№ 1, 2014; головний редактор Віталій Майданник) ювілейну статтю:

ІВАН СЕМЕНОВИЧ СМІЯН

85 років — це багато чи мало... Для історії — це лише мить, для людини — ціле життя, для Тернопільського державного медичного університету — золотий ювілей Видатної ПОСТАТІ — вченого, мудрого педагога, багаторічного ректора цього ж навчального закладу — Івана Семеновича Сміяна.

Іван Семенович Сміян — відомий науковець, провідний вчений, висококваліфікований лікар-педіатр, талановитий педагог, професор, член-кореспондент НАМН України, глибоко духовна, надзвичайно щира, по-справжньому мудра, доброзичлива людина.

Усе своє життя Іван Семенович присвятив педіатрії, а точніше, педіатрія стала складовою його життя. У власному розумінні вченого, педіатрія — це не лише наука про здорову і хвору дитину, це невід’ємна складова науки про становлення інтелекту, формування морфологічних й фізіологічних параметрів людини, а тому від стану здоров’я малюка залежить майбутнє дитини, суспільства й всього людства.

Таке визначення педіатрії стало дороговказом цілого життя Івана Семеновича, основною метою його творчої праці в медицині впродовж десятиліть, розпочинаючи з 1945 року. У своєму житті Іван Семенович працював на різних посадах системи охорони здоров’я, починаючи від завідувача фельдшерсько-акушерського пункту, лікаря-ординатора, завідувача відділенням, головного лікаря, старшого наукового співробітника — до керівника клініки науково-дослідного інституту, завідувача кафедри, проректора, ректора медичного вузу. Однак Іван Семенович твердо переконаний, що найбільшу насолоду в житті отримував від спілкування з малюками, хворими дітьми та від помітних наслідків своєї діяльності в цьому напрямку — правильного діагнозу, адекватного лікування, повернення здоров’я, іноді й життя беззахисному дитяти. Що може принести більшу радість, викликати більше душевне піднесення, аніж зроблене людиною добро? Адже, «є стара істина — проста: людина починається з добра».

Медицина — це поєднання науки і практики — таке життєве кредо видатного вченого, науковця, лікаря-педіатра І. С. Сміяна, який своєю багатогранністю створив авторитетну педіатричну школу в галузі дитячої курортології, гастроентерології, нефрології, пульмонології, яка є

знаною в Україні та за її межами. Науковий доробок Івана Семеновича Сміяна завжди відрізнявся актуальністю, новизною, високим методичним рівнем з особливою оригінальністю, важливою спрямованістю для практичної педіатрії. Вперше ним науково обґрунтовані та розроблені методи санаторно-курортного лікування дітей з соматичною патологією в умовах питних курортів колишнього СРСР, запроваджено відповідне дозування різних видів мінеральних вод для внутрішнього вживання та ванн, використання озокеритових, грязевих аплікацій, іонофорезу тощо при хронічній патології органів травлення, сечовидільної системи, обміну речовин. Іваном Семеновичем зроблено неоціненний вклад у вивчення процесів гідролізу та всмоктування вуглеводів у здорових, хворих дітей, розроблено критерії диференціальної діагностики синдрому мальабсорбції при різній спадковій та набутій патології; створено концепцію схеми патогенезу гіпотрофії та діарейних захворювань у дітей раннього віку. Вагомий внесок зроблено у вивчення функціонального і морфологічного стану клітинних мембран, методів мембраностабілізуючої терапії в педіатрії, патогенезу синдрому ендогенної інтоксикації, стану мінеральної щільності кісток при різній патології у дітей з наступною його корекцією. Дослідження та наукові роботи під керівництвом професора І. С. Сміяна завжди охоплюють широке коло актуальних проблем клінічної педіатрії, неонатології та присвячені важливим аспектам збереження здоров'я дітей — підвищенню ефективності діагностики, оптимізації лікування різноманітної патології.

Як талановитий педагог, організатор навчального процесу вищої школи — Іван Семенович виховав не одне покоління лікарів, які з вдячністю згадують його ім'я, водночас, підготував цілу плеяду учнів, послідовників, котрі продовжують спільну справу.

Плідна творча співпраця, очолювана та керована член-кореспондентом НАМН України, професором Іваном Семеновичем Сміяном, науковців краю та педіатричної спільноти, неонатологічного осередку, лікарів загальної практики — продовжується в організації та проведенні науково-практичних форумів — конгресів, з'їздів, конференцій, семінарів, навчальних тренінгів. Така спільна творча праця

надає всім натхнення для повсякденного життя, емоційного піднесення, неабиякого задоволення від здобутків та досягнень.

Регіональна науково-практична конференція «Проблемні аспекти надання медичної допомоги екстремально недоношеним новонародженим з критичною життєздатністю», (2010). На фото: член-кор. НАМН України, проф. І. С. Сміян, проф. О. Г. Суліма, проф. Т. К. Знаменська

Регіональна науково-практична конференція «Актуальні питання педіатрії», (2012). Фото: академік АМН України, проф. В. Г. Майданник, член-кор. АМН України, проф. І. С. Сміян

Направду, Господь щедро обдарував Івана Семеновича талантами... Про це свідчить розкриття ще однієї грані життя цієї видатної людини — це журналістський та письменницький хист. Ось уже впродовж більше десяти років Іван Семенович Сміян, наче б то під мікроскопом, розглядає своє життя через видання спогадів, роздумів про непростий 85-річний земний шлях — «Від книги до книги» (2001), «Від крісла до крісла» (2002), «Думи мої думи...» (2003), «Господи, помилуй та спаси» (2003), «Парад академій, університетів» (2004), «Сонце сходить і заходить» (2005), «З журбою радість обнялась» (2006), «Що нам прийдешнє готує...» (2007), «На все ти, Боже, дав пораду...» (2007), «Треба всюди, добрі люди, приятеля мати...» (2008), «Минають дні, минають ночі...» (2008), «Повітрям дихають одним...» (2008), «Як важко все життя щасливим бути» (2009), «Щоб в усіх нас все було гаразд» (2009), «Як втихне буря під ребром...» (2009), «Життя єдине, світле миле...» (2010), «Що це — людина?» (2010), «Любов за нас пішла на хрест...» (2010), «Ори свій лан» (2011), «Кожен з нас на ниві життя — жнець...» (2011), «Час виявляє правду» (2011), «Минули наші неспокійні дні» (2011),

«Рівновага — основний закон природи» (2012), «Ми співаємо глухим» (2012), «Людина людині — сміх та й годі» (2012), «Час — чесна людина» (2013), «Там перемога, де згода» (2013)...

Це не просто книги спогадів — це філософський трактат, книги мудрих порад, оригінальні твори-труди, які несуть сяйво миру душі, розкривають національну ідею та найкращі риси людини, вчать доброти, любові до рідного краю та розуміння свого коріння, високого професіоналізму, допомагають у навчанні й вихованні молоді. Книги Івана Семеновича — це неоціненні духовні дарунки для нас, це джерело невичерпної мудрості, в якому, полишивши суєтність буднів, очищаєшся, повертаєшся до справжніх життєвих істин! Воістину, Іван Семенович Сміян — **ВЕЛИКИЙ ВЧИТЕЛЬ**, і для підростаючого покоління, і для тих, хто вже осмислює свій прожитий шлях.

Під «патронатом» професора Івана Семеновича Сміяна тисячі — стали лікарями, лікарями-педіатрами, з них 4 педіатри — докторами медичних наук, 39 — кандидатами медичних наук, що є значним внеском в українську педіатричну науку.

Іван Семенович — автор понад 700 наукових праць, в тому числі 74 монографій, підручників, навчальних посібників, лекцій, науково-популярних брошур та 27 літературно-художніх творів.

Список всіх титулів Івана Семеновича можна видавати окремою збіркою — член-кореспондент національної АМН України, академік Академії вищої школи, академік Міжнародної академії антропології, заслужений працівник вищої школи України, відмінник охорони здоров'я, член НТШ, доктор медичних наук, професор..... У 2013 році Іван Сміян став лауреатом міжнародної літературно-мистецької премії імені Григорія Сковороди, отримавши диплом та медаль лауреата.

Життя Івана Семеновича Сміяна — це життя натхнення, життя самовіддачі, життя перманентного творчого злету, життя постійного енергетичного збагачення всіх, хто з ним спілкується. Це живий приклад для наслідування, приклад наполегливості, цілеспрямованості, працездатності, невичерпної енергії, і, водночас скромності, щирості й відкритості. Людська дорога, як довга нива життя: вона буває не лише важкою, але й при доланні труднощів — щасливою. І коли мова йде про здоров'я, збереження життя дітей — це найбільш повне задоволення та відчуття щастя.

«Життя, навіть найважче, — це найкращий скарб у світі. Вірність обов'язку — другий скарб, який робить життя щасливим і дає душі сили не

зраджувати своїх ідеалів. Жорстокість, ненависть, несправедливість не можуть і ніколи не зуміють створити нічого вічного ні в інтелектуальному, ні в моральному, ні в матеріальному сенсах» (Сміян І. С., 2013).

Своєю працездатністю, невичерпною енергією, життєвою позицією — Ви, Іване Семеновичу, давно стали Світлом на Олімпі Національної педіатричної науки. Без жодного перебільшення, Ви належите до плеяди найславетніших вітчизняних науковців, еліти вчених-педіатрів. Адже наукові праці академіка Івана Сміяна, присвячені актуальним проблемам найбільш поширених захворювань у дітей, і сьогодні є класикою педіатричної науки, на яких виховуються і будуть виховуватися покоління медиків-педіатрів. Гострота і проникливість Вашого наукового погляду, схоже, з віком лише відточуються, а сфера Ваших зацікавлень — розширюється та поглиблюється — Ви засвітилися яскравим світлом у літературно-мистецькому житті, продовжуєте сіяти зерна правди, доброти й мудрості, які вже зійшли гарними паростками та ще сходитимуть рясними плодами та щедрим урожаєм.

Зичимо Вам, дорогий Ювіляре, доброго здоров'я, подальшої творчої наснаги, незгасимої життєвої енергії, натхнення на многії та благії літа!!!

Ви світлим шляхом йдете по житті.
То Божий перст поміг його обрати,
Зміцнив у вірі, твердість духу дав,
Щоб гідним пастором могли Ви стати.

Як поводить з світильником в руках,
Нам вказуєте шлях, як жити, як творити.
Ми йдемо до Вас, як йдемо до джерела,
Щоб мудрості та вічності напитись.

Тож Вам бажаємо усіх Божих ласк,
Господній Ангел хай охороняє.
В душі панують мир і доброта,
На многії та благії літа!!!

З щирим серцем, глибокою вдячністю, низьким поклоном, Ваші учні.

Усе пишу та й пишу... про себе, переважно. Бач, як я зловживаю, правда, не владою, а самим собою: «З л о в ж и в а н н я є порок , властивий всім звичаям, всім законам, всім людським установам:

докладний опис зловживань не міг би розміститися ні в одній бібліотеці» (Вольтер). Ось так Вольтер заспокоїв мене. А тому вперед...

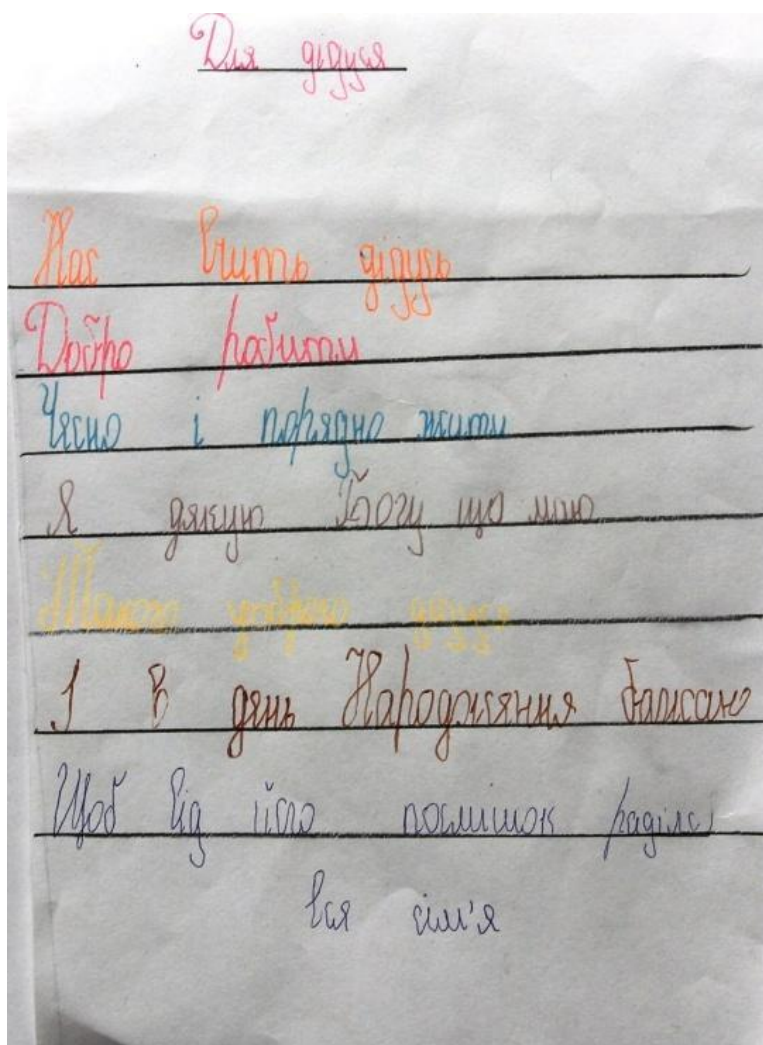

На цій фотографії всі мої три онуки: Вікуся, Катерина, Іванко й невістка Світлана. І головною дійовою особою є Вікторія: вона виголошує промову на мою честь.

Раніше Вікторія написала мені таке послання:

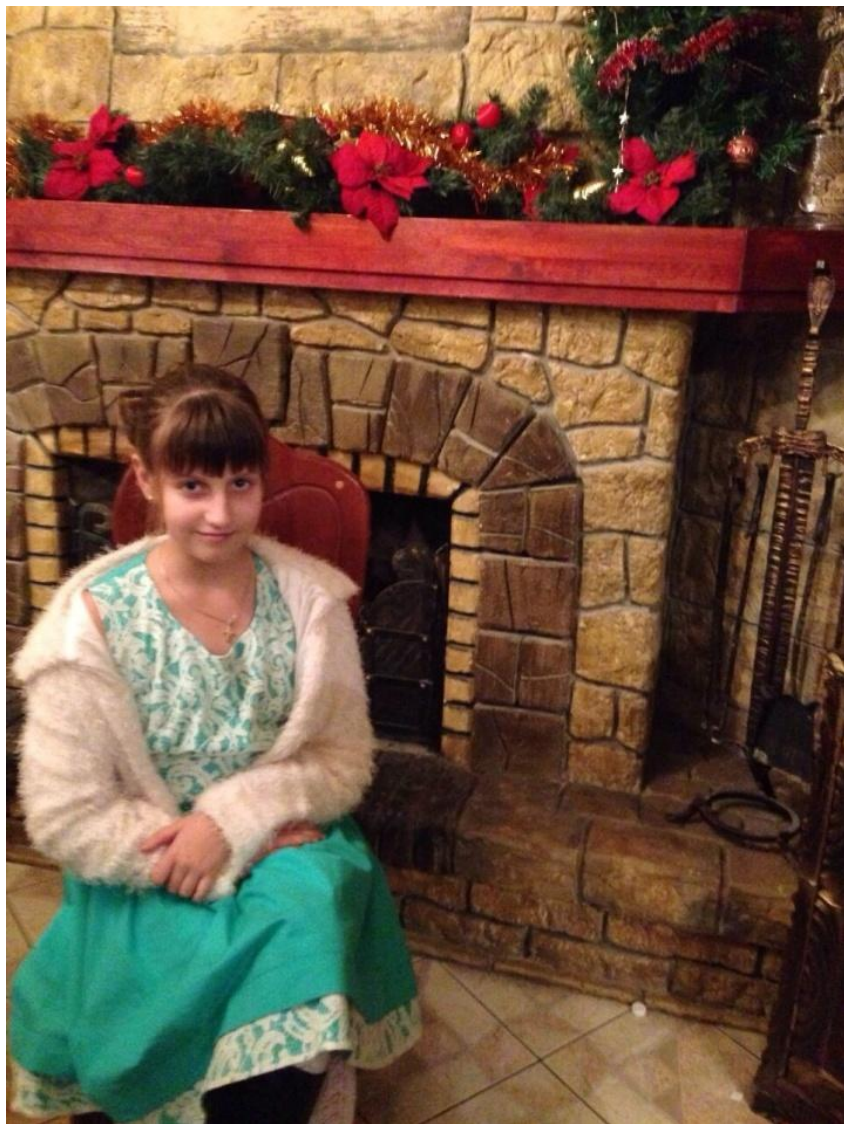
ДЛЯ ДІДУСЯ

Нас вчить дідусь
Добро робити.
Чесно і порядно жити.
Я дякую Бога, що маю
Такого доброго дідуся.
І в день Народження бажаю,
Щоб від його посмішок
Раділа вся сім'я.

Вікуся — найменшенька онука, і, мабуть, цим пояснюється найбільш часте спілкування зі мною в цей час.

А це онучка біля каміна під час урочистостей:

Онучка тішить своїми успіхами всіх своїх близьких, а особливо своїх стареньких дідуся і бабусю. Усі п'ять років навчання (щойно

закінчила п'ятий клас) вона, насамперед, демонструвала свої «Похвальні...» мені.

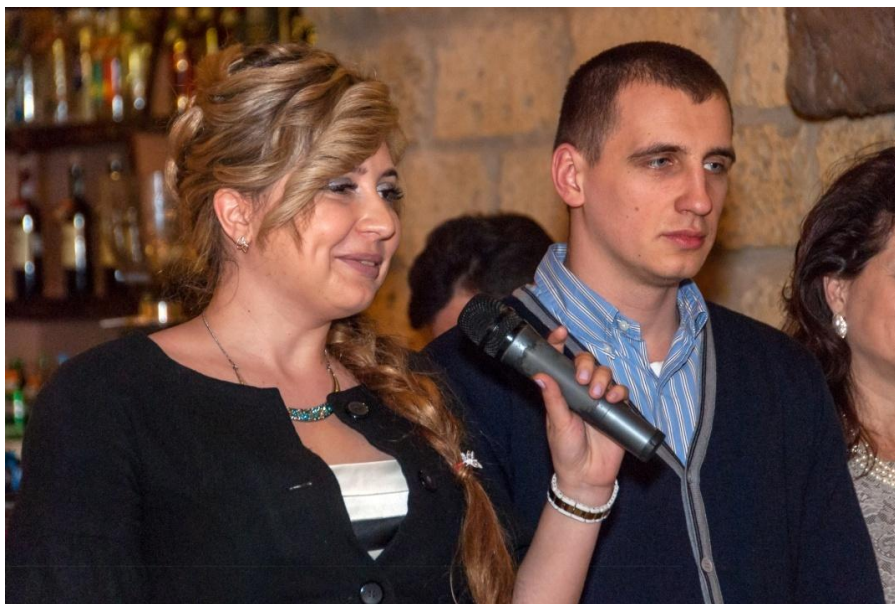

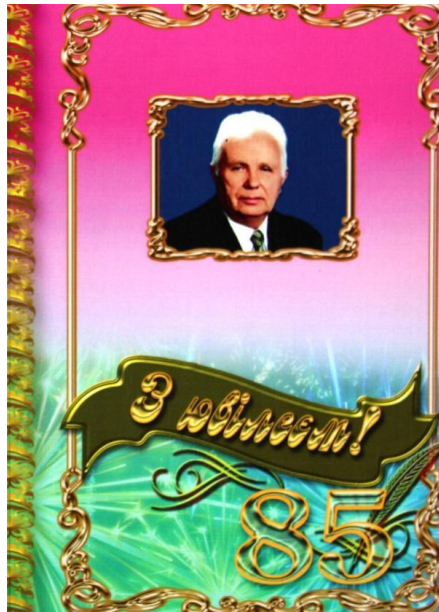
І на запитання — ким ти хочеш бути? Відповіла: — Лікарем. — Яким? — Педіатром.

Потім слово бере Катерина та говорить про дідуся. Катерина любить не лише дідуся, а й усю свою родину. Завжди доброзичлива та з усмішкою на вустах.

Поруч із нею — її любий братик Івасик. Які вони були нероздільні в дитинстві! Усе літо гасали не лише по нашому подвір'ї, а й по всій території навколо. Постійно в русі. Катерина й Івасик неодноразово були нашими з бабусею супутниками під час літнього відпочинку на курорті Кисловодськ... Їхня відкрита радість у цей час була і радістю бабусі з дідусем. Отож, були чудові дні... у нас!

Окрім приязних слів, які Катерина говорила в цей вечір, вона ще й підготувала таке художньо-поетичне послання:

Коханий, мурий мій дідусь!
 Дай Бог тобі здоров'я стільки —
 Щоб ще багато літ прожити!
 Щаслива усмішка, щоб на вустах була,
 Бажаю ласкавої долі, добра і тепла.
 А взагалі-то є рецепт від всяких бід:
 Життя любити як мій дід.
 З ювілеєм, мій дідусь!

Катруся — уже педіатр. Завершує аспірантуру.

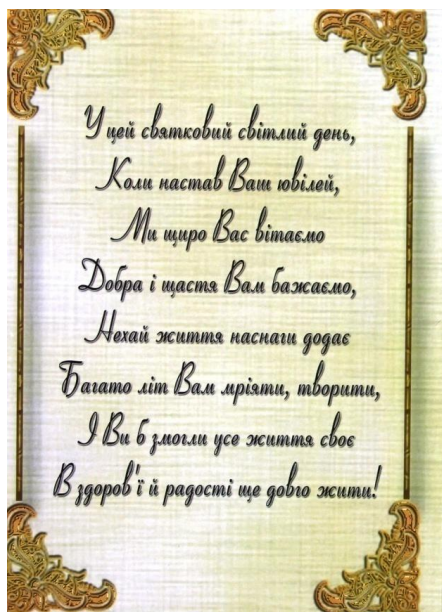
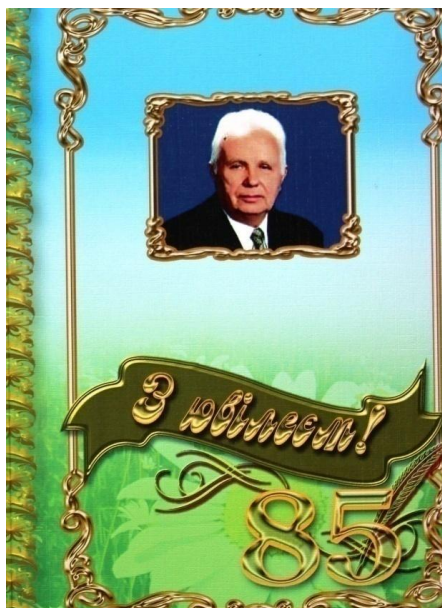

*Говорить про мене Світлана, Світлана Анатоліївна, дружина мого сина
Олександра.*

Не так часто буває, щоб невістка була і вродливою, і чудовим фахівцем, і лагідною дружиною та мамою... Я жодного разу не чув, щоб вона підвищувала голос на своїх близьких (думаю, і не близьких). Одним словом, повезло з невісткою. Ось що вона написала мені:

У цей святковий світлий день,
Коли настав Ваш ювілей,
Ми щиро Вас вітаємо,
Добра і щастя Вам бажаємо,

Нехай життя наснаги додає.
Багато літ Вам мріяти, творити,
Щоб Ви б змогли усе життя своє
В здоров'ї й радості ще довго жити!

Моя донька Світлана, яка в дитинстві була Ланою, не лише була організатором і ведучою цього ювілейного святкового вечора, а ще й знайшла час, щоб сказати мені теплі та люблячі слова.

Якось віриться й не віриться, що ця серйозна жіночка, доктор медичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України, колись була малявкою-білявкою, з якою ми побували в усіх куточках Железноводська (ходили навколо гори Железної, піднімалися на гору Железну, подорожували до гори Медової, Змеїної, Бештау..., купалися в Железноводському і П'тигорському озері, кожного вихідного і святкового дня в лісі варили юшку, смажили сало...).

І крім, усього іншого, написала ще й таке глибоке філософське послання:

Життя як зебра — так одні вважають,
Де чорне з білим тісно поряд.
І на події так фатально поглядають
На все є доля — так вони говорять.

А Ти нас вчив, що чорне з білим —
Це шахова дошка від роду,

Що можна бути злим, щасливим, милим,
І все залежить від продуманого ходу.

Ти можеш пішаком, «дровами» вік тікати,
«Вісячим» бути, ним же наступати.
І маєш змогу королем одразу стати,
При цьому лише білими сходами ступати
І чорні квадрати обминати.

А можеш «голим» бути королем без свити, охорони
І «довгу рокировку в три нулі» з собою повернути.
Немає значення, хто ти, які панують навкруги закони,
Важливо знати чим ходити, де звернути.

Що ж «гандикап» — це наше спілкування,
В твоїх руках життя «домінація»,
«Табія» — Ти демонструєш особисте возростання,
А «Гра наосліп» — Твоя майстерна повсякденна варіація.

І безкінечним виявляється навчання,
Ходів є безліч і на шаховому полі.
Живи в здоров'ї, і в комфорті, і в бажанні
Про «гамбіти», «дебюти» вести нам промову,

Це ж буває і таке, що людина може пройти такий довгий життєвий шлях, що в нього вже є 57-річний син, доктор медичних наук, професор, завідувач кафедрою педіатрії в медичному інституті Сумського університету... На моїй малій Батьківщині. Це тепер лише мій син, Олександр, регулярно відвідує могили близьких у Тростянці (50 км від Сум): моїх тата і мами, сестричок Анастасії, Дарії, Любові. Туга і сум огортає мене, коли на думку приходять різнопланові пригоди нашої численної працьовитої сім'ї...

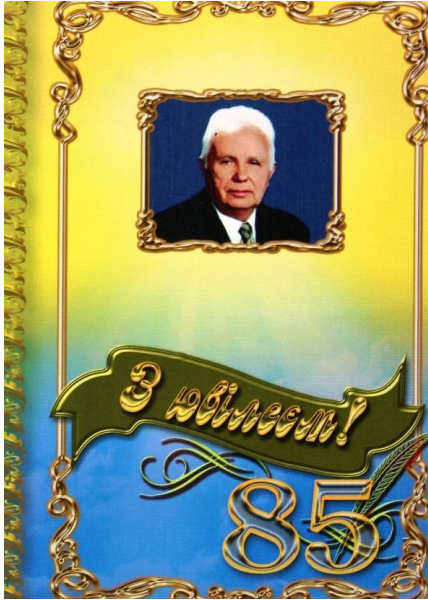
Ранок. Сонце. Ліс і сонце.
Діаманти сліз чи рос...
Хто се плакав?! Усміхнися...
«Я се плакав... Я — Христос».

Ти се плакав? Усміхнися:
Чуєш — пісня солов'я...
Бачиш — мак цвіте на хмарах...
«Це не мак, а кров моя...»

Боже, Боже, усміхнися...
Скільки радості в житті!
О, ходім, щоб ти угледів...
«Я лишуся на хресті...»

Олександр Олесь

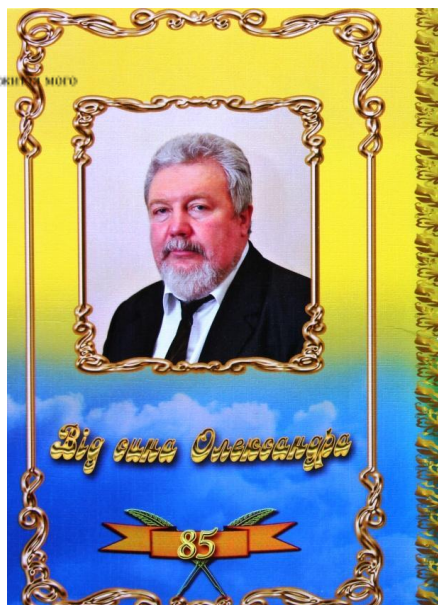
А життя триває, а життя вирує, про що свідчить і привітання мого сина:

Наш славний та рідний,
найкращий у світі,
З тобою нам завжди затишно й світло,
Ти гарний господар і татко чудовий,
Даруєш турботу і море любові.
Ти вмієш підтримати словом і ділом,
За все тобі вдячні, тату наш рідний!
Хай Бог милосердний з високого неба
Дарує усе, що тобі, тату, треба.

20* Сміян І. С. Один день... життя мого

Наш славний та рідний,
Найкращий у світі,
З тобою нам завжди затишно й світло,
Ти гарний господар і татко чудовий,
Даруєш турботу і море любові.
Ти вмієш підтримати словом і ділом,
За все тобі вдячні, тату наш рідний!
Хай Бог милосердний з високого неба
Дарує усе, що тобі, тату, треба.

У дитинстві ми з Сашком багато мандрували Трускавцем, де він народився. Мандрували парком-містом, полонинами в підгір'ї Карпат, мандрували в лісах, багатими малиною, суницями... Коштували цілющі мінеральні води: «Нафтусю», «Марію», Софію»..., умивалися «Юзею»...

Нам (синові та його захопленому до нестями наукою та практикою татові) в той час не було відоме те, про що пише Іван Франко:

Що у нас щити червоні,
Всі ми за рублем в погоні,
Чорно-жовті й розбишаки,
Дикуни і гайдамаки,
Недоварені студенти,
Деструктивні елементи.

А вони святі та божі!
В їх садах самі лиш рожі.
В їх хатках лиш чесність строга,
В них ані на крок від Бога,
В їх книжках все правда щира,
В їх церквах найкраща віра.

В їх минулім все найкраще,
В їх будучім все путяще,
Всюди трони, і корони,
І геройські оборони,
Сурми грають, зброї крешуть —
Та лисиці завше брешуть.

Як завше брехали, так завше зберігається в пам'яті добродійність. Ось дивіться, пройшло понад 52 роки, як я залишив Трускавець, а чудові спогади не покидають мене й сьогодні... Минуло так багато років, а

трусковчани ще мене пам'ятають (ж. «Медична гідрологія та реабілітація» 2013. — 11, № 3; головний редактор - Ігор Попович, наш випускник):

ІВАН СЕМЕНОВИЧ СМІЯН
(до 85-річчя від дня народження)

Виповнилося 85 років від дня народження старійшині учених-дослідників лікувальних чинників курорту Трускавець, доктору медичних наук, професору, члену-кореспонденту АМН України, академіку Академії Вищої школи України, академіку Міжнародної академії інтегративної антропології, заслуженому працівнику Вищої школи України, багаторічному (1970-2003 рр) завідувачу, а в даний час — професору клініки педіатрії лікувального факультету, проректору з навчальної роботи (1975-1981), згодом — ректору (1981-1997) Тернопільського державного медичного інституту (згодом — академії, а зараз — університету) ім. акад. І. Я. Горбачевського **Івану Семеновичу СМІЯНУ**.

До перелічених звань і посад слід додати ще й головування в обласній Асоціації педіатрів, членство в редакційних колегіях газети «Ваше здоров'я», журналу «Педіатрія, акушерство і гінекологія», «Сучасна педіатрія»... і, що нам дуже приємно, журналу «Медична гідрологія та реабілітація» та почесне головування у громадській Ученій раді при ЗАТ «Трускавецькурорт».

За 1997 рік Інтернаціональний біографічний центр Кембріджського університету визнав І. С. Сміяна «людиною року», його біографія

видрукувана у книзі «2000 найвидатніших людей ХХ століття». Під керівництвом Вчителя впродовж 1971–2013 рр. захищено 4 докторських і 39 кандидатських дисертацій (пікантна деталь — майже всі вони жінки).

І. С. Сміян народився 10 січня 1929 року на Сумщині в селянській сім'ї. Медичну діяльність розпочав на Тернопільщині в якості фельдшера-акушера. У 1957 році закінчив педіатричний факультет Харківського медичного інституту і був скерований на роботу у дитячий санаторій «Джерело» курорту Трускавець, який став першим етапом його практичної і наукової діяльності, які розпочалися синхронно.

Впродовж 1957–1962 рр. Іван Семенович, обіймаючи посади завідувача відділом та, згодом, головного лікаря, перетворив свій санаторій у справжній науковий центр дитячої бальнеології. Саме там була виконана кандидатська дисертація «Санаторное лечение детей с хроническими гепато-холециститами на курорте Трускавец», захищена у Харкові в 1961 році. Матеріали дослідження відображені в брошурі «Лікування дітей на курорті Трускавець» (1960) і монографії «Санаторно-курортное лечение детей с хроническими заболеваниями печени и желчных путей» (1962). Ці піонерські публікації отримали у свій час широке визнання на теренах СРСР. Усвідомлюючи, що переріс формат головного лікаря санаторію, амбіційний молодий вчений зайнявся пошуком наукового закладу для подальшої самореалізації. Найлогічнішим місцем продовження багатообіцяючої наукової кар'єри мав би стати Львівський медичний інститут. Проте його очікувало прикре розчарування — небезпідставні сподівання отримати запрошення зайняти посаду принаймі асистента кафедри виявились марними. Тому, пристрасно прагнучи по-справжньому займатись наукою, він змінив Трускавець на Мукачево, посівши за конкурсом посаду завідувача відділу Закарпатського НДІ охорони материнства та дитинства. Однак його ждало чергове розчарування: науковий рівень цього закладу ненабагато перевищував такий щойно залишеного з жалем трускавецького санаторію. Пропрацювавши близько року, Іван Семенович прийняв доленосне рішення перебратись на Кавказькі Мінеральні Води, отримавши посаду старшого наукового співробітника, а потім керівника Железноводської клініки П'ятигорського НДІ курортології. Підсумком цього періоду, найплodотворнішого і найщасливішого, за власним

зінанням ювіляра, стали докторська дисертація «Хронические заболевания гепато-билиарной системы у детей и их санаторно-курортное лечение» (Харків, 1968) та монографії «Климато-бальнеологическое лечение хронических заболеваний почек и мочевыводящих путей у детей» (1967), «Лечение детей на Кавказских Минеральных Водах» (1972). Після переїзду в Тернопіль курортологічні аспекти педіатрії продовжували посідати значне місце в думках та діяннях професора. Свідченням цього є монографії «Комплексное лечение детей с хроническими заболеваниями печени и желчных путей в условиях курорта» (1973), «Курорты и дети» (1980), розділи «Заболевания органов пищеварения» і «Заболевания почек» в колективній монографії «Бальнеотерапия при заболеваниях в детском возрасте» (1980). Остання монографія, разом із монографією проф. Єсипенка Б. Є. «Физиологическое действие минеральной воды «Нафтуса» (1981), стали наріжними каменями трускавецької наукової школи бальнеології, яка остаточно сформувалася у 1989 році. Неабияк пригодилося для становлення школи книга Сміяна І. С. та Карачевцевої Т. В. «Детская курортология» (1985). Так що, образно кажучи, ми вважаємо Івана Семеновича прорабом будівництва своєї школи. Зі свого боку, академік люб'язно прийняв запрошення увійти до складу редколегії заснованого в 2003 році журналу «Медицина гідрологія та реабілітація», а в 2008 році став Почесним Головою Вченої Ради при ЗАТ «Трускавецькурорт».

Серед багатющої творчої спадщини ювіляра вагома частка належить публікаціям в галузі бальнеології.

МОНОГРАФІЇ

1. Сміян І. С., Саратовський В. Г. Лікування дітей на курорті Трускавець. — Львів, 1960. — 35 с.
2. Сміян І. С. Санаторно-курортное лечение детей с хроническими заболеваниями печени и желчных путей. — М. : Медицина, 1962. — 130 с.
3. Сміян І. С. Климато-бальнеологическое лечение хронических заболеваний почек, мочевыводящих путей у детей. — М. : Медицина, 1967. — 236 с.
4. Сміян І. С. Лечение детей на Кавказских Минеральных Водах. — Ставрополь, 1972. — 85 с.
5. Сміян І. С. Комплексное лечение детей с хроническими заболеваниями печени и желчных путей в условиях курорта. — М. :

Медицина, 1973. — 192 с.

6. Смиян И. С. Курорты и дети / Под ред. Е. В. Шуховой. — Ставрополь, 1980. — 78 с.

7. Смиян И. С., Карачевцева Т. В. Детская курортология. — К.: Вища школа, 1985. — 280 с.

8. Смиян И. С., Луговая О. И. Заболевания органов мочеполовой системы у детей. — К.: Здоров'я, 1990. — 144 с.

9. Смиян І. С. Лікування дітей на питних курортах. — Тернопіль : Підручники і посібники, 2006. — 72 с.

РОЗДІЛИ В МОНОГРАФІЯХ

1. Смиян И. С. Санаторно-курортное лечение детей при заболеваниях почек, мочевыводящих путей и нарушениях солевого обмена // Санаторно-курортное лечение детей / Под ред. Д. Д. Лебцева. — М.: Медицина, 1966. — 42 с.

2. Смиян И. С. Курортное лечение детей с хроническими заболеваниями печени и желчных путей // Курортное лечение детей. — М.: Медицина, 1967. — 13 с.

3. Смиян И. С., Каменский Е. А. Основные принципы организации лечения детей на курортах Кавказских минеральных вод // Курортное лечение детей. — М.: Медицина, 1967. — 13 с.

4. Смиян И. С. Патология гепатобилиарной системы // Курортное лечение детей. — Пятигорск, 1974. — 4 с.

5. Смиян И. С. Язвенная болезнь // Курортное лечение детей. — Пятигорск, 1974. — 4 с.

6. Смиян И. С. Хронические гастриты // Курортное лечение детей. — Пятигорск, 1974. — 4 с.

7. Смиян И. С. Хронические колиты // Курортное лечение детей. — Пятигорск, 1974. — 4 с.

8. Смиян И. С. Хронический пиелонефрит // Курортное лечение детей. — Пятигорск, 1974. — 4 с.

9. Смиян И. С. Заболевания органов пищеварения // Бальнеотерапия при заболеваниях в детском возрасте / Под ред. Т. В. Карачевцевой. — М.: Медицина, 1980. — 43 с.

10. Смиян И. С. Заболевания почек // Бальнеотерапия при заболеваниях в детском возрасте / Под ред. Т. В. Карачевцевой. — М.: Медицина, 1980. — 18 с.

11. Смиян И. С., Мазурин А. В., Григорьев К. И. Санаторно-курортное лечение // Болезни органов пищеварения у детей / Под ред. А. В. Мазурина. — М.: Медицина, 1984. — С.612-628.

ЖУРНАЛЬНІ СТАТТІ

1. Сміян І. С., Байкалов Л. К. Лікування дітей, хворих на цукровий діабет, на курорті Трускавець // Педіатрія, акушерство і гінекологія. — 1962. — № 5. — 4 с.
2. Сміян І. С. Динаміка секреції і виділення деяких кишкових ферментів під впливом курортного лікування у дітей із захворюваннями печінки та жовчних шляхів // Педіатрія, акушерство і гінекологія. — 1964. — № 5. — 2 с.
3. Смяян И. С., Смяян Л. В. О лечении хронических нефритов у детей на курорте Трускавец // Советская медицина. — 1964. — № 6. — 3 с.
4. Смяян И. С. Санаторное лечение мочекаменной болезни у детей на курорте Трускавец // Вопросы охраны материнства и детства. — 1964. — № 7. — 3 с.
5. Смяян И. С., Киселева Н. С. Организация санаторно-курортной помощи детям с хроническими заболеваниями органов системы пищеварения // Педиатрия. — 1965. — № 4. — 4 с.
6. Смяян И. С. Лечение детей с циррозом печени на курорте Трускавец // Педиатрия. — 1965. — № 5. — 3 с.
7. Сміян І. С. Віддалені результати санаторного лікування сечокам'яної хвороби у дітей на курорті Трускавець // Педіатрія, акушерство і гінекологія. — 1965. — № 6. — 3 с.
8. Смяян И. С., Ельцов А. И. Лечение язвенной болезни у детей на некоторых курортах // Вопросы охраны материнства и детства. — 1965. — № 9. — 4 с.
9. Смяян И. С. Опыт лечения детей, больных хроническими колитами, на курорте Трускавец // Вопросы курортологии, физиотерапии и лечебной физкультуры. — 1966. — № 5. — 2 с.
10. Смяян И. С. Всесоюзная конференция детских санаториев нетуберкулёзного профиля // Педиатрия. — 1967. — № 2. — 4 с.
11. Сміян І. С. Жовчнокам'яна хвороба у дітей та лікування її в Трускавці // Педіатрія, акушерство і гінекологія. — 1968. — № 6. — 3 с.
12. Смяян И. С. Эффективность лечения детей с хроническими гепатохолеститами на курорте Трускавец по отдалённым результатам // Педиатрия. — 1968. — № 11. — 1 с.
13. Смяян И. С., Мартиросьян Э. И. Санаторное лечение больных хроническими заболеваниями печени и желчных путей в Ессентуках // Педиатрия. — 1968. — № 11. — 1 с.
14. Смяян И. С., Никагосова Р. В. Сравнительная оценка различных методов грязевого электрофореза при хронических заболеваниях

гепатобилиарной системы у детей // Педиатрия. — 1969. — № 2. — 4 с.

15. Смиян И. С., Сластенко Н. П. Влияние лечения в Железноводске на секрецию и выделение ферментов кишечником у детей с хроническим гепатохолециститом // Вопросы курортологии, физиотерапии, ЛФК. — 1969. — № 2. — 2 с.

16. Смиян И. С. Пути дальнейшего развития санаторно-курортной помощи детям // Вопросы курортологии, физиотерапии, ЛФК. — 1969. — № 5. — 2 с.

17. Смиян И. С. К вопросу об антацидном действии минеральных вод // Вопросы охраны материнства и детства. — 1971. — № 10. — 2 с.

18. Смиян И. С., Двужилова Т. К. Состояние некоторых электролитов в сыворотке крови и моче у детей с хроническим пиелонефритом и их динамика под влиянием лечения в Железноводске // Педиатрия. — 1971. — № 1. — 2 с.

19. Смиян И. С., Зиновьева Р. Г., Смиян Л. В. Эффективность санаторно-курортного лечения в Железноводске детей, больных хроническим пиелонефритом // Вопросы курортологии, физиотерапии, ЛФК. — 1972. — № 1. — 3 с.

20. Смиян И. С., Слободян Л. М. Специализация в обследовании — неотъемлемая часть работы врача санатория // Вопросы курортологии, физиотерапии, ЛФК. — 1974. — № 6. — 1 с.

21. Смиян И. С. Курортная терапия детей с хроническим пиелонефритом // Педиатрия. — 1976. — № 4. — 3 с.

22. Смиян И. С. К вопросу о механизме действия питьевых минеральных вод // Вопросы курортологии, физиотерапии, ЛФК. — 1976. — № 5. — 3 с.

23. Смиян И. С. и др. Эффективность озокеритотерапии у детей, страдающих пиелонефритом // Вопросы курортологии, физиотерапии, ЛФК. — 1977. — № 2. — 2 с.

24. Смиян И. С. Рецензия на книгу К. С. Тихомировой «Курортное лечение детей и подростков с хроническими заболеваниями сердечно-сосудистой системы» // Вопросы курортологии, физиологии и ЛФК. — 1977. — № 8. — 1 с.

25. Смиян И. С., Слободян Л. М., Лобода В. Ф., Лугова О. И. Об эффективности озокерита в комплексном лечении гипотрофии // Вопросы охраны материнства и детства. — 1983. — № 7. — С. 70–71.

26. Смиян И. С. Курорты — найбільш ефективний реабілітаційний чинник // Журнал Business information. — 1997. — № 31. — С. 2.

27. Сміян І. С., Горішний І. М. Імунологічні зміни у дітей з поєднаною патологією сечовидільної та травної систем // Педіатрія, акушерство та гінекологія. — 1999. — №1. — С.22-24.
28. Сміян І. С. Питний курорт — головна ланка в реабілітації дітей з хронічним ураженням травлення, сечовидільної системи та обміну речовин // Педіатрія, акушерство та гінекологія. — 2003. — №1 — С.4-8.
29. Сміян І. С. Курортна реабілітація дітей з хронічним ураженням органів травлення, сечовидільної системи та обміну речовин // Медична гідрологія та реабілітація. — 2003. — Т. 1, № 1. — С. 13–17.
30. Сміян І. С. Клініко-патогенетична оцінка ефективності лікування на питних курортах: сьогодення чи майбутнього? // Медична гідрологія та реабілітація. — 2008. — Т. 6, № 1. — С. 5-10.
31. Сміян І. С., Корицький Г. І., Свірська Н. М., Павлишин Г. А. та інші. Реабілітація дітей раннього віку з ураженням нервової системи — запорука їх соціальної адаптації // Медична гідрологія та реабілітація. — 2008. — Т. 6, № 1. — С. 14–21.
32. І. С. Сміян, В. Б. Фурдела. Остеопенічні стани в дитячій ендокринології // Ліки України. — 2008. — №4. — С. 74–78.
33. І. С. Сміян. Прогрес наукових здобутків в педіатрії: в констатації фактів чи в їх дискусійному обговоренні? // Педіатрія, акушерство, гінекологія. — 2008. — № 3.
34. І. С. Сміян. Клініко-патогенетична оцінка ефективності лікування на питних курортах: сьогодення чи майбутнє // Медична гідрологія та реабілітація, — 2008, — № 1.
35. І. С. Сміян, В. Б. Фурдела, О. Є. Федорців Л. А. Волянська, С. С. Левенець. Роль вегетативного дисбалансу та порушень кальцієвого обміну в патогенезі діабетичних серцево-судинних ускладнень у дітей // Актуальні проблеми перинатології, акушерства та гінекології — 2008. — № 2. — С. 16–18.
36. І. С. Сміян, В. Б. Фурдела. Особливості вегетативних розладів у дітей з цукровим діабетом // Здоров'є ребенка — 2008. — № 6. — С. 27–30.
37. І. С. Сміян Медицина — це поєднання науки і практики (з нагоди 80-річчя від дня народження) // Актова промова. — Тернопіль: Підручники і посібники, 2009
38. І. С. Сміян, Л. А. Волянська, Е. І. Бурбела, Л. В. Бугель, В. Б. Фурдела. Проблема тривожності як складова етіопатогенезу хронічної патології // Перинатологія, акушерство та педіатрія — 2009. — № 2. — С. 20–23.
39. І. С. Сміян, Щербатюк Н. Ю. Застосування препаратів відеїн-3 та кальциміну для лікування та профілактики остеопенічного синдрому у дітей

з затримкою різного генезу // Педіатрія, акушерство та гінекологія, — 2009, №1

40. І. С. Сміян, Сахарова І. Є. Принципи діагностики та лікування остеопорозу у дітей з цукровим діабетом // Педіатрія, акушерство та гінекологія, — 2009. — № 1.

41. І. С. Сміян, В. Б. Фурдела, І. О. Багірян та інші. Залежність показників центральної гемодинаміки від вегетативного гомеостазу в дітей, хворих на цукровий діабет // Актуальні питання педіатрії, акушерства і гінекології. — 2010. — № 1. — С. 37–40.

42. І. С. Сміян, Г. А. Павлишин, В. Б. Фурдела, І. О. Багірян, І. Є. Сахарова та інші. Залежність показників центральної гемодинаміки від вегетативного гомеостазу в дітей, хворих на цукровий діабет // Актуальні питання педіатрії, акушерства та гінекології — 2010 — № 1. — С. 37–40.

43. І. С. Сміян, Павлишин Г. А., Фурдела В. Б., Сахарова І. Є., Никитюк С. О., Ковальчук Т. А., Лучишин Н. Ю., Козак К. В. Статеві відмінності розвитку синдрому артеріальної гіпертензії у дітей шкільного віку // Международный журнал педиатрии, акушерства и гинекологии. / Материалы IX конгресса педиатров Украины «Актуальные проблемы педиатрии». — 2013. — Том 2, № 3. — С. 66.

44. І. С. Сміян, Фурдела В. Б., Шилов О. Р. Сучасні підходи до діагностики діабетичної кардіоміопатії у дітей і підлітків // Международный журнал педиатрии, акушерства и гинекологии. — 2013. — Т. 4(2). — С. 58–65.

СТАТТІ У ЗБІРНИКАХ

1. Смиян И. С. Холестерин крови у детей при хронических гепатохолециститах // Вопросы развития курортов с минеральными водами. — Ужгород, 1962. — 8 с.

2. Смиян И. С. Лечение детей с некоторыми хроническими заболеваниями на питьевых курортах как один из важных этапов оздоровления детского населения // Современные проблемы охраны материнства и детства. — Харьков, 1964. — 2 с.

3. Смиян И. С. К вопросу о вовлечении в болезненный процесс печени при различных заболеваниях желудочно-кишечного тракта у детей // Вопросы лечения заболеваний органов пищеварения на курорте Трускавец. — Трускавец, 1964. — 2 с.

4. Смиян И. С. Язвенная болезнь 12-перстной кишки у детей и ее лечение на курорте Трускавец // Вопросы лечения заболеваний органов пищеварения на курорте Трускавец. — Трускавец, 1964. — 3 с.

5. Смиян И. С., Куранова А. А., Мартиросьян Э. И. Оценка результатов

лечения детей, страдающих хроническим гепатохолециститом, развившимся после болезни Боткина, в Ессентуком и Железноводском санаториях // Актуальные вопросы лечения больных на курортах Кавказских минеральных вод. — Ессентуки, 1965. — 2 с.

6. Смиян И. С., Смиян Л. В. Лечение пиелонефрита и пиелита у детей на курорте Трускавец // Курортное лечение больных мочекаменной болезнью. — К., 1966. — 5 с.

7. Смиян И. С. Отдаленные результаты лечения хронических заболеваний печени и желчных путей у детей в зависимости от этиологии и длительности процесса // Вопросы курортологии, фармации и фармакологии. — Пятигорск, 1967. — 2 с.

8. Смиян И. С. Эффективность лечения в Железноводске детей с хроническими заболеваниями гепатобилиарной системы в зависимости от различной дозировки минеральной воды (по непосредственным наблюдениям) // Питьевые минеральные воды. — Пятигорск, 1969. — 5 с.

9. Смиян И. С. Оптимальная дозировка питьевого применения минеральной воды у детей с хроническими заболеваниями печени и желчных путей (по данным отдаленных наблюдений) // Питьевые минеральные воды. — Пятигорск, 1969. — 5 с.

10. Смиян И. С., Еренкова Н. М. Влияние хронического тонзиллита на течение заболеваний гепатобилиарной системы у детей и эффективность их лечения в условиях курортной поликлиники // XII итоговая научно-практическая конференция. — Ессентуки, 1970. — 5 с.

11. Смиян И. С. Некоторые вопросы совершенствования курортной помощи детям // Лечение детей курортными и физическими факторами. — Пятигорск, 1969. — 4 с.

12. Смиян И. С. Эффективность санаторно-курортной терапии детей с хроническим пиелонефритом // Лечение детей курортными и физическими факторами. — Пятигорск, 1969. — 4 с.

13. Смиян И. С. Принципы планировки и организации работы детского курортного городка // Вопросы курортологии. — Пятигорск, 1970. — 3 с.

14. Смиян И. С., Смиян Л. В. Дифференцированные методы грязелечения детей с заболеваниями печени и желчных путей // Вопросы курортологии. — Пятигорск, 1970. — 3 с.

15. Смиян И. С. Основные принципы курортного лечения детей с хроническим пиелонефритом // Санаторно-курортное лечение урологических больных. — Железноводск, 1971. — 4 с.

16. Смиян И. С., Двужилова Т. К. Лечение детей с хроническим пиелонефритом в условиях Железноводского курорта // Санаторно-курортное лечение урологических больных. — Железноводск, 1971. — 5 с.

17. Смиян И. С. Влияние различной дозировки минеральной воды Смирновского источника № 1 на эффективность лечения детей с хроническим пиелонефритом в Железноводске // Новые методы диагностики и лечения в курортной практике. — Железноводск, 1972. — 3 с.

18. Смиян И. С. Дуоденальный дренаж — важнейший метод лечения гепатобилиарной системы в детском возрасте // Некоторые вопросы диагностики и лечения панкреато-гепатобилиарной системы. — Железноводск, 1972. — 3 с.

19. Смиян И. С., Мартиросьян Э. И. Отдаленные результаты лечения детей с хроническими заболеваниями печени и желчных путей на Железноводском и Ессентукском курортах // Некоторые вопросы диагностики и лечения панкреато-гепатобилиарной системы. — Железноводск, 1972. — 3 с.

20. Смиян И. С. Курортная помощь детям // Экспериментальная и клиническая бальнеология. — Пятигорск, 1972. — 6 с.

21. Смиян И. С. Железноводская клиника: Краткая история, основные направления научной, организационной, педагогической и практической деятельности института. — Пятигорск, 1972. — 8 с.

22. Смиян И. С. Патогенетическая терапия хронических заболеваний гепатобилиарной системы у детей // Наследственная и приобретенная патология обмена веществ у детей. — Москва, 1973. — 3 с.

23. Смиян И. С. Патогенетическое обоснование санаторно-курортного лечения детей с хроническими заболеваниями почек и мочевыводящих путей // Роль местных санаториев в восстановительном лечении детей. — М., 1973. — 3 с.

24. Смиян И. С. Некоторые особенности течения и лечения язвенной болезни в детском возрасте // Санаторно-курортное лечение детей с заболеваниями органов пищеварения. — Пятигорск, 1976. — 3 с.

25. Смиян И. С. Некоторые стороны механизма действия курортных факторов при хронических воспалительных заболеваниях у детей // Санаторно-курортное лечение детей с заболеваниями органов пищеварения. — Пятигорск, 1976. — 4 с.

26. Смиян И. С. Эффективность лечения детей с хроническим гастритом на питьевых курортах // Санаторно-курортное лечение детей с заболеваниями органов пищеварения. — Пятигорск, 1976. — 3 с.

27. Смиян И. С., Смиян Л. В. Значение курортных факторов в реабилитации детей, страдающих хроническим гепатохолеститом после болезни Боткина // Санаторно-курортное лечение детей с заболеваниями органов пищеварения. — Железноводск, 1976. — 7 с.

28. Смиян И. С. Патогенетическое обоснование использования

курортных факторов в лечении хронических заболеваний почек и мочевыводящих путей // Оздоровление и лечение детей и подростков на курортах. — Пятигорск, 1977. — 3 с.

29. Смиян И. С. и др. Использование озокерита в комплексной терапии детей с пиелонефритом в условиях стационара // Пластическая хирургия мочевыводящих путей. — К., 1977. — 3 с.

30. Смиян И. С. Важнейшие достижения и основные задачи в области внутреннего применения минеральных вод в педиатрии // Применение питьевых минеральных вод при лечении детей с заболеваниями органов пищеварения и почек. — Пятигорск, 1980. — С. 11–16.

31. Смиян И. С., Смиян Л. В. Питьевое применение минеральных вод с целью местного воздействия при заболеваниях органов пищеварения // Применение питьевых минеральных вод при лечении детей с заболеваниями органов пищеварения и почек. — Пятигорск, 1980. — С. 29–32.

32. Учет биохимического анализа желчи при проведении реабилитационной терапии детей, больных хроническими заболеваниями желчевыводящих путей / И. С. Смиян, Л. М. Слободян, Т. С. Бабинец, В. Ф. Лобода // Гастроэнтерология. — 1985. — № 17. — С. 24–29.

33. І. С. Сміян, В. Б. Фурдела. Роль негативного кальцієвого обміну в розвитку діабетичних кардіоваскулярних ускладнень у дітей // Матеріали всеукраїнської науково-практичної конференції «Патологія сполучної та кісткової тканини у дітей різного віку» (11–12 вересня 2008 року) — Тернопіль, 2008. — С. 14–15.

34. І. С. Сміян, В. Б. Фурдела. Вегетативні розлади у дітей з цукровим діабетом // Перинатологія, акушерство та гінекологія / Матеріали V конгресу педіатрів України «Актуальні проблеми педіатрії» (Київ, 15–17 жовтня 2008 р.). — 2008. — С. 112–113.

МЕТОДИЧНІ ВКАЗІВКИ, АВТОРСЬКІ СВІДОЦТВА, РАЦПРОПОЗИЦІЇ ТА ІНФОРМАЦІЙНІ ЛИСТИ З ЛІКУВАЛЬНО-ПРОФІЛАКТИЧНОЇ РОБОТИ

1. Смиян И. С. Краткие методики лечения больных на курорте Трускавец. — Трускавец, 1963. — 3 с.

2. Смиян И. С. Лечение в Железноводске детей с хроническими заболеваниями печени и желчных путей / Метод. указания. — Пятигорск, 1965. — 21 с.

3. Смиян И. С., Шухова Е. В., Тихомирова К. С. Критерии эффективности санаторно-курортного лечения детей / Метод. письмо. — Пятигорск, 1966. — 14 с.

4. Смиян И. С. Обследование детей с заболеваниями органов системы

пищеварения в санаторно-курортных учреждениях / Метод. письмо. — Железноводск, 1968. — 4 с.

5. Смиян И. С., Куранова А. А. Питьевое применение минеральной воды детьми с хроническими заболеваниями печени и желчных путей / Метод. письмо. — Железноводск, 1968. — 4 с.

6. Смиян И. С. Пелоидотерапия при хронических заболеваниях гепатобилиарной системы в детском возрасте / Метод. указания. — Пятигорск, 1968. — 12 с.

7. Смиян И. С. Заболевания печени и желчных путей / Метод. рекомендации «Курортное лечение подростков». — Пятигорск, 1972. — 4 с.

8. Смиян И. С. Дуоденальный дренаж (тюбаж) — важнейший метод лечения гепатобилиарной системы в детском возрасте // Рац. предлож. — 1972. — № 131.

9. Смиян И. С. Физиометр (Краткий справочник физического развития ребенка) // Рац. предлож. — 1972. — № 151.

10. Смиян И. С. Препараты желчных кислот в комплексной терапии заболеваний печени в детском возрасте // Рац. предлож. — 1973. — № 175.

11. Смиян И. С. Использование многоатомных спиртов для дуоденального зондирования в детской практике // Рац. предлож. — 1973. — № 180.

12. Смиян И. С. Методика применения дуоденального дренажа (тюбажа) у детей / Метод. письмо. — Тернополь, 1973. — 8 с.

13. Колокольчикова А. П., Смиян И. С. и др. Использование озокеритовых аппликаций в комплексной терапии сахарного диабета у детей // Рац. предлож. — 1974. — № 260.

14. Смиян И. С., Двужилова Т. К. Курортное лечение хронического пиелонефрита у детей / Метод. рекомендации. — Пятигорск, 1975. — 20 с.

15. Смиян И. С. и др. Лечение хронических холецистохолангитов у детей / Метод. рекомендации. — Киев, 1978. — 22 с.

16. Смиян И. С. и др. Нормативные показатели гликемических кривых у детей школьного возраста после нагрузки различными углеводами / Информационное письмо. — Тернополь, 1979. — 5 с.

17. Смиян И. С. и др. Этапное лечение и диспансеризация детей с хроническими заболеваниями гепатобилиарной и гастродуоденальной систем // Методич. рекомендации. — К., 1980. — 21 с.

18. Смиян И. С. Способ оценки физического развития детей // Рац. предлож. — 1985. — № 375.

19. Сміян І. С., Горішний І. М. Застосування ентеросорбенту «Силард П» у комплексному лікуванні хворих дітей на хронічний пієлонефрит з

супутньою патологією гастродуоденальної зони. // Інформаційний лист № 119. — Укрмедпатентінформ МОЗ України, 2000. — К. — 2 с.

Щиро вітаємо Івана Семеновича із славним ювілеєм, бажаємо міцного здоров'я, творчої наснаги, подальших успіхів у лікувальній та науковій діяльності і надіємось на продовження контактів.

Редколегія журналу «Медична гідрологія та реабілітація»

Асоціація учених м. Трускавця

Громадська Учена рада при ЗАТ «Трускавецькурорт»

Адміністрація ЗАТ «Трускавецькурорт»

Міська Рада Трускавця

Ювілей... Людина надумала собі, що це незвична дата, особлива... Це лише фантазія людини. Адже «*Aequa lege necessitas sortitur insignes et imos*» (за одним і тим же законом необхідність віддає належне і видатним, і невидатним. Горацій). А кожному з нас необхідно керуватись моїм улюбленим гаслом: «*Age quod agis*» (робиш — так роби і не думай про результат).

Літературно-художнє видання

СМІЯН Іван Семенович

Один день... життя мого

Книга 30

В авторській редакції

Дизайн обкладинки *Світлани Бєдної*

Випусковий редактор *Маргарита Більчук*

Формат 60x84/16. 18,66 ум. др. арк., 16,45 обл.-вид. арк. Тираж 250. Замовлення № 14-746.

Видавець і виготовлювач Редакція газети «Підручники і посібники».

46000, м. Тернопіль, вул. Поліська, 6а.

Тел.: (0352) 43-15-15; 43-10-21.

Збут: zbut@pp-books.com.ua

Редакція: red@pp-books.com.ua

Виробництво: print@pp-books.com.ua

www.pp-books.com.ua

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції
серія ДК № 4678 від 21.01.2014 р.
Книга-поштою: а/с 376, Тернопіль, 46011.
Тел.: (0352) 42-43-76; 097-50-35-376
post@pp-books.com.ua